

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképező felvétele, Budapest

Szell Józsefné főispán neje és Éva leánya. Sátoraljaujhely

KEDVES ELŐFIZETŐINK!

Aki Önök közül egy új előfizetőt szerez lapunk részére, kedves fáradozását az alább felsorolt értékes könyv- és kézimunka-ajándékok valamelyikével fogjuk viszonzni.

Ha az ajánlott új előfizető egy negyedév tartamára fizet elő, az előfizetőt szerző kedves előfizetőnk az alábbi értékes könyvajándékaik közül választhat egy könyvet :

1. LÁZÁR ISTVÁN: »Omlik az udvarház» c. most megjelent regénye, melynek bolti ára 5 P, vagy
2. LÁZÁR ISTVÁN: »Szent Gellért» c. regénye, melynek bolti ára 5 P, vagy
3. PALÁSTHY LÁSZLÓ: »Aeropolis» c. regénye, melynek bolti ára 4.80 P, vagy
4. SERESS IMRE: »A magyar Robinson» című 150 oldalas, rajzokkal szépen illusztrált, kemény kötésű ifjúsági könyve, vagy
5. »Potty-Pötyty Meseországban» színes nyomású illusztrált meséskönyve, vagy
6. »Vigan fiúk, vigan lányok» című képeskönyve.

Aki egy fél- vagy egész éves előfizetőt szerez lapunk részére, az alább felsorolt ajándékok közül választhat :

1. LÁZÁR ISTVÁN: »Omlik az udvarház» és »Szent Gellért» című két regénye, vagy
2. PALÁSTHY LÁSZLÓ: »Aeropolis» és Lázár István fent feltüntetett regényei valamelyike, vagy
3. LÁZÁR ISTVÁN fenti regényei közül egy és a fenti meséskönyvek közül egy, vagy
4. PALÁSTHY LÁSZLÓ: »Aeropolis» című regénye és fenti meséskönyvek közül egy, vagy
5. egy elsőrendű kézimunka lenvászonra színes nyomással előrajzolt dívánpárna, vagy
6. egy darab színes mozaik-mintáival előnyomatott dívánpárna 15 motring mulinéanyag-gal, melyet két évvel ezelőtt adtunk ajándékkul előfizetőinknek.

Az ajánlott új előfizető, amikor a 24 pengős előfizetési díjat akár egyösszegben, akár havi 2 pengős, akár bármilyen részletben befizette, egy értékes kongré-anyagra tizenhat színnel előfestett és iparművész által tervezett gobelin refikül alapanyagát és hozzá 12 motring selyemfényű muliné-anyagot kap ajándékkul.

Az ajánlásért járó ajándékaik elnyerésének külön feltétele az, hogy az ajánlott előfizető a negyedévi, félévi, vagy egész évi előfizetési díjat bármilyen részletekben befizesse. Az ajándékért az utolsó részlet lefizetése után kérjük kedves ajánló előfizetőink jelentkezését.

Mélyen tisztelt előfizetőink! A felsorolt ajándékaik bevezetésével kedves előfizetőinknek kívánjuk viszonzni azt a lelkes és népszerűsítő munkát, amelyet lapunk ajánlásával kifejtének. Méltóztassanak megengedni, hogy ezúttal is arra kérjük, hogy társaságaikban és ismerőseik körében továbbra is kegyeskedjenek az eddigi fáradozatlan buzgalommal ajánlani lapunkat, amely azt hisszük, hogy irodalmi nivójával, ismeretterjesztő és színházi cikkeivel, szenzációs regényeivel, háztartási és szépségápolási tanácsaival a művelt magyar középosztály érdeklődésére számot tarthat, művészi kézimunkarajzai, legújabb divatmedellje pedig egyenesen nélkülözhetetlenek a családban. Modern nevelésre szánt gyermeklapmellékletével pedig a magyar gyermekek ezreit hódította meg.

Kedves előfizetőink meggyőződhettek, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapjához mellékelte színes divat-, szúrt sablon-, színes kézimunka-, rece és horgolt kézimunkamelléklet nagy megtakarítást jelent minden családban, de ugyanakkor ezeknek előállítására nekünk rengeteg pénzbe kerül, amit még sem hárítottunk át olvasóközönségünkre. Sőt a fizetés- és jövedelemesőkkenések következtében előállott súlyosabb viszonyokat tekintve vettük és lehetővé tettük a havi 2 pengős részletekben való fizetést, bár ezzel is több munkát, több kiadást vállaltunk magunkra. Nem kérünk tehát most sem mást, minthogy legyenek segítségünkre munkánkban és minél szélesebb körben ismertessék meg és ajánlják előfizetésre, hogy olvasóink táborra olyan mértékben növekedjék, mint amilyen lelkesedéssel, ambícióval és áldozatkészséggel akarjuk továbbfejleszteni lapunkat és méginkább kielégíteni olvasóink igényeit.

Ezekben a súlyos időkben nagyon kérjük kedves előfizetőink támogatását.

Teljes tisztelettel
a Szerkesztőség és Kiadóhivatal

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KER., JÓKAI-UTCA 37 (BERLINI-TÉR SAROK) TELEFON: AUTOMATA 107—23 • POSTATAKARÉKPENZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490
ELŐFIZETÉSI ÁR MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 PENGŐ, FÉLÉVRE 12 PENGŐ, NEGYEDÉVRE 7 PENGŐ.
BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NEMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 PENGŐ, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, CSEHSZLOVÁKIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 180 CSEHKORONA, FÉLÉVRE 90 CSEHKORONA, NEGYEDÉVRE 50 CSEHKORONA.
ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 900 LEI, FÉLÉVRE 450 LEI, NEGYEDÉVRE 250 LEI, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 PENGŐ, FÉLÉVRE 20 PENGŐ. AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

PAPP JENŐ: VENI SANCTE

Emlékeim, ti latorcaparti rózsák: meddig kísértek még el, meddig szórjátok még tele igit szeptember elején munkácsi szirmokkal az íróasztalomat. Nincs időm az öreg gimnáziumra gondolni, a tarka tornaversenyekre, földrajzi órákra, önképzőkörre, francia tanáromra, internátusi hideg hálótermekre s a Latorca partján arra a lányra, aki ötödikes koromban először bújt a mellemre, — nincs időm itt Pesten s mégis ezerszer felzokogtok bennem. Nem is tudom, hogy a szívem melyik szobájában tartogatlak benneteket, szeptemberi emlékeimet a munkácsi diákévekből, hiszen annyi év után roskadásig megtelt a szívem száz más gyűjteménnyel. Rátok rakódott az egyetemi lázadások sok emléke, vér és vas zúdult reátok a háborúból, menekülés a forradalomból, mázsányi gondok a mai életből: és ti még mindig éltek? Még mindig üdék vagytok és rám kacagtok, ha a szeptemberi szél fölemeli rólatok a vastag takarót? . . . Elég, ha megüti fütem a Veni Sancte Spiritus egy töredékes dallama, hogy ez a magasztos esdeklés visszarepítsen a felelőtlen korbá, amikor Munkácson az édességtől volt terhes a legkomorabb égbolt is.

»Jöjj el Szentlélek Uristen» — jöjj és hozd vissza valamennyiünk számára azt a széles jókedvet, amellyel egykor szezönt nyitottunk szeptemberben az iskolák környékén. Minő nyári kincsekkel megrakodva érkezünk mi meg Munkácsra, arcunkon az augusztus rózsáival, kezünkben cipeltük a hazai csomagot, homlokunkon az anyánk csókja melegített, száunkon egy bakfis búcsúja égett, zsebünkben az apánk forintjai nyugtalankodtak és szívünkben egy önképzőköri vers toporzékkolt a nagy nyilvánosság után. A győzelem az egész vonalon, az összes tantárgyakon át oly valószínűnek látszott. Hiszen az emeletek folyosóin csupa cézárokkal, hősökkel, mitológiával és diadalmi festményekkel voltak tele a falak, — még a fizikai kísérleti terem felé is. Ebben az emelkedett környezetben, ahol babéros bigákon vágatott a római császár s ahol a piramisok, gúlák, diadaloszlopok és ákombákomos obeliszkek versenyezve hirdették a halhatatlanságot: tűz kapott bele a leglustább diák lelkébe is és álmaiban csak világhódító terveket dédelgetett a rozoga intézeti vaságyon. Testünket átítatta a történelmi tettek sok lendületes frázisa, Beöthy Zsolt stílusának nehéz pompáját lopdostuk szét kezdetleges novellánkba, a polgárista lányok előtt ócsároltuk az algebra rejtelmes képleteit, hengegtünk keményedő békaizmainkkal, művészfrizurát eresztettünk, titokban söröztünk, délután lopva cukrázdába mentünk s egy rántott csirke combjéért kétszer is kezet csókoltunk annak a háziasszonynak, aki egyszer egy hónapban meghívott bennünket az internátusból a barátunkhoz vacsorára. Mit tudtuk mi akkor, hogy ezzel a kettős és cuppanós kézsókkal is a fiatalság himnuszát fűjjük a felnőttek között, akik már gyomorsavval voltak megverve. Fogunk harsogva harapott bele a derцени réteken szedett vadalmába, nagyokat csatangoltunk a szőlőhegyek alatt,

hogy hol csüng ki a kerítésen egy érett fürt, amelyet le lehetett tépni és mandzsettásan, finom nyakkendővel, ágyban vasalt ünnepi furulyanadrágban jelentünk meg a zsúrokon és a tánciskolában.

S önöknek szólt, Hölgyeim, ez a kinosan kivasalt, rendes nadrág, önkért volt a finom nyakkendő, virág a kézben és szegfü a gomblyukban, — önkért tanult az ember a szárazfán hegedülni a vonóval, hogy vallomása ne legyen olyan szintelen és kopott. A tanár urak csak számokat adhattak nekünk, osztályzatot a kis noteszbe s bizonyítványt elméleti pallérozottságunkról és haladásunkról, ha a felsőbb iskolák ebben netalán kételkedtek volna. A jutalmat önök rejtgették előlünk már akkor is. Emlékezzenek ilyenkor szeptember elején önök is egy kicsit reánk, jusson eszükbe, hogy mennyi könnyel, mennyi levéllel, hány délután és milyen édes bonbonokkal ostromoltuk önöket. Isten nem vette rossznéven tőlünk, hogy amikor a Veni Sancté-t énekeltük s hivatalosan a tanévhez kértük benne mindenható segítségét, — hogy ugyanakkor gondolatban ráaggattuk e templomi zsolozsma hatalmas szárnyaira azt a kérésünket is, hogy bárcsak meghallgatnának önök is bennünket.

S ma se teszünk mást. Csak ma már az ifjúság himnusza helyett a férjfiak kórusát fűjjük s egy kicsit statisztáknak érezzük magunkat a szeptember szinpadán, amelyen a bevonuló fiatalság az örök primadonna.

Lapunk legközelebbi számához nyolc oldal kézimunka-mellékletet csatolunk

„Bocsánat, olyan egyformák ma a nők!..“

Rövid párbeszéd, amely mindennap sokszor megismétlődik. Körülbelül ilyenformán:

A HÖLGY: Na végre hogy megismert!...

AZ UR: Nem értem, kezét csókolom... Mi a bűnöm?

A HÖLGY: A multkor a körúti villamoson találkoztunk, illetve találkoztunk volna, de maga nem vett észre, pedig majd kinéztem a szememet.

AZ UR: Bocsánat, de olyan egyformák ma a nők!

A HÖLGY: Hogy érti ezt? ... Rólam egy híres festő azt mondta, hogy egyéniség vagyok... olyan arcom van, amely egészen karakterisztikus. Talán csak nem tart sablonosnak?

AZ UR: I-ga-zá-á-án... nem is tudom, hogy mit mondjak. Lehet, hogy a villamoson másképp volt öltözve, de legalább is más kalapot viselt. Tetszik tudni, a kalap úgy elváltoztatja a nők fejformáját... még az arckifejezését is.

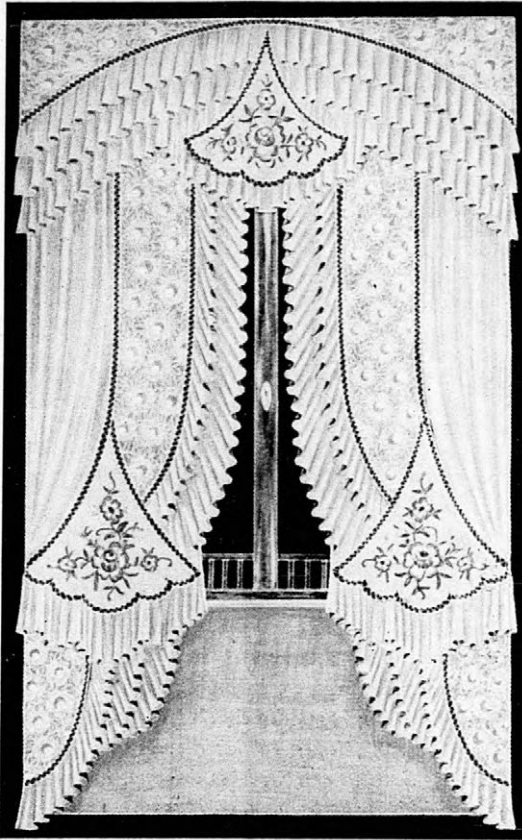
A HÖLGY: Ez mind csak kifogás. Vallja be, hogy figyelmetlen volt... Vagy talán egy másik nő miatt nem akart észrevenni... Szóval alkalmatlan voltam.

AZ UR: De biztosíthatom, nagyságos asszony... Szavamra, nem ismertem meg.

A HÖLGY: Jó. Majd máskor figyelmeztetni fogom.

AZ UR: Látja, ez lesz a legokosabb. Kezeit csókolom...

*

Szárnyasfüggöny

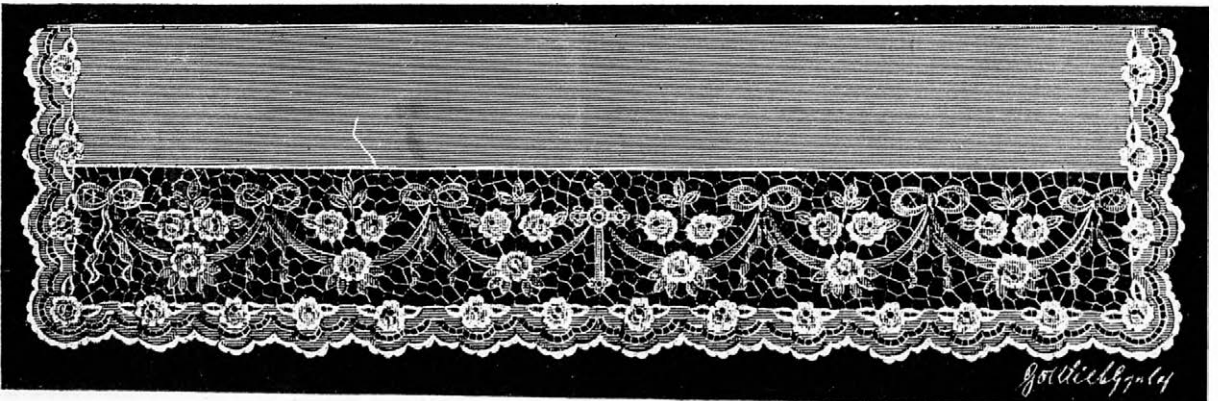
(Wieg Testvérek terve)

A hölgy, akit a fentemlített úr nem ismert meg, tehát nem is köszönhetett neki, egy átlagos pesti asszony. Se nem szép, se nem rút, se nem fiatal, se nem öreg. Az utolsó divat szerint öltözik és a következőképpen »fest« (a szó teljes értelmében):

Vastag színes púder az arcán. A szája ríkítóan kifestve. A felső ajak közepén mesterséges szívalakú kiugrás (az a bizonyos »cakk«). A szeméaljja fekete festékkel beárnyékolva. A szempillái kifestve. A szemöldöke kiráncigálva s helyette egy vékony festett csík. A haja, amely valamikor barna volt, vörhenyeges, illetve meghatározhatatlan színű. De legalább — természetellenes.

A fentemlített úr, amikor harmadfél évvel ezelőtt bemutatták öngagságának, egészen más képet rögzített meg róla a szemlencséjén. Nagyjában a következő: fehér arcbőr, jobbra és balra egészségre valló pirosság, kissé húsos ajkak halvány rózsaszínben, a száj vonala egyenes, a szemek alja párnás, szőkésbarna szempillák, félkörben futó dús szemöldök, tömött barna haj.

Igaz, hogy a mostani »kiké-szített formájában« is összekerült már egyszer-kétszer öngagságával színházban, moziban, korzón, de mindig vele volt a férje is, vagy valamelyik férfiismerőse és következtetés útján állapította meg, hogy a hölgy az ismerősei sorából való. Ha egyedül van öngagsága, nem ismer rá. Lehet, hogy ránéz (valószínűbb, hogy egy futó pillantás után sietősen lesiklatja róla a tekintetét), de nyomban megállapítja, hogy ez a »sablon-arc« nem tartozik az ismerősei közé. Talán hozzá is teszi magában: Hála Istennek!

Oltárterítő

(Gottlieb rajza)

E sorok írója, akinél boldogabban és líraibb gyöngédséggel kevesen hódolnak a női báj, kedvesség, okosság, szelidség s minden egyéb asszonyi tulajdonság előtt, egyszer társaságban megpendítette az »uniformizált arcú« női típust. Három-négy férfi is közbevágott:

— Szó szerint így van. Lehetetlen ma megismerni a nőket. Mind egyformák!

És mindenki elmondta a maga külön esetét X kisasszonnyal meg Y asszonnyal s a végén kiderült, hogy valamennyi eset egy kaptafára húzható. »Minden nő« festi magát... »minden nő« kihuzigáltatja a szemöldökét... »minden nő« szivalakúra formálja a felsőajkát...

Minden nő? Ohó, uraim, disztungvájunk!

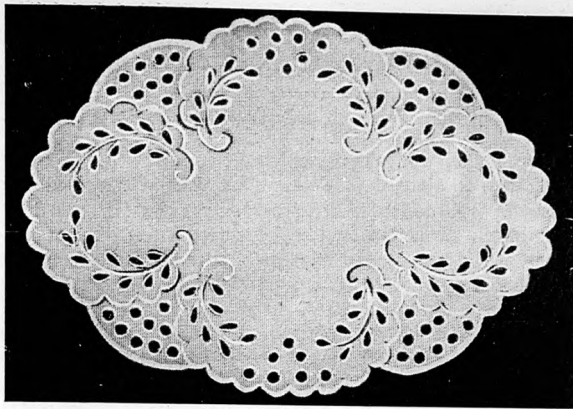
A dunaparti korzó elég hosszú sétány, a Gellért-hullámfürdő és a Palatinus-fürdő méretei nem kicsinyelhetők le, a mondain éjszakai mulatóhelyek is elég tágasak, de azért mégis némi túlzás azt mondani, hogy az itt felsorolt helyeken a magyar középosztály »minden« asszonya és leánya elfér. Néhányan — hogy úgy mondjuk — kiszorulnak. Nem sokan... »csak« két-három-négy-ötszázézen. Nos, ez a félmillió magyar asszony, magyar leány nem mázolja az arcát, nem festi a szempilláit, nem »rajzol« magának cakkos száját és nem tépeti ki a szemöldökét. Ez a félmillió úrinő nem ambicionálja, hogy szemöldök nélküli kínainak vagy japánnak nézzék, sem azt, hogy a kirakatbábuk életlenségébe merevüljön arcuk egyéni karaktere, amely minden vonásában étellel teltett és az őszinte-

ség közvetlen varázsával hat. Az úrinőt elsősorban az ízlés jellemzi, amely mindenkor kerüli a harsány színeket, a harsozó külsőségeket, a feltűnésre számító szépségkorrektúrákat. Az úrinő — s ezt jól jegyezzük meg — még a kozmetikában is diszkrét, tehát a túlzásaiban komolytalanná, sőt visszatartóvá vált arcápolásnak csak az okvetlenül szükséges mértékéig megy el. Mint minden más dolgában: szavai- ban és tetteiben, gondolataiban és mozdulataiban, úgy ebben a tekintetben is mérsékelt, megfontolt és ízléses.

Nem engedjük megtéveszteni magunkat azzal a bizonyos »minden nő«-vel. De az anyák se vezettessék félre magukat, ha a rengeteg ríktó példán »föllelkesülő« leányaik erre az állítólagos »minden nő«-re hivatkoznak. Tárják eléjük a nőesség örökérvényű igazságait, amelyek közül néhányat — ha megengedik — markáns szavakkal magunk szövegezzük meg:

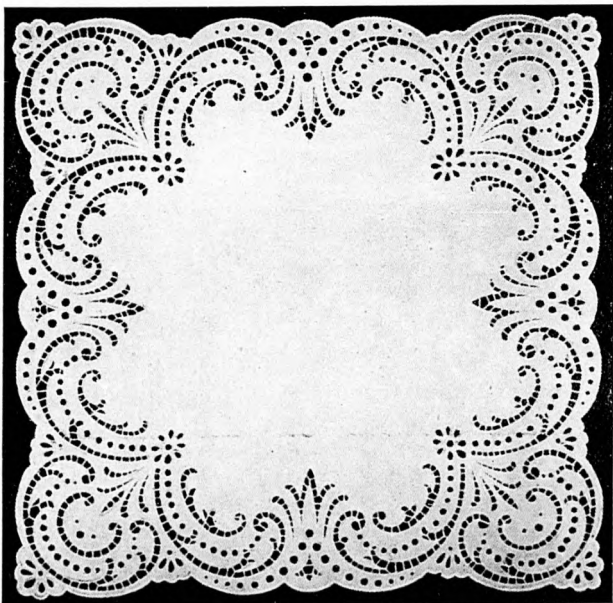
1. Minden lénynek megvan a veleszületett sajátos arc-karaktere, amelyet nem szabad — de nem is lehet — erőszakosan megváltoztatni.
2. Minden nő a természetes tulajdonságaival éri el a legnagyobb hatást s mivel elsősorban az arc különbözteti meg az embert, azzal kell hatnia.
3. Minden nő annyit veszít az arca kelleméből, amennyi festéket ken rá.
4. Az arcnak az orron kívüli legjellegzetesebb részlete a száj és a szemöldök. A száj természetes vonalát módosítani, a szemöldököt eltüntetni ugyanannyi, mintha álarcot hordanánk magunkon.
5. Öntudatos nő semmiképpen sem öltheti magára egy viaszbábu mesterséges, halott színeit és formáit

De mondják meg az anyák, akik egy eszményibb kor szülőttei és neveltjei, hogy a filmszínésznők és bár-démonok arc-uniformisa mily rettenetes lesújtóan hat a komoly férfiakra, ha a polgári osztály leányain fedezik föl azt. Mondják meg, hogy még a léhának ismert fiatalember sem a szivalakúra festett száj, a kirángatott szemöldök után fut, ha házasodni akar, a »lénezett« »lenézett és értéktelen« erkölcsöket keresi, szabadulni kívánva abból a megszokott és — mit kerüljük a szót? — megütált légkörből, ahol a kozmetika túltraffinált példányai díszelnek. Világosítsák fel leányaikat, hogy még a legtisztább szándék és a legkifogástalanabb magaviselet mellett is kínosan ferde helyzetbe sodorhatja őket a feltűnést hajszoló durva arcfestés, a száj vonalának meghamisítása és a szemöldök oktalan eltávolítása. Figyelmeztessék arra a szörnyű kiábrándulásra, amely elkerülhetetlen, ha a férfi véletlenül festék nélkül pillantja meg őket egyszer, vagy — ami igen gyakori — egy tiszta, kendőzetlen arcú leánnyal hasonlítja össze őket. Ne vétkezzenek a természet ellen, mert a Teremtő ellen vétkeznek, az ilyen cselekedet pedig nem marad megtorlatlanul.

Tálca kendő

(Gottlieb rajza)

Madeira-millió

(Wieg Testvérek terve)

Azt a fájdalmas megállapítást a férfiaknak, hogy »olyan egyformák ma a nők«, a magyar asszonyokra és leányokra vonatkoztatva minél ritkábban s lehetőleg egyáltalán nem akarjuk hallani. Ne legyenek a mi asszonyaink és leányaink mesterségesen kikészített arcban hasonlatosak egymáshoz, hanem másban. Lelki, szellemi és erkölcsi fölényben. Ez a hasonlatosság boldog örömmel fogja eltölteni az egész társadalmat.

DÁNIELNÉ LENGYEL LAURA:

VEZEKLÉS

Ugy mondom el, ahogy nekem elmondotta legjobb barátom, a páviai kolostor egyik kis cellájában. Már akkor két éve élt itt, előadott az egyetemen és mint korának legkitűnőbb belgyógyásza, gyógyított is, — de csak szegényeket, akik nem bírták az orvost és a gyógyszert megfizetni. Padova híres volt arról, hogy ebben az időben a szegényeknek, a nyomorultaknak, az elesetteknek van a legkitűnőbb, legképzettebb, leghíresebb és leglekiismeretesebb gyógyítójuk.

Nekem kora ifjúságomtól kezdve barátom volt. Nagyon szerettük egymást és majdnem mindig együtt voltunk. Apám vagyonos, tekintélyes ember volt. Charles Fenigan szülei igen szegény, nyomott körülmények között élő emberek. A minisztériumban szolgálat volt az apja, az államtitkár ajtaja előtt állt. A társadalmi állás különbözősége semmiféle válaszfalat sem vont köztük. Charles mindennapos volt nálunk s én is elég gyakran meglátogattam őket, azonfelül barátom a nyarat mindig nálunk, apám normandiai birtokán töltötte.

Később, mikor Charles dícsőségében, a beláthatatlan magasságokba vezethető karrierjével együtt hirtelen, rejtelmesen, érthetetlenül, kiszakadt közülünk, gyakran visszagondoltam szüeleire. Ezekre az egyszerű, derék, szíves, jómodorú, de mindig hallgatag, kissé túlon túl visszahúzódó emberekre, kik önfeláldozással mindent fiuk neveltetésére költöttek, maguktól még a legszükségesebbet is megvonva. Mint serdülő fiú is észrevettem, hogy az öreg Fenigannék még társadalmi és jövedelmi viszonyaikhoz is túlon túl szegényesen élnek. A férfi és az asszony kínosan tiszta, rendes mindig, de az asszonyon éveken keresztül mindig ugyanezt a fekete ternó ruhát láttam. A lakásuk olyan volt, mint egy klastrom cellája, szinte kényelmetlenül tiszta és rendes. Ha odamentem, megkínáltak sajttal és gyümölcssel, de én, bár nagyon szerettem őket, mindig azaz a kínos érzéssel ettem náluk, hogy az öregek vacsoráját vagy holnap ebédjét fogyasztom.

Charles nem féltettem, csak rá kellett nézni, Charles éppen úgy nem nélkülözött semmit, mint jómagam, a vagyonos gyáros fia.

A fiú lángeze tanárainak is hamar feltűnt. Nemsokára ő lett a lyceum legkitűnőbb növendéke. Az övé volt minden jutalom és kitüntetés. Szülei csak a négy alsó osztályt akarták vele elvégeztetni, de az igazgató felhívta az apát és lelkére beszélt, hogy nem szabad a fiút kivenni az iskolából, mert ezzel bűnt követnek el ellene. Az apa igyekezett megértetni az igazgatóval, hogy a tanítatás erejét mulja felül és az igazgató tovább kapacitálta, valami segílyt is helyezett kilátásba. A legtöbbet, mit a lyceum adhat. Az apa kétségbeesetten tördelte kezét, hogy így sem bírja, ezt a négy évet is alig bírták. Az igazgató végre is vállalt

vont és úgy volt, hogy Charles vizsga után elhagyja a lyceumot.

De másnap bejött Charles anyja, Feniganné. Még most is látom, amint fekete ternó ruhájában, szigorúan összeszorított ajkával, halvány arccal végigmegy a folyosón, az igazgató szobájába. Csak rövid

ideig maradt bent. Mikor kijött, mindnyájan örömmel értesültünk arról, (mert hogy Fenigan Charlest mindnyájan szerettük, becsültük), hogy a fiút nem veszik ki az iskolából, tovább fog velünk tanulni.

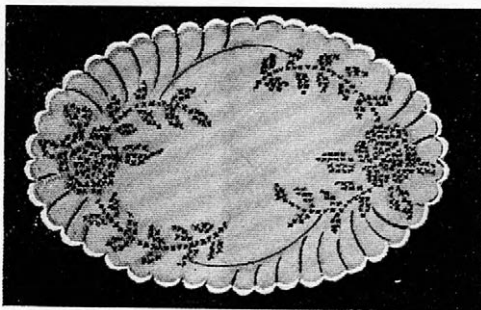
Az érettségi után apja hivatalnoknak akarta adni, hogy ő nem bírja az egyetem költségeit és megint a feketeruhás, sápadt, összeszorított ajkú Feniganné mondta ki a végszót. Charles tovább tanult.

És dolgozott az egyetemen a professzorok mellett, kik éppen olyan hamar felismerték tehetségét, mint a lyceumi tanárok. Ez a tehetség, ez az intellektus különben olyan fényes, ragyogó volt, hogy nem lehetett sem félreismerni, sem elnyomni. Charles Fenigan nevét nemsokára szárnyára vette a hír és úgy emlegették, mint akitől a kísérleti élettan a legdicsőbb eredményeket várja. A remények megvalósultak, Fenigan laboratóriumi kísérlete új vizekre vezette az orvostudományt. És akkor, dícsőségének pompájában, munkaerejének teljességében, ez a férfi 35 esztendőskorában eldobott magától mindent és elvonulva él egy csöndes kolostorban, tanítva, gyógyítva, mint ő mondotta nekem, vezelve.

Mert hogy mi történt vele, a szörnyű titkot, a rejtelmek rejtelmét ő maga mondta el abban a páduai kolostorban, hol egyszer felkerestem.

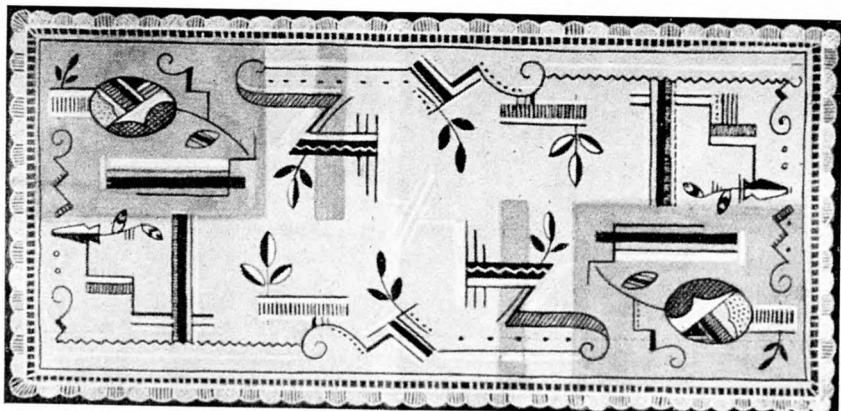
Most is magam előtt látom a kis cellát, melyben nem volt semmi félelmetes. Egy nyugalmat kereső, békéjét megtalált ember kis szobája. Ágya felett a fekete feszület és a falak mellett mindenütt könyvek, írósk, Fenigan Charles itt is éppen úgy dolgozik, mint kint a világban, csak éppen az elismeretéről, a hírről, a dícsőségről nem akar tudni.

Együtt jártunk Padovakéken, görbe utcáin. Hallgattam színes, érdekes előadását, amint a városon keresztül vezet és megmagyarázza, amit több ennél, megtudja velem értetni, mint lett Padova a középkorban a tudó-

Tálcakendő

(Gottlieb rajza)

Modern mintájú kerti asztalfutó

(ERMA terve)

mányok centruma, honnét világság áradt egész Európára . . . Betértünk a szent híres templomába, aki olyan hősiessé tudott védekezni a világi hívságok megkísértései és a sátán ellen. Barátom velem együtt letérdelt az oltár előtt és mikor felkelt, láttam, hogy krétafehér az arca.

— Igen, — mondotta, — ez a legnehezebb. A sátánnal való harc . . . És tulajdonképpen nem is akkor nehéz, mikor nekünk ígér gyönyörűséget, fényt, pompát, hatalmat. Ilyenkor könnyű elkergetni a sátánt, de mikor azokról beszél, akik hozzánk tartoznak, akik százszor kedvesebbek előttünk, mint a tulajdon életünk . . .

Nem mertem közbeszólni, nem mertem kérdést intézni hozzá, úgy éreztem, hogy vérző sebet szakítok fel. Hallgattunk mindketten. Fenigan is mintha visszanyerte volna nyugalmát. Csak másnap, mikor búcsúztunk, mondta :

— Te voltál mindig a legjobb, a leghűségesebb barátom. Szó nélkül, búcsú nélkül jöttem el tőled, minthogy úgy jöttem el az egész világtól. Abban az időben, azt hittem, hogy nem is tudok én már emberekkel beszélni. Nincs mondanivalóm, csak az Ő számára . . .

És jobbával az ágy felett levő feszületre mutatott.

— Mert — folytatta, — mikor elviselhetetlen terhek alatt roskadozik lelkünk, Ő mindig eljön, hogy elvegyen a terhekből és mi megint tovább bírunk menni.

— Tudod-e? — mondta barátom, — hogy valahányszor elmondom az Ur imáját, ezt a mondatot »és ne vigy minket kísértésbe« : mindig megismétlem. Azoknak nyugodalmáért, kiket bűnbe vitt, hogy tulontúl nagyon szerették gyermeküket.

Nem mertem szólni, nem mertem kérdezni. Éreztem, hogy itt a megnyilatkozás nagy perce, hogy barátom talán nem is nekem beszél, önmagával viaskodik.

*

. . . Gyermekkorom története úgy tejesen világosan és tisztán áll előttem? Gyakran voltál nálunk és jól ismerted szüleimet. Tudod, milyen egyszerű, puritán emberek voltak. Maguktól még a legszükségesebbet is megvonták, hogy engem taníttassanak, neveltessenek. Egyébiránt velem is szigorúak voltak, bár mindenkifölött, — saját lelkük vesztére, — tulontúl szerettek, mégis csak a tanulási célokkal szemben voltak áldozatkészek és nagylelkűek . . . Egyebekben minden garasról számolni kellett,

ami különben nem is esett nehezemre, mert magam is felette takarékos természetű voltam.

Apám, mint tudod, M. államtitkár bizalmas szolgája volt a minisztériumban. Az előkelő nemesi familia, meg a mi szegény családunk között régi, — hogy-úgy mondjam, — bizalmas összeköttetés állt fent. Nagypapám az államtitkár apjánál volt inas. Az államtitkár mindig mondotta, hogy gondja lesz reám, de hiszen tudjuk, hirtelen agyszélhűdés vetett véget életének. Még végrendeletet sem készíthetett. Az özvegy pedig valahogy nem kedvelt minket.

Akkoriban úgy volt, hogy nem is tanulok tovább, de aztán mégis a lyceumban maradtam. Szüleimnek nem volt okuk megbánni, hogy áldozatokat hoztak értem és én mindenképpen szerettem volna hálámat bizonyítani, nemcsak szavakkal, hanem tettekkel is.

De bár kitűnően ment a dolgom és napról-napra emelkedett jövedelmem, szüleim semmit sem akartak tőlem elfogadni és tovább is azt a szegényes, mondhatnám nyomorúságos életet folytatták, mint eddig. Mintha az éltel is sajnálták volna maguktól. Szébb, jobb lakásba akartam őket költöztetni, a legerélyesebben tiltakoztak. Cselédet fogadtam a házhoz, anyám másnap elküldte s bár gyöngye és beteges volt, mintha három fiatal, erős személy helyett akart volna dolgozni.

Egy új selyemruhával leptem meg, de mert soha sem láttam rajta, szemrehányást tettem neki miatta. Elsápadt, lehajtotta fejét, olyan gyötrelmesen kínzottá vált az arca, hogy nem mertem többet neki előhozni.

Bár nagyon fájt, hogy nem bírok könnyíteni szüleim sorsán, lassanként kezdtem úgy venni a dolgokat, amint vannak. Nem tettem nekik szemrehányást, mert végre is nem tudhatom, talán örömük telik ebben az önkéntes aszkézisban? Míg végre egy napon, életem legborzalmasabb napján . . .

Estefelé meglátogattam szüleimet. A konyhán keresztül kellett bernennem a szobába, de egy pillanattal megálltam, mert beszélgetést hallottam.

Először az apám hangja, de milyen félnék, remegő volt ez a máskor olyan erős, elfogulatlan hang ;

— Nincs több, mondom, hogy nincs több . . . Ezt is a szájunktól vonjuk meg . . .

— Kérjenek a fiúktól, a híres nevezetes, tudós fiúktól, — mondta egy durva, követelő hang.

És most anyám beszél, kétségbeesve, meggyötörten, szinte könyörgően :

— Mit akar tőlünk?! Hiszen mindenünket odaadtuk, mit követelőzdik folyton?

— A magamét követelem.

És ott a sötétben várom a szigorú, kemény rendreutasítást és Istenem, megáll szíveim dobogása a rémülettől, mikor apámat hallok :

— Nem tudom, miről beszél. Mi nem tartozunk magának semmivel.

Érdes, gúnyos kacagás a válasz, melyet egy pár suttogó szó — anyám szava — követ. Aztán kicsapódik az ajtó, egy nyurga, sovány, körülbelül velem egykorú férfi lép ki a szobából. A sötétben nem lát engem, de ideérezem a pálinka bűzét, mely kiárad belőle és megborzadok tőle. És látom azt is, hogy apámnak egy kabátja van rajta, egy még egészen jó állapotban lévő kabát, melyet én vettem neki tavaly születésnapjára.

Két fákó halálrávált arc néz reám, mikor belépek a szobába. Apám és anyám arca.

— Ki volt ez az ember? — kérdelem és még köszönni is elfelejték.

Apám kinyitja száját, mintha felelni akarna, de hang nem jön ki a vértelen ajkáról. Rettenetes nézni ezt a némán mozgó száját.

Az anyám hamarabb összeszedi magát.

Gobelinkép

(ERMA terve)

— Jóestét, édes fiam! Isten hozott nálunk.

— Jóestét, — viszonzom a köszönet, de aztán újra csak megkérdelem:

— Ki volt ez az ember? Mit akart itt?

— Egy régi ismerősünknek a fia. Szegény kéregető, — felel anyám.

— Búzlótt a pálinkától, — mondom én indulatosan, — és apám kabátja volt rajta.

Csodálatosképen most egyszerre energikusan csendül meg apám hangja.

— Hát aztán! Ne sajnáld tőle.

Ez a hang elnémított. Az én tülön-tül takarékos, minden sousért remegő apám odaadja legjobb kabátját és még reám kiált, hogy ne törődjem vele.

Édesanyám könyörgő pillantással néz reám és azon este nem beszéltem többet a dologról.

Lehet, hogy többet sohasem beszélünk, lehet hogy végkép elfelejtem, végkép elmosódik ennek az alaknak és ennek az estének emléke, ha két-három hét múlva nem találkozom vele, amint egy nagy batyuval lép ki szüleim házából. És hogy azon az estén eltűnt apám ezüst órája is: nem láttam többet nála.

Most már aztán felizgatott és elkeserített a dolog. Ez a züllött fickó zsarolja szüleimet! Az én szüleimet?! De hát miért és mivel?! Lehet-e ennek a két puritán, tiszta embernek rejtegetni valója?!

Most már nem nyugodtam addig, míg rá nem találtam a züllött emberre. Párizs egyik legszennesebb külvárosában, az alvilág söpredéke között akadtam reá, egy éjjeli menedékhelyen.

Iparkodtam nyugodtan, szeliden kivenni belőle a titkot, de ő nyersen, keményen szemem közé kacagott.

— Jó lesz, ha nem fújja azt, ami nem éget. Különbön kérdezze meg a drágalátos papájától meg mamájától.

Láttam a szemén, hogy most is részeg, de azért még valamennyire öntudatán van. Megpróbálhottam szigorúsággal, fenyegetődzéssel, ígérettel, kéréssel. Buta állat módjára röhögött.

— Szolgálatjára, úrfi. Majd a nagyságos papa, meg a mama...

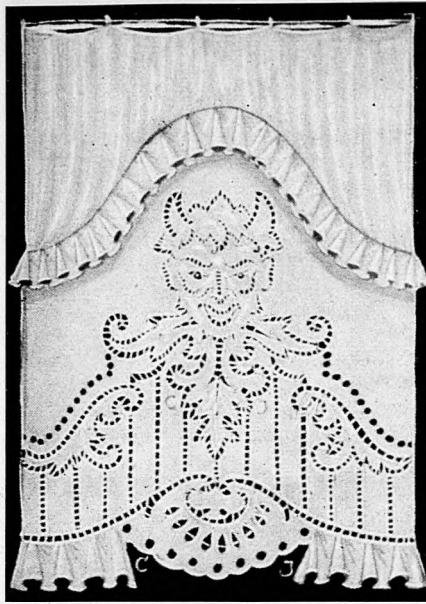
Még egy pár hétig vívódtam, vergődtem magammal, aztán mikor egy este újra megláttam azt a fickót házunknál egy nagy csomaggal kijönni, nem bírtam tovább.

Oh, az a szörnyű este, melynek, azt hittem, soha nem lesz virradatja.

Szüleim összetörték fagatásaim alatt és zokogástól meg-megcsukló hangon mindent megvallottak. Meg kellett tudnom, hogy a züllött rezeges fickó, M. államtitkár törvénytelen fia. Az államtitkár, miután agyvérzést kapott, pár percre magához tért, apámat hívatta. Apámat, ki tudta, hogy az államtitkárnak törvénytelen gyermeke van. Ő adta a fiút nevelőintézetbe, ő vitt el érte pénzt, hogy az államtitkár családjá mitsem sejtsem a titokról. M. mikor magához tért, nagy summa pénzt adott át apámnak azaz a kívánsággal, hogy ezt a törvénytelen fiú számára deponálja.

Ebben az időben történt, hogy engem kivettek a lyceumból, mert nem tudtak tovább taníttatni. És ekkor?...

— És ekkor, — mondta anyám hirtelen átvéve a szót, — én addig kértem, sírtam, fenyegetődztem apád előtt, míg eltette a pénzt és te bennmaradtál a lyceumban. Az én bűnöm, ami történt, apád ártat-

Vitrázs

(ERMA terve)

lan ebben, engem vess meg érte.

— Anyád hazudik, — kiáltott közbe apám. — Én vagyok a nagyobb bűnös. Nem lett volna szabad hallgatnom szavára, ehelyett azonban arra gondoltam, hogy a törvénytelen fiú ügyis haszontalan gyerek, ki már eddig is rengeteg bánatot okozott apjának. Hát akkor az én fiam ne tanulhasson, ne mehessen tovább?! A fiam, aki az iskola díszé, aki minden kitüntetést megnyert, akiről maga az igazgató mondta, hogy bűn volna tovább nem taníttatni, mert...

— Hallgasson, apám! — kiáltottam kétségbeesetten, — hallgasson, nem bírom a szavát hallgatni!

Apám megtörve hajtotta le fejét.

— Te megvetsz és gyűlölsz engem és igazad van.

— Nincs igazá, — kiáltott fel anyám kétségbeesetten, — csak engem szabad gyűlölnie és átkoznia, nem téged. Te ártatlan vagy.

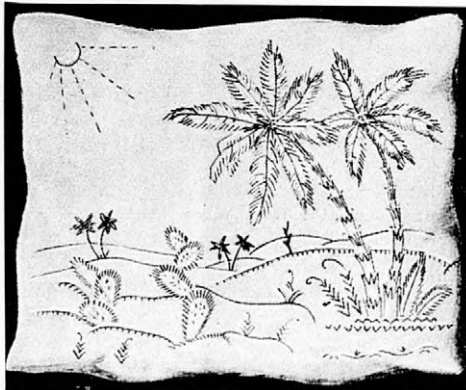
Aztán összekulcsolta kezét és könyörögue nézett reám.

— De hiszen te tudod fiam, te tudod, hogy mi hogy éltünk, mindent megvontunk magunktól. Te tudod, hogy nekünk abból a pénzből soha egy sou sem kellett. Mi azon a szerencsétlenül segíteni akartunk, de inni kezdett, adós-ságokat csinált, amit kifizettünk érte. Többször kifizettük, mindig meg akartuk menteni, ne vess meg minket, bocsáss meg nekünk, fiam.

Ugy sírtak, könyörögtek előttem, mint hívó az oltár előtt. És én nem tudtam kegyetlen lenni hozzájuk, hiszen miattam vétkeztek.

Aztán felkerestem azt a nyomorultat. Isten, ki lelkeket látja és ítéli fog majd felettem, tudja, hogy mindent megtettem érte. Elvesztett lélek volt, talán már születésétől fogva. Semmi biztosat nem tudott szüleim bűnéről, de gyanított valamit, mert folyton azt bizonyígtatta, hogy akkor lépett a züllés útjára, mikor megtudta, hogy apja meghalt, anélkül, hogy gondoskodott volna róla. Még halálos ágyán is esküvel erősítette előttem: »Az élő Istenre mondom, akkor ittam le a magam először, hogy mindent elfelejtsék.«

Szüleimet nemsokára elvesztettem. Hiábavaló volt gyöngédségem, vigasztalásom. Attól a perctől fogva, hogy titkukat megtudtam, csak tengődés, csak csendes haldoklás volt életük. Anyám két héttel élte túl apámat és mikor koporsójára az első göröngyöt rádobtam, már tiszta állt előttem minden. Az út, mely ebbe a csendes, békés kolostorba vezetett, hol a szegényeknek, a nyomorultaknak, az elesetteknek élve, próbálok vezetelni azoknak vétkéért, kik irántam való szeretetből követték el bűnüket.

Kerti párna

(ERMA terve)

JEANNE

Irta: HENRI DUVERNOIS

— Gyermekem lesz... gyermekem lesz!
— énekelt egy diadalmas hang az asszony
lelkében. Mosolyogva ment végig az utcán.
Az emberek csodálkozva bámultak utána.

Az arca mosolygott, a torkát meg boldog
sírás fojtogatta. Nagy szeretet töltötte be
a szívét, át tudta volna karolni az öreg
koldusasszony nyakát és szerette volna bele-
kiabálni a szurtos fülébe:

— Ide hallgass, néne... gyermekem
lesz!

A sarki kofánál virágot vett. Miért vette?
Kinek vette? Maga sem tudta. Pedig drága
volt a virág és a tejszámla még nincsen
kifizetve. Andrénak lyukas a cipője, talpal-
tatni kéne... Ebédre nem esznek húst
napok óta... nincs pénz, nem telik és ő
virágot vásárolt.

Magához szoritotta a rózsákat, beszívta
az illatukat és a hang dalolt szí-
vében:

— Gyermekem lesz...

*

Othton tükörhöz szaladt, nézte
halvány mártirarcát, mosolygott és a
szeméből könnyek folytak. Kitérta
az ablakot, fehér terítőt tett az
asztalra, a virágot belehelyezte az
olcsó vázába, majd hirtelen a kony-
hában termett... elhatározta, hogy
süteményt készít. Két tojást még
talált a kamrában, lekvár is akadt
még az üveg alján, a szomszédasszony
jó és szívelyes, cukrot tőle kér
kölesön...

Lázasan dolgozott, az idő mégis
ólomlábban haladt. Ma a szokottnál
is később jött haza André.

Alice meg akarta csókolni, eltolta
magától.

— Ugyan hagyj, fiam, van is
kedve az embernek csókolódnival...
azt a hülye Ambertet előléptették, én
meg már tíz éve gürcölök ugyanazért
a rongyos kis fizetésért... persze,
könyvű Ambernek, befolyásos ember
az apósa! Na de én... ki tesz
énértem?

— Ne bosszankodj, fiacskám...
lesz még másképpen is... Na, ne
legyen olyan rossz kedved... valami
akarok mondani...

A férj nem is figyelt az asszony
szavára, beült a hintaszékbe és
böngészni kezdte az újságot...

*

Az újság odavándorolt később a
tányérja mellé is. Mohón nyelte le
az ebédet, még a finom süteményre
sem figyelt fel.

Alice alig evett valamit... folyo-
n az urát figyelte:

— Na, most már a hirdetéseknel tart...
most minijárt abbahagyja... Tulajdon-
képen el kellene tépnem előle a lapot...
miért is nem teszem? Hát lehet nagyobb,
érdekesebb újság, amit én mondok neki?
Érdekelheti őt jobban valami a világon
annál, ami az én titkom?

Odament hozzá, mögéje került... hir-
telen a nyakába borult és a fülébe súgta.

André felüttötte a fejét, egy percig bam-
bán ránézett, majd felugrott s fel-alá kez-
dett járni a szobában:

— Na de ilyet... na de ilyet... még
csak ez kellett... még csak ez kellett...
Na és miből akarod felnevelni?

— Jeanne-nak fogják hívni... mert
kisleány lesz... egészen biztos, hogy kis-
leány és olyan széke haja lesz, mint a tied
és olyan kék lesz a szeme, mint az enyém

és jó lesz és szelid és... és én már alig
várom, hogy itt legyen...

André olyan izgatott volt, hogy a dél-
utáni cigarettáját sem szívta el. Papírt vett
elő és hosszú ideig számolt... megkérdezte
Alice-tól a tej árát és a tojás árát, kiszámi-
totta, hogy mennyi kell ruhára, cipőre egy
évben, gyűltek, sorakoztak a gonosz jelete
számok, André szorozott, osztott, összeadott,
kivont s megkapta az eredményt:

— Annak a kis széke, kékszemű, szelid
és jó, Jeanne nevű kisleánynak éhen kell
halni, ha megszületik.

*

Nagyon keserves napok következtek.
Alice sokat sírt, a lelkében egyre tompáb-
ban süttötte a hang:

— Gyermekem lesz... gyermekem lesz...

A rózsák, a szép, diadalmas
drága rózsák, amelyekkel először éle-
tében lepte meg önmagát, már her-
vadni kezdtek.

André megint számolt, magya-
rázott, kért és parancsolt és egy szép
napon Alice lehozta a padlásról a
régii koffert és elkezdte sorjába berakni
a holmiját.

— No és hova akarsz menni?...
— szolt oda neki André.

— Dolgozni fogok... hogy mit,
azt még nem tudom, de világra
akarom hozni Jeannet, fel fogom
nevelni és nagyon fogom őt szeretni...
Isten veled, André, kívánom, hogy
ne bánd meg, amit tettél.

Kezet fogtak... André ajlatvont
és bezárta Alice után az ajtót.

Alice megindult a nagy, szürke
kofferrel. Kábult volt, tero és gon-
dolat nélkül rőtta az utcákat. Arcát
könyvek barázdálták végig, az embe-
rek szánakozva bámultak utána.

*

Maga sem tudta, hová megy, kit
keres, csak ment. Már éhes és
járadt volt, leült egy padra az utca
szélén. Magas, elegáns hölgy jött
arra, a szeme végigismogatta:

— Mi baja van, kedvesem, mi
történt? — kérdezte részvétellel.

Alice erőt vett magán és nyu-
godtan felelte:

— Állást keresek... nincs állá-
som...

— Milyen állást? Maga intelligens
nőnek látszik...

— Minden munkát elvállalok...
A hölgy gondolkozott pár percig,
után megkérdezte:

— Na és... és van cselédkönyve?
Alice csendesen ingatta a fejét.

— Nagyon sajnálom akkor, ked-
vesem... de nézze, én nem ismer-

EMŐD TAMÁS:

Aranylegenda

Zordon vár ablakában ült
Egy gögös, büszke lány,
S egy vándordalnok megjelent
A kastély udvarán.

— »Ki vagy?« kiáltott rá a lány.
A dalnok szolt: »Diák.
Tudok bukfencet, csiziót,
Rigmust és mágiát.«

— »Aranycsinálás titkait
Azt is tanultam ám!
»Csinálj hát láncot énnekem
Aranyból!« szolt a lány.
— »Csinálj egy láncot énnekem
Aranyból, hogyha tudsz,
Különbén reggel jókorán
Hóhér kezére jutsz.«

A dalnok nézte hosszan és
Azt mondta halkán: »Ó,
Miből csináljak láncot én,
Ha nincs hozzávaló?
Aranylánc készítéséhez
Aranyhaj kell, az ám.«
— »Hát kapsz aranyhaját, ha kell.«
Felelte rá a lány.

És szép aranyhaját tövig
Levágta lám a nő,
Csakhogy fehér nyakán arany
Láncot viseljen ő.
S a hajból nyakláncot csinált
A vándorló diák
És felkötötte véle ah
A lány miatt magát.

helem magát... pedig igazán szeretnék segíteni... Tessék, fogadja el ezt... Na ne sírjon... higgye el, ma nem szégyen... — mondta és egy pénzdarabot csusztatott Alice kezébe.

Körülnézett... nézte, vajjon látták-e sokan, hogy neki alamizsnát adtak. Megindult, szietet a nehéz táskával, valami vad félelem árasztotta el a szívét. Éhes is volt, járást is és most már csak az otthonára gondolt, az egyszobakonyhás harmadik emeleti lakásra, amelynek minden zuga a szívéhez nőtt. Az úrára sem haragudott már, sőt percről-percre jobban vágyott utána, mint a vándor a biztos menedék után.

— Hazamegyek... beszélék vele... Majd együtt kitalálunk valamit, amivel pénzt lehetne keresni... Talán varrni fogok vagy foltozást vállalok... vagy esetleg kosztot adok diákoknak... Igen, ez jó ötlet... szépen fogunk keresni rajta... felnevelhetjük a gyermekünket... Taníttatni fogjuk Jeanne-t, hogy ne csak szép, de művelt is legyen és elegánsan fogjuk öltöztetni, előkelő emberhez fogjuk férjhez adni... Hamar-hamar haza... Csak ez a rettenetes forgalom ne volna... borzasztó, hogy annyit kell várni minden keresztezésnél... Ej, neveléses, hiszen át lehet csúszni a kocsi között...

Nem törődött semmivel, túlkölés, zakatoló, száguldó járművekkel... mint az alvajáró cikázott a száguldó kerekek áradatában.

Még ezen a kocsisoron átjutni, igen... itt befordul egy kerékpár. Hamar elugrani... túlkölés... jaj... késő...!

Belső vérzés, hosszú hetek az ágyban... lassú gyógyulás... néha futó kis fájdalom, egy kis tompaság az ágyban... valami távoli zúgás... mintha a rohanó, zakatoló, túlkölő áradat közelegne folyton... Már fel is kelhetett, tett-vett, dolgozott a kis lakásban. Derült, szinte vidám volt, folyton Jeanne-ről beszélt... számolta a hónapokat... már csak hat, már csak öt... három, kettő... júniusra meglesz a gyermek...

Az orvos összenézett a férjjel, ők ketten már tudták, hogy Jeanne sohasem fog megszületni.

A kis réklík, pólyák, csipkés párnák egyre gyűltek a szekrény aljában. Már rózsaszínű gumilepedő is volt, hímzett takaró és Alice legszebb ruháját vágta szét, hogy takarót készíthessen Jeanne jövőendő ágycsakájára.

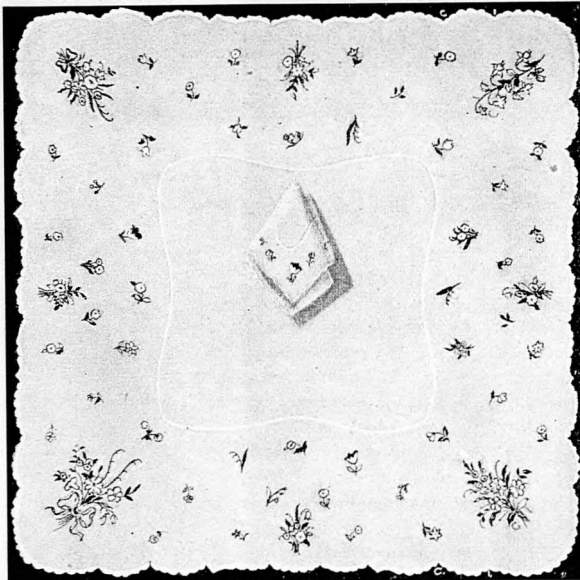
És egy szép napon ott volt a gyermek... senki sem látta, csak Alice... Pontosan azon a napon érkezett, amelyikre várta.

Ugy történt, hogy André hazajött és Alicet az ágyban találta. Két karjában a kis párnát szorongatta és boldogan mosolygott Andrára.

André szíve összeszorult, mondani akart valamit... valami bünbánatféle árasztotta el a lelkét, letérdelt az asszony ágya mellé és megcsókolta kidolgozott kezét.

— Ugye mondtam, hogy leány lesz? Látod, milyen szép kis gyermek... szőke a haja és kék a szeme! Na, André, nem is dicséred?

Alice képzeletbeli gyermeke nőtt, fejlődött. Alice folyton róla beszélt. Eldicséke-

Zsúrgarnitúra

(ERMA terve)

dett fűnek-fának, hogy milyen jó gyermek, átalsza az egész éjszakát, máshor pedig leverten panaszkolta a szomszédasszonynak, hogy nem hízik eleget, valami új tápszert kellene adni neki. Egy szép napon azzal lepte meg André-t, hogy kéz alatt csinos babakocsit vásárolt.

— Nem volt pénzem, hát odaadtam a jeggyűrűmet érte, úgye nem haragszol drágám? — kérdezte.

— Nem, nem haragszom, — jelelte megadással André és újból, már ki tudja hányadszor elhatározta, hogy nem jön többé haza. Hogy mit fog tenni, még nem tudta... Már öngyilkosságra is gondolt... de az életet sajnálta utthagyni. Még a legjobb megoldásnak látszott, hogy a barátjához költözik, vagy máshoz, idegenhez... akárhova, csak ne kelljen folyton a gyermekről hallani, aki meg sem született.

Sokszor napokig nem jött haza, de valami mindig visszahúzta, hogy szeretet volt-e az, vagy csak lelkiismeretfurdalás,

maga sem tudta... Talán ugyanaz a rejtelmes vonzás vitte vissza, ami a gyilkost az áldozatához húzta... de ezt nem tudta André... a robot, a hivatal, a gond jó volt arra, hogy az átgondoló önvadakat elnyomja.

Jeanne egyéves születésnapján apró tortácska közepén egy szál gyertya égett. Alice boldogan járt-kelt. Ünneplő ruhácskát helyezett a kocsiba, úgy ment le a parkba. Már mindenki ismerte s a kis képzeletbeli leánykát jobban ismerték a környéken, mint a többi hásból és vérből való. Szívesen állt melléje a padra az asszonyok, dicsérték Jeanne-t, kérdészködtek jelölre... Alice minden kérdésre jelelt, ki nem fogott a kedves, derűs historiákból, amelyek valamilyen Jeanne-ről szóltak.

Ha egyedül maradt a padon, beszélni tanította a kislányát.

— Nézd kis drágám, cica... cica... ott meg a madárka... Andrának este boldogan újságolta, hogy már mondta Jeanne, hogy: — Cica...

Tettek-multak az évek. André egyre riúkábban járt haza, utolsó időben már csak elsején kopogtatott be, hogy a pénzét odaadja. Alice mosolyogva fogadta. Nem kérdezte, hol járt, miért nem jött haza. Ebédél kínálta, sajnálkozva mondta, hogy Jeanne éppen nincs otthon, iskolában van. Nagyon jól tanul a drága, tiszta jeles volt a bizonyítványja. Jutalmul szép ruhát varrt neki a selyemruhájából, óh ha látná André, milyen jól áll a kék szín a hamvas arccskáijához...

André bőlintott, helyeselt és már alig várta hogy újra az utcán lehessen. Minden szó a szívébe markolt. Az utcán egyszer azon kapta magát rajta, hogy nézi a játszadozó gyermekeket. Két szőkehajú kislány labdázott a villa kerítése mögött, hét-nyolc évesek lehettek:

— Most Jeanne is ennyi idős lenne, — sóhajtott fel és az arcán nedves barázdát vont egy könnyecsépp...

Hosszú évek múlva Andrának levelet hozott Alicetől a posta. A levélből egy fénykép esett ki... csodaszép ifjú leányt ábrázolt. André csodálkozva nézegette, ke-reste a kísérő sorokat mellette... a boríték üres volt... megfordította a fényképet. A hátlapjára Alice írásával ajánló sorok voltak írva:

»Édesapámnak, tizennyolcadik születésnapom emlékére. Jeanne.«

A fényképet Alice egy kirakalban látta meg, örökig nézegette, végre rászánta

magát és megvette, sőt másolatot is rendelt belőle. Után, villamoson, mindenkinek megmutatta és félig szerényen, félig öntelten jegyezte meg, hogy rossz a fénykép, életben még sokkal szebb a leánya.

André most már el sem mert menni Alice-hoz. A sovány tartásdíját is postán küldte. És csodálatosképen Alicének nem is hiányzott André, képzeletbeli csodaszép leánya tökéletesen betöltötte az életét.

Utóbbi időben nagy gondjai voltak, titokban elmesélte a szomszédasszonynak, hogy kérője van a lányának, előkelő gazdag fiú, magas, fekete, éppen az ellenkezője Jeanne-nak. Tavaszra meg is tartják az esküvőt. Nincs is sok idő már hátra, nagyon kell sietni a kelengyével. Ugy spórolt, hogy már enni sem mert, minden garasán vásznat, csipkét, selymet vett. A lakásból eladott minden eladhatót, nem törődött vele, hogy kopaszok a falak, a padló csupasz, az ágyról hiányzik a horgolt terítő... Mi, neki úgysem kell soh, csak Jeanne legyen nagyon boldog...

Éjjel-nappal varrt, majd süttöt-főzött lázasan. Kiszaladt a pályaudvarra, megnézte mikor megy a vonat Nizzába... mert oda fognak menni a nászutasok... esküvő után ebéd... utána rögtön elutaznak...

Az esküvő napjára összecsisztította az egész házat, a parkbeli ismerőseit, a fűszeresnéit, a péknét, sőt még idegeneket is megszólított, hogy jöjjenek el a Madelaine-templomba este hatkor... mert esküszik a leánya.

Mindenki elment, lázas kíváncsisággal bújnak össze, ha most mi lesz, hogyan fog esküdni szegény bolond asszony képzeletbeli leánya.

Vártak-vártak... egyszerre kitarult a főkápu... botos vőfély alakja jelent meg, utána koszorús lányok rózsaszín serege... és jött a menyasszony, karcsú, magas, szőke... olyan mint a mesék királykisasszonya... a vőlegény magas, fekete, éppen az ellentéte... Az asszonyok csodálkozva néztek egymásra:

— Hát ez mi? Hát-hát az a bolond asszony igazat mondott?...

Egyszer csak ott volt mellettük:

— Látják... látják milyen szép? És a vőlegény, hogy tetszik?... Nem... én

oda sem megyek közéjük... nagyon izgatott vagyok, attól félek, hogy elsirom magamat.

Ott maradt közöttük. Amikor a menyasszony elszuttogta a holtomiglant-holtodiglant... hangosan elzokogta magát... A zokogása betöltötte a templomot... az előkelő nányszép idegesen feszengett. Egy idősebb úr oda-szólt az asszonyoknak, hogy vigyék ki szépcsendesen.

Hazavitték, lefejtették. Hosszú ideig beteg volt utána... majd egyik napról a másikra meggyógyult. Most már kevesebbet beszélt Jeanne-ról. Azt mesélte, hogy jól van, boldog, nagy társadalmi életet él, nem ér rá őt meglátogatni. Néha felvette legjobb ruháját és beszélt a szomszédokhoz, hogy ha keresik, mondják meg, hogy ő a leányához ment... ott lakik a Champs Eliséen a saját palotájában.

André már nem dolgozott olyan hévvel mint egykor. Fáradt, beteg volt... pihe-

néstre vágyott. A főnök úr észrevette, felajánlotta neki, hogy nyugdíjazza.

Mire az első nyugdíját megkapta André, már nagyon beteg volt. Elhagyatottan feküdt a kis udvari szobában. Fájdalmak kínozták, olyan gyenge volt, hogy fel sem tudott kelni az ágyból. Az orvos megvizsgálta, orvosságot rendelt és megkérdezte, van-e valakije, mert ilyen egyedül bizony nem maradhat.

André elmondta, hogy felesége van, de elváltan élnek, nem akarja őt hívni. Az igazságot restelle megmondani.

Napról-napra rosszabbul lett. A nagy szürke magánosság ráfeküdt a lelkére, mint valami gonosz lidércnyomás. Epeztő vágyat érzett valaki után, aki odaülne az ágya mellé, vigasztalna, megsíogatná a homlokát.

Reszkető kezét kinyújtotta az éjjeliszekrény felé... ceruzát, papírt keresett... írt a feleségének:

»Halálos beteg vagyok, Alice, de úgy érzem, a te szerető ápolásod még megmennehetne az életem. Tudom, hogy nagyot vétettem ellened, de kérlek, bocsáss meg, hiszen te olyan jó vagy... Gyere el hozzám... vigasztalj meg... a te kétségbeesett Andréé.»

A szomszédasszony a postára adta a levelet. André számolta az órákat. Talál-gatta, vajjon mikor kapja meg Alice... mikorra érhet ide.

Harmadnap megjelent Alice:

— Nem egyedül jöttem, fiacskám... nézd, ki van itt... nem ismered meg, Jeanne?... ügye, milyen szép asszony lett belőle! Természetesen rögtön elszaladtam hozzá, amikor a leveledet megkaptam és képzeld, ez a drága jó kis teremés azonnal azt mondta, hogy ő fog ápolni... Én nem maradhatok itt, az én idegeim ezt már nem bírják, de Jeanne fiatal és erős, itt lesz éjjel-nappal veled, — mondta Alice és futó csókot nyomott a nagybeteg homlokára.

Az ajtó becsukódott Alice után, André egyedül maradt.

— Hhah... nevetett fel szomorúan... nem vagyok egyedül... itt van a leányom. Alice bosszút áll rajtam... igaza van... Ha... ha... akkor... nem számoltam volna... ostoba aggodalmaimmal, ki nem üldöztem volna azt az asszonyt... ma igazi, húsból-vérből levő leányom lenne... Vad keserűség szorította össze a szívét, a láza rohamosan emelkedett. Néha percekre elvesztette az eszméletét. Szörnyű fájdalmak terítették eszméltre, kidltani akart... nem tudott. A szíve vadul kalapált... az agyát mintha joró vasak égették volna.

Már sötét volt a szobában... nem volt, aki lámpát gyújtson... Kiabálni akart... segítséget hívni:

— Segítség... segítség... itt meghal egy ember... segítség, nem bírom tovább...

És egyszerre a sarokból mintha megindult volna valaki... már ott állt az ágya mellett, kinyújtotta bársonyos kezét... rátette a homlokára.

A joróság egyszerűbe elmúlt és a fájdalmak is enyhültek. Lassan világosodni

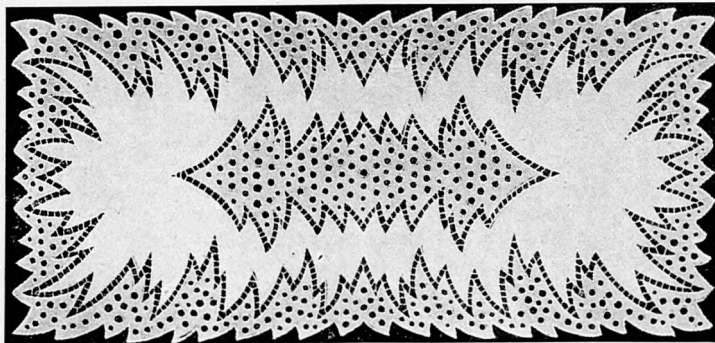
kezdedt... egyre világosabb lett... André érezte, hogy mindjárt meg fogja tudni, ki az, aki mellette van.

A fájdalmak eltűntek. Ugy érezte, hogy valaki jellemeli és átölelve tartja... kinyitotta a szemét...

Jeanne volt az... megismerte és ebben a pillanatban jeleződött be André élete...

Franciából fordította:

K. Lányi Piroska

Modern angolmadeira-futó

(Wieg Testvérek terve)

Egy szemüveges úr halk megjegyzései

Néger bölcseségek

(A közmondások minden nép bölcsességének igazi tárházai. Ezek a bölcs megállapítások, tanácsok és útmutatások, amelyek tulajdonképpen hosszú évszázadok leszűrt eredményei: lényegükben és nagy vonalukban minden népről teljesen egyformák. Csak a szavak, a kifejezés és a hasonlatok változnak esetenként és fajonként. Eppen azért nem lesz érdektelen, ha a négerek néhány bölcs közmondását leközzöljük. A bennük rejlő igazság nem hat ugyan újszerűen, de a forma mégis más. A mi »jehér« közmondásainkkal szemben határozottan — fekte.)

Még a legsoványabb farkas is szét tud tépni egy kövér — kecskét.

*

Az a fájdalom, amitől a beteg talán ordítana, még a legnagyobb boldogságot jelentheti a — halottra nézve.

*

Hiába hadonászol és ugrálsz, mégsem szabadulsz meg a — bolhátlól.

*

Soha ne feledkezzél meg arról, hogy a király nem a — nagybácsid neked!

*

Aki idegenben van, nem ébred vídám, dalos kedvvel.

*

Ha a szamar föl is áll a patájának a hegyére és a magasba nyújtogatja nyakát, még mindig nem éri el a — teve nagyságát.

... Ugy van, nagyságos Asszonyom, két-három esztendő a mi időnkől untig elég ahhoz, hogy az ember gondolkodása teljesen megváltozzék. Tíz-tizenkét esztendő már óriási időközt jelent ezen a téren. Ha megengedi, két kis példával mutatnék rá erre, mind a kettőt magam láttam, figyeltem meg. Igénytelen, kedves, ártatlan kis esemény mind a kettő és bizonyára érdeklődéssel fogja meghallgatni, mert főszereplői kisgyermekek. Kezdem a tíz év előtt megfigyelt esettel.

Tavaszi este volt. A villamoson ültem. Közelemben egy elegáns hölgy az ölben tartott egy talán négyéves kislányt. A fiúcska keskeny arca igen okos, finoman megrajzolt vonásai szinte koraérett gyermekre vallottak. Halkan beszélt, de olyan tisztán, hogy könnyen megértettem minden szavát. Kérdésekkel ostromolta a hölgyet, kit Rózsika néninek nevezett — erre is emlékszem — és nem győzött érdeklődni minden iránt, amit az utca képe eléje tárt. A néni jóságosan, szeretettel válaszolt néha fárasztóan megisméltödé kérdéseire. A kislány végül beleúnt a kérdezősködésbe és elhallgatott. Kinézett a kocsni ablakán.

Vele szemben az ajtónál ült egy simára beretvált, ugyancsak keskenyarcú szimpatikus uriember, aki nagy élvezettel hallgatta a fiúcska okos kérdéseit és megértően mosolygott a jeleneten. Egyszerre csak felfigyelt.

A kislány ugyanis most a kocsni ablaka alatt levő táblácskát nézte, kinyújtotta vékony kis mutatóujját, ráirányította a táblácskára és tisztán, érthetően, határozottan betűzte ki:

— Ki-ha-jol-ni-ve-szé-lyes!

A kislány e váratlan produkciója olyan meghökkentő, meglepő volt, hogy a vékonyka hangon elmondott szótagolás után egy félperccig tartó csend állt be. Ezt a vele szemben ülő úr szakította meg, ki őszinte lelkesedéssel, elragadtatással így kiáltott fel:

— Bravó, kislány, ezt nagyszerűen csináltad! Aki így tud már olvasni, az jutalmat érdemel. Fogd, pajtikám, ez a tiéd!

És sötétszürke köpenye zsebéből elővarázsolt egy ezüst papírba göngyölt golyót. A golyó — abban az időben ezt mindnyájan tudtuk — csokoládéból volt. A kislány leplezetlen érdeklődéssel nézett a jóízű golyóra, azután a nagylelkű adományozóra, majd kérdően a nénihez. A néni kedvesen mosolygott, örült az őcsike sikerének. De a kislány nem nyúlt a váratlan jutalomért.

Erre a lelkes úr így szólt:

— Kegyeskedjék megengedni, nagyságos asszonyom, hogy a fiúcska elfo-

gadhassa ezt a kis jutalmat... Jó csokoládé, nem fog neki megártani.

A hölgy könnyű fejbőlintással köszönte meg a kedves figyelmet és rámosolygott a kislányra, ki megértette, hogy az ajándékot szabad elfogadnia, mire csöndes mozdulattal átvette a csokoládé-golyót, mely megtöltötte teljesen kis tenyerét. Nyájasan és illedelmesen mondta:

— Köszönöm szépen!

Azután nézte, forgatta, tanulmányozta a csokoládé-golyót. A hölgy mosolygott, az adományozó is mosolygott, — várták, hogy most mi lesz. A kislány forgatta a golyót — majd hirtelen elhatározással így szólt a szemben ülő jólelkű úrhoz:

— Én ezt most nem eszem meg!

— Akkor eszed meg, kislány, amikor kedved tartja, — nevetett rá az úr.

— Majd csak vacsora után, — jelentette ki a fiúcska fölényesen.

— Nagyon helyesen! — ismerte el az adakozó és meglátszott rajta, hogy el van ragadtatva a kislánytól.

Ez csak nézi, nézi a csokoládé-golyót és sehogyan se tud belenyugodni, de vajjon mibe...? Egyszerre csak odafordul az adakozóhoz, odanyújtja neki a golyót és kéri:

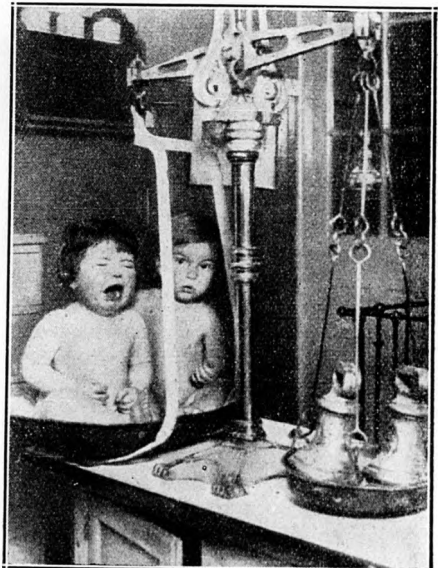
— Tessék... tessék visszavenni... én ezt nem... nem...

Az úr megdöbben és hozzáhajol:

— Mi az, kislány? Miért nem akarod? Hiszen a nénike megengedte és én igen szívesen adom...

Elszántan felelte erre a kislány:

— Mégse lehet... mert én... nem tudok olvasni... csak azt tudom, hogy itt a táblán mi áll...

Vajjon mennyit hizott a baba...?

Az úr elhülve néz a kislányra. Majd így szól, szinte meghatottan:

— Annál inkább megérdemled a csokoládé-golyót, mert el tudtad hitetni velem, hogy olvasol, de íme, még ezt a másikat is, mert derék, becsületes kislány vagy!

Ezzel elővárszolt zsebéből egy újabb csokoládé-golyót, az álmélködő fiúcska másik tenyerébe nyomta, a villamos megállt az útkereszteződésnél, az úr felállt, nagyot köszönt a büszkén mosolygó hölgynek, megsimogatta a kislány arcát és már le is szállt a kocsról.

Ezt a kedves és mélyen sok mindent rejtő jelenetet figyeltem meg ezelőtt tíz esztendővel...

*

Most a tavasszal megint láttam egy kis jelenetet az utcán, egy villamos-megállónál. Két szurtos gyerek foglalkozott ott virágárusítással. Az egyik, talán tízéves, nem valami biztató külsejű, ravasz-képjű, a kaszárnya falának támaszkodott, kezében egy kis kosárban apró ibolyacsokrok. Előtte a széles gyalogjárón járkált a másik fiú, talán hétéves, nem valami biztató külsejű és olyan arcot vágott, mint aki már alig bírja elviselni a szerencsétlenségét. Maszatos kezében egy papírtálcán néhány kis csokor ibolya. Ezt kínálta megvételre az arrajáróknak:

— Ibolyát tessék venni, szép ibolyát, hat fillér egy csokor, csak hat fillér!

Nem nagyon vették, én legalább csak egy vásárlót figyeltem meg.

Egyszerűen öltözött, igénytelen külsejű lány közeledett most, aki megállt a kis virágáros előtt. Nézegette a virágot és kiválasztott egy csokrot. Ekkor már ott állt mellette a másik gyerek és eléje tartotta kosarát az ibolyával; kajánul vigyorgott és így szólt:

— Ne ettől tessék venni! Az én virágom szebb és egészen friss, én is hat fillérért adom, ezt tessék venni!

A lány lesújtó pillantást vetett a tisztegtelen toladókora és mert úgy érezte, hogy meg kell büntetni, — még egy csokrot vett a kisebbik szurtostól. Kifizette neki a tizenkét fillért és büszkén, elégedetten távozott.

Amint elment, a két szurtos visszavonult a kaszárnya falához, egymásra néztek és nagyot vihogtak. Ötletük bevált és most lesték a következő gyanútlan áldozatukat.

Ez most játszódott le a tavasszal. Két gyermekjelenet és ebben a másodikban ugyancsak sok minden tükröződik vissza, ami jellemzi a gondolkodásban végbemenő eltulodásokat. Miniaturök, melyek, azt hiszem, többet tolmácsolnak, mint hosszú tanulmányok, korról és erkölcsről.

Azért ajánlom az ilyen mindennapi apró történeteket szíves figyelmébe, nagyságos Asszonyom...

Tanítsd meg tanulni gyermekedet!

A gyermek nevelése talán soha nem volt olyan életbevágóan fontos probléma, mint éppen a mi napjainkban. Ez a generáció, amelynek életét mindenféle szélvihar borzolja össze és dülja szét, csak a helyes nevelés segítségével válthatja be a hozzája fűzött reményéseket. A nevelésnek pedig egyik legfontosabb problémája, amire eddig nem helyeztek elég súlyt a szülők: megtanítani a gyermeket arra, hogy tudjon tanulni.

Talán paradoxonnak hangzik ez a kijelentés, pedig egyáltalán nem az, sőt ezen fordul meg a felnőtté váló gyermek tudása. Ne felejtjük el, hogy a mai kor túlérzékeny gyermeke számtalan olyan képességgel rendelkezik, ami a tudás »látszatát« kelti. Hangsúlyozzuk hogy csupán a »látszatát«, ami azonban épp elég úgy a gyermek, mint a szülő teljes félrevezetésére. Ehhez járul még a szülők érthető, de téves következményekkel járó hencsége, amivel gyermeküket körülveszik és lehetetlenné teszik az igazi önismeret kialakulását.

A mai gyermek tulságos fogékony-sága, ez a beteges érzékenység, amit a szülők már hajlandóak »tudás«-nak is minősíteni: épp úgy megmutatkozik az iskolában, mint otthon, tanulásközben. A legtöbb gyermek már a tanító vagy tanár iskolai előadása alatt is megjegyzi magának annyit, hogy abból másnap, ha tanítója vagy tanára felhívja, egész elfogadható feleletet tud összetakolni. Ha aztán egyszer még otthon is »átfutja« a leckét, egyenesen kitünő feleletet produkál.

Ez a felelet, ez a »tudás« azonban csak — másnapra, egy hétre, legfeljebb egy hónapra szól. Az idő folyása úgy elviszi, elsodorja az emlékezetből és az agyból, mint a lehullott falevelet a sebes víz árja. Semmi sem marad meg abból, amit valamikor »tudás«-nak hittünk.

Az igazi tudás ugyanis csak valóságos munka, türelem és ismétlés eredménye lehet. A tanár előadása után

néhány óráig, esetleg néhány napig majdnem minden tanuló megjegyzi a fejében egy évszámot, egy történelmi eseményt, egy fizikai magyarázatot stb. De amilyen könnyen megjegyezte, olyan hamar el is felejt. Csak akkor válhatnak egész életének kincsévé, ha mindezt meg is tanulta. A tanuláshoz pedig idő kell, türelem, szorgalom és akarat, mert csak így rögződik meg az agyvelőben soha el nem múló erősséggel az, ami egy-két napig a felületes hallás, vagy átolvasás segítségével is megmarad az agyban.

Éppen azért a szülők legfontosabb kötelessége, hogy gyermeküket tanítsák meg — tanulni! A tanulás éppen olyan, mint a zongorázásnál az ujjgyakorlat. A felületes ismeretből csak rendszeres gyakorlás, ismétlés, az agybarogztatás, szóval: tanulás következtében lehet igazi tudás. Ne téveszsen meg senkit a gyermek szellemének rakétaszerű megvillanása és ne büszkélkedjék azzal, hogy az ő gyermeke már egyetlen hallásra meg is tanulta a leckét.

Ez nem lehet igaz! Ilymódon csak a tudás »látszatát« kelthetjük föl. Igazi tudás azonban csak igazi, alapos, rendszeres és szorgalmas tanulás eredménye lehet!

AZ ELSŐ NEVETÉS

(Egy boldog apa feljegyzései)

Most már tudom, hogy minden nagy szenszáción előreveti árnyékát!

Egy héttel ezelőtt hatalmas vihar volt, villámlással és mennydörgéssel. Három nappal korábban a pénzeslevélhordó jött a házukba. Két órával a »megérkezése« előtt nagy teherautó dübörgött végig az utcán, hogy a ház falai megrepedtek.

Aztán egyszerre csak itt volt — ő! Kezecskeivel és piskóta-lábacskaival hevesen kalimpált és valami édes, vad hangon kiáltozott. Édesanyja égből alászállott kis angyalnak nevezte. Fel-tétlenül egyéniség volt azonban, akinek megnyilatkozásai sokkal őszintébbek, természetesebbek és emberibbek voltak, mint azoké a felnőtt egyéniségeké, akiket a gondok már megalkuvásra kényszerítettek.

Huszonegy napon keresztül ide-oda nézdelődött, táplálkozott és csöndesen aludt, amikor aztán váratlanul változás ment végbe egyéniségében, amely hirtelen magasabb fokra emelte és feljogosította arra, hogy most már ő is a társadalom: rendes tagjának tekintse magát.

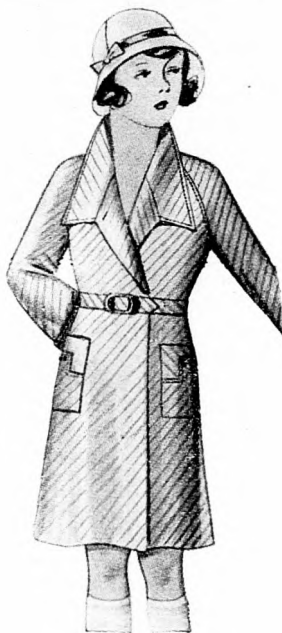
Édesanyja karján feküdt. Arcocskáján végigcsurgott az az éltető itál, amit az anya melle ajándékozott neki. Ruhácskája is tejes lett, tisztába kellett öltöztetni. Arcocskáján a legnagyobb fokú megelégedettség és elnyugvás honolt. Édesanyja mosolygó tekintettel nézte. Hogy mit mesélt neki, az annyira mindegy volt, mintha törökül vagy arabusul beszélt volna hozzá. Nem is beszéd volt ez, hanem valami sejtelmes, távoli énekszó, amely egyre közeledett. Aztán ezüstcsengtyűk muzsikája hallatszott. Végül olyan lett, mint az élet ezersípú orgonaszava, amelynek halkságában is az élet legdiadalmasabb érzései dalolnak.

A kis emberfióka most nyitotta fel

szemét. Csodálatos szépségű, naptisztaságú két csillag ragyogott a homloka alatt. Egyre nagyobbodott és olyan lett, mint két mélykék vizű tó. És ez a mélykék tó, ki tudja, milyen titkokat rejtett magában?...

Mert ez a csöppnyi emberke most nevetni kezdett, életében először, nevetni a szíve legmélyéből. Talán lelkének most még homályos világán keresztül szaladt egy csillag-szilánk,

amely keresztülvilágította és megmutatta neki, hogy édesanyja szeme öröködik felette... Vagy talán visszaemlékezett arra a boldog, de öntudatlan állapotra, amikor már ott szendergett életre csókoltan édesanyja szerelmes ölében...

Almodj tovább, csöppnyi ember, hogy serény és erős férfi váljék belőle. Nevsz, hogy akkor is tud nevetni, amikor ráeszmélsz az élet siralmas voltára és a gondokat elviselhetetleneknek találod. Valahol mindig megcsillan egy reménység és a legsötétebb felhőn is keresztül tör egyszer a nap fénye, amely elkergeti a fenyegető gondokat. Egyet kérek a Mindenhatótól: őrizze meg a nevetésedet!

Adja az Ég, hogy mindig úgy tud nevetni, mint most! Ez az első nevetés a szíved legmélyéből buggyant fel, mint diadalmas életerő, amely még engem is, gondokban vergődő apádat megtanított újra a nevetésre, amit pedig már régen elfeleddem...

A SZICILIAI HALÁL-TÓ

Sziciliában, Caltagirone városától körülbelül huszonöt kilométerre, van egy kis, szinte láthatatlan tó. A partja vigasztalanul elhagyatott és sivár. Jó távolságra nincs az életnek semmi nyoma: sem állat, sem ember, de még csak növény sem. Nincs fa a közelében, de még a fű sem tud gyökeret eresztetni. Mindenki, aki közeledik ehhez a tóhoz: halálfia. Néha egy-két szomjas állat inni akar a vízből, de titokzatos halál pusztítja el. A környék lakosai pedig rettegetve óvakodnak ennek a halál-tónak a vizétől, mert tudják, hogy életükkel fizetnének meg érte.

Többezer évvel ezelőtt ennek a Halál-tónak közelében épült fel *Mina* városa. A régi monda szerint a Jupiter-templom főpapjai a bűnösöket arra ítélték, hogy a tó vizéből igyanak. Az elítélt soha nem tért vissza *Mina* városába, mert a tó nem kegyelmezett. A főpapok jól ismerték ennek a tónak gyilkos hatását, amely egyenlő volt a mérgepohárral. De abban a hitben ringatták magukat, hogy Jupiter az ártatlanul elítéltet nem engedi meghalni és csak az igazi bűnöst öli meg. Senki nem térhetett vissza azonban a tó partjáról, amiből azt állapították meg a pogány főpapok, hogy az ítéleteik mind igazságosak.

Az új kor tudománya azonban ennek a Halál-tónak a rejtélyét is megoldotta. A tó közepén ugyanis két szénsavas forrás van. A mérges gázak azután nemcsak a tó egész vizét ársztyják el, hanem a partjait és a környékét is, aminek következtében minden emberi, állati és növényi élet elpusztul.

Nemrégben történt, hogy egy sziciliai paraszt a tó közelében levő, teljesen kiszáradt földet fel akarta ásni, hogy trágyával javítsa meg és változtassa termővé. Egyre mélyebben ásott és a várt víz helyett — petróleumra bukkant. Naponta tizenöt liter petróleumot hoz ki a földjéből. A környék többi lakosa is kedvet kapott és a Halál-tó környéke — persze csak jókora távolságban — valószínűleg változott.

De azért közelebb merészkedni nem tanácsos, mert a Halál-tó most is ugyanolyan könyörtelen, mint évezredekkel ezelőtt, amikor még a pogány Jupiter isten nevében szedte áldozatait.

LÁTTAM A VÉGTELENT

E G Y É J A T E L E S Z K Ó P N Á L

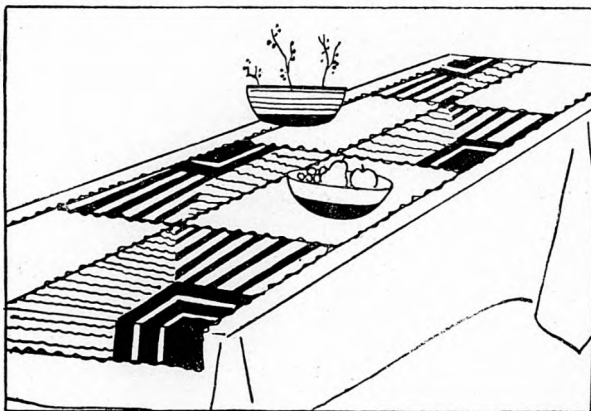
Ugy érezzük, hogy a Végtelesség előcsarnokában vagyunk, amint megállunk fent a tetőn, a nagy teleszkóp alatt. Óriási készülék forgatható tengelyen. Ugy mered az égre, mint valami hatalmas ágyúcső. A nagy tudású professzor int s a terem alatt a gépek zúgni kezdenek, mozdul a padló és fölemel a teleszkóp alá. Az obszervatórium tetején beragyognak a csillagok, a Tejút gyémántporos égmezői fehéren, messziről, elhalón csillognak a világaether magasságában, — egy egekbehaló, mozdulatlan fényfolyó. A gép a teleszkópot megfelelő csillagászati fokszögbe állítja s megnyílik előttünk a Végtelen. A Sas-

csillag tűnik elő a megrendítő távlatok örvényéből, oly messziről, hogy a fény sugar, mely másodpercenként négyszázezer kilométert fut be, százhatvanegy év alatt ér ide. Felséges látvány. A csillagképzet egy kiterjesztett szárnyú sas-hoz hasonlít, mely a Tejút mérhetetlenségén tovalebegve, viszi magával az Altair-t két tündöklő holdjával. Óriási naposoda. Százmillió esztendőök ota vándorol irtózatossá robogással, mégis úgy tűnik, mintha egy helyben állana. Új szög alá fordul a teleszkóp

s kétszázmillió kilométer távlatában egy kékesfehér tűzű égítést tündöklök föl a Tejút horizontján: a ragyogó Véga, a fiatal csillagóriás. Ki tudja, hány százmillió esztendő, de fehér izzása mutatja, hogy még igen-igen fiatal... Ott ég fehéres lobogással a Lant csillagképében. Ez az az ezüstös csillagocskák, melyet szép, nyári éjszakákon szabad szemmel is láthatunk ott fent, a Tejút közepén. Micsoda tűz! Micsoda izzó napóriás! Micsoda rettentő fény-energia! Az egek egyik legszebb csillaga. De most egy új csillagesodára ámul tekintetünk. Micsoda égő-fénylő csillagfergeteg az ott, a Teremtés határ-szélein? A Herkules-csillagcsoport tizennégyezer napja tündöklök föl előttünk, a Herkules nagy alfája olyan messzeségben, hogy a sugara harminckétezer fényév alatt juthat el ide... Irtóztató, szinte lőfoghatalatlan távlat! Ennek a mélységből vonzza a Herkules nagy alfája a mi naprendszerünket, viszi, ragadja magával a világűrön, száz világűrön át: a biztos megsemmisülésbe rohanunk, mely évbiliók mulva következik be, mikor a Naprendszerünk a Herkules-csoport

heliális közelségébe jutva, elpusztul a tizennégyezer Nap rászakadó hő-tengerében, halott bolygóival együtt lángragyúl és ellobban egy pillanat alatt.

Más irányt vesz a teleszkóp églátó lencséje s a Tejút égvérnyeiéből feltündöklök az Androméda gammá-jának kettős csillaga! Az egyik aranyfényben fürdeti a távoli éghatárokat, a másik smaragdfényt lövel, a harmadik meg zafirkék sugárzást ont maga körül, a világűr végtelen éjébe. Fekete ékszerdoboz, megrakva csillogó napkincsekkel. Csillagok, melyeknek nyolcszázezer fényév alatt ér ide a sugaruk.

Szinte álom! De a csillagászati táblák számadatai megrendítő valóságban tárják föl a Végtelet. Vannak csillagok, melyekről egymillió, tizmillió, százmillió fényév alatt roppan ide a távoli világok néma üzenete, a bágadt napsugár. Vannak akkora napóriások, melyeknek irtatlan tömege el sem férne a Nap és a Föld százhatvanmillió kilométeres égközén... És vannak más egek, más Tejutak, más világegyetemek, melyek egy gigászi Központi Tűzhely körül forogva, viszik, ellenállhatatlanul ragadják magukkal a mi Tejutunk százmillió csillagát...

Az ember beleszédül és megsemmisülten áll az égi sík alatt, melyen a csillagörögtegek egymás felé sodródva, keringenek a világűr szédítő ellipszisein. Látjuk a Szaturnusz fénygyűrűvel és holdjaival, amint tovalebeg az égmezők határtalanságán. Látjuk a Jupitert, a Naprendszer óriását, körötte aranyalmaként kering a bolygórendszere. Ott ragyog az aransugarú Arkturusz, a sarkcsillag, mely tartja rettentő vonzerejével az egész északi égtéket. Ott a Kassiopeia

széke, a Peneusz a Meduzafővel s a csodás Delfin — smaragd és topáz színekben ragyog. Naprendszerik iszonyú távlatokban: az Algol, a Cepheus deltája, az Opiuchusz U-csillaga, a Szirina, a Procyon, a Castor és a többiek. Uj egek és új egek. De ime, egy tátongó nyíllás örvénylik fel a Világ egyetem szívére! Olyan, mintha valami fergeteg pusztította volna el, — egy csillag sincs sehol... Azt az utat a csillagrajok milliói már befutották, ott elvonult már a csillagfergeteg — Nem! A világegyetem méhe az... A csillagászati tudomány »Szeneszsák«-nak nevezi. Rairányul a teleszkóp

églátó lencséje s ködcsillagok tünedeznek föl a fekete mezőben, csak halvány kép, de csillagok a vigasztalan homályban, naptestek, úgy rejtőznek el a fénytelen egek mélyén, mint az eljövendő gyermek az anyai szív alatt... Nincs kezdet, nincs vég, nincs egy pillanatig tartó szünet az Ég műhelyében! És halál sincs. Csak halhatatlan élet. A Világegyetem mindennap újratelemti önmagát.

Van-e élet, földi élet, van-e ember a Világmindenség többi csillagán? A napóriások örvénylő tüzek, kavargó gáz- és látavömegek, de a bolygókon bizonyára élnek testvéreink, hiszen a világegyetemnek, a napok és bolygók milliárdjainak az összestétele, élettörvénye, létfeltétele, sőt tán még a fejlődési menete is ugyanaz, majdnem mindenütt és mindenekben ugyanaz.

A nagy Misztérium! Állunk a teleszkópnál s remeg a lelkünk a mérhetetlen csillagkaraván alatt. Hová mennek? Hová sodródnak a kozmikus pályán, milliárd esztendőök óta, hova? Micsoda erők és mozgások taszítják előre a végtelen síkon, — vagy az egész csak egy mennyei álom, amit az Isten felé törekvő ember álmodik? Mennyi naptömeg! Mennyi fényforrás! Micsoda tűzközpontok, rémületes nappályák, terek, úttalan utak s felfoghatalatlan távlatok! Az örökkel Semmi és Minden, a halhatatlan kozmikus anyag... Hozsanna Neked, Teremtő! Van még egy nagyobb és csodásabb alkotásod is: az ember agy, melynek egy sejtjébe az egész világegyetem belefér...

Lázár István

A lábfájásról

A lábnak néha olyan bántalmi és betegségei vannak, hogy a gyakorlott orvosnak is nagy gondot okoz a tulajdonképeni ok kiderítése. Ezek a lábbetegségek legnagyobb részét a civilizációnak a következményei és valóságos tömegjelenséggé fajultak. A láb megbetegedései éppúgy lehetnek egyéb betegségek kísérőjelenségei, mint súlyos, sőt sokszor életveszélyes betegségek. Maguk az úgynevezett tyúkszemek, a bütykök, a dagatok és elferdülések is rendkívül súlyos fájdalmakat okoznak.

A lábfájás másik nagyon gyakori oka a reumatikus megbetegedés. A beteg túlságosan nehéznek érzi a lábát. Az erősebb fájdalmak a hosszabb ideig tartó állás vagy megerőltetés után lépnek föl. A beteg úgyszólván minden testi erőfeszítésre képtelen lesz. Ezt a betegséget a legtöbbször meghűlés okozza. A hideg kőpadlón való huzamos tartózkodás, a láb átfázása és átnedvesedése. Meleg borogatások sokszor kitünő hatásúak, sőt olykor teljesen el is mulasztják a betegséget.

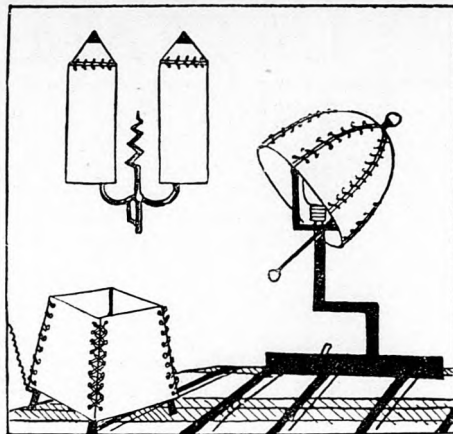
Néha nagyon súlyos csipőfájdalmak jelentkeznek, az úgynevezett »visiászs«. Az érelmeszesedés is szokott néha a lábon jelentkezni, amely heves fájdalmakat okoz.

Nagyon kellemetlen az úgynevezett lábsüllyedés és a lúdtalp. A fájdalmak különösen járáskor és állóhelyzetben jelentkeznek, míg üléskor és fekvéskor teljesen elmaradnak.

Különösen a gyermeknél kell figyelemmel kísérni a láb bántalmait. Sok gyerek panaszkodik, hogy fáj a lába és nagyon gyorsan kifárad, a cipő-sarkát pedig jerdén koptatja el. Idősebb korukban aztán már egészen világosan mutatkozik a lábsüllyedés, amiből lúdtalpuság lesz. Ez a betegség rendkívül fájdalmas, a járást, sőt még az állást is lehetetlenné teszi, a gyermek minden életvidámságát kiöli, sőt még az életben való érvényesülését is megnehezíti.

Természetes, hogy a lúdtalp elsősorban az álló foglalkozást űzők soraiban jelentkezik. Főként a kalauzok és a pincérek szenvednek benne, minthogy a lábukat állandóan megterhelik a testük egész súlyával. Az izmok ruganyosságát elernyed és azután még türethetlenebb fájdalmak jelentkeznek.

A legtöbb esetben megfelelő cipőbetéttel lehet gyógyítani ezt a súlyos és fájdalmas betegséget. Ha azonban a betét nem olyan, mint amilyennek lennie kell, a bajt még növelni fogja, ahelyett, hogy elmulasztaná. Éppen ezért forduljunk orvoshoz, nehogy — talán jóakarattal szomszédunk tanácsára

— a reumatikus fájdalmakat talpbetéttel, a lúdtalpat pedig — meleg borogatásokkal akarjuk eredménytelenül gyógykezeln.

Érdekességek a zsebkendő multjából

A mai értelemben vett zsebkendő nem dicsőíthető túlságosan hosszú és régi multtal. Az ókori Róma hölgyei ugyan állandóan hordtak maguknál mindenféle kendőskéket, amikkel végigtörölték orcáikat és kezeiket, hogy megszabaduljanak az izzó napsugár csillogó csöppjeitől, — de az egyáltalán nem jutott eszükbe, hogy klasszikus orroskájuk céljaira is fölhasználják.

A művelt világ első mai értelemben vett zsebkendője: a »fazzoletto«, Velencéből került Franciaországba, II. Henrik udvarába. Az előkelő körök szokása lett, hogy arannyal hímzett selymekendőskét tartsanak a kezükben. (A zseb ugyanis ebben az időben még teljesen ismeretlen volt.) A nők pedig abba a nagy zacskóba dugták, amit állandóan magukkal hordtak és amibe a keztyűjüket rejtették el. Azonban csupán a főrangú hölgyek és urak engedhették meg maguknak ezt a fényűzést, mert egy ilyen arannyal hímzett kendőcske egész vagyonba került.

IV. Henrik, francia király, akinek az volt a vágya és életcélja, hogy minden parasztnak vasárnap tyúk főjjön a fazekában, kötelezővé tette a királyi udvarnál ezeknek a kendőcskének a használatát. Mária Antoinette királyi férjétől, XVI. Lajostól olyan zsebkendőket kért ajándékul, amelyek épp olyan hosszúak, mint amilyen szélesek. Ekkor lett általánossá a zsebkendő négyzetes formája.

A csipkészerű zsebkendőcskéket divatját Me-

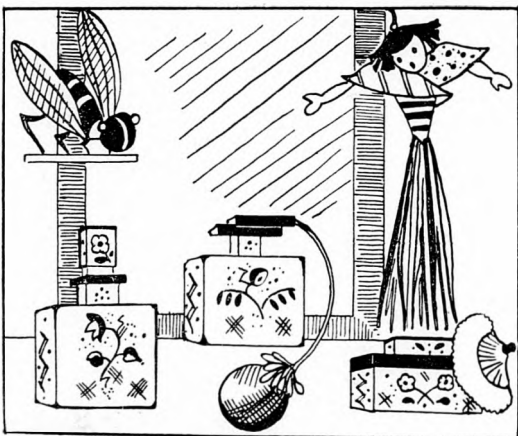
dici Mária honosította meg. A legértékesebbek azok voltak, amelyek Genovában, vagy pedig Velencében készültek. Ezek természetesen nagyon kicsinyek, de erősen illatosítva voltak. Ekkor lett a zsebkendő a szerelem szimbólumává is. Angliában a férfiak egyenesen a kalapjukhoz tűzték azt a kendőskét, amivel imádott hölgyük ajándékozta meg őket.

XIV. Lajos, a napkirály udvarának francia dámái előbb a hajukhoz tűzték, aztán a nyakukra kötözték.

A francia forradalom és Napoleon idejében azután a nők — de még maga Napoleon felesége: Josephine is — a szájuk elé tartották ezeket a kendőskéket, amivel rossz fogakat akarták eltakarni. Ebből azután általános divat lett, ami alól senki nem vonhatta ki magát.

A zsebkendő természetesen a szerelmesek életében számtalan intrikának, szerelmi évődésnek, de sokszor tragédiának is előidézője volt. Shakespeare Othello-ja egy ilyen megtalált zsebkendő miatt ölte meg Desdemónát. A keleti pasák zsebkendője, amelyet szívük hölgyének dobtak oda, történelmi jelentőségre tett szert. A szórakozott professzorok kikandikáló zsebkendője pedig még ma is a vicclapok állandó témája.

A mai zsebkendőről, azt hisszük, felesleges írunk. Mindenki ismeri, mindenki használja, ezer változatban és ezerféle módon. Az egész öltözködésnek egyik legfontosabb darabja lett, amely viselőjének úgyszólván a jellemét is elárulja. Csak érteniük kell a zsebkendő nyelvén, amely ma másként beszél, mint nagyanyáink korában.

J. 5902. Délutáni ruha egyszínű és mintázott kék marocainból. Különösen jól hatnak a dupla vállfodrok, melyeket a nyakkivágás cakkos szegélye erősít a blúzhoz. Anyagszükséglet: 3.45 m egyszínű, 140 cm mintás 100 cm széles anyagból.

J. 5903. Délutáni ruha barnás marocainból, színes kötött dísszel. A meg-

hosszabbított kihajtások végei hátul esokorba vannak kötve. Anyagszükséglet: 5.40 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5904. Elegáns délutáni ruha zöld crepe-de-chineből. A nyak és az ujjak sárga dísszel élénkítve. A ruha alján berakás. Anyagszükséglet: 3.70 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5905. Délutáni ruha fekete flamengából. Pliszé fehér és piros georgetteből. Hosszú, összhangban lévő mellény, amely velencei esikéből készült, kivarrva piros és fehér gyönggyel, hátul megkötve. Anyagszükséglet: 4.90 m, 50 cm díszítőanyag, 100—100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében ~ Kosztüm szabásmintája 4.80 P

J. 5906. Délutáni ruha kéksziñű gyapjúanyagból. A gombok és az öv piros bőrből. A nyak piros-kék kockás selyemsál-díszítést kap. Anyagszükséglet: 2.40 m, 130 cm széles anyagból.

J. 5907/08. Utcái ruha drappszíñű gyapjú-georgetteből, terrakotta piros selyemsállal. Rövidujjú bolerókabátka egészíti ki a ruhát. Anyagszükséglet:

3.20 m, a kabáthoz 1.15 m, mindkettő 130 cm széles anyagból.

J. 5909. Elegáns ruha tengerkék marocainból, divatos kék-sárga kockás marocain díszítéssel. Anyagszükséglet: 3.25 m, 60 cm széles marocain, mindkettő 100 cm széles anyagból.

J. 5910. Egyszerű sportruha zöld gyapjúgeorgetteből, világos, esikos yer-

seyvel kombinálva. Anyagszükséglet 2.35 m, 130 cm széles anyagból.

J. 5911. Utcái ruha halványzöld boucléből, sálszerű díszrel esikos yerseyből, amely a nyakat körülövezi s az övig ér. A vállon pántok, a szoknya berakással. Anyagszükséglet: 3.10 m, 0.75 m yersey, mindkettő 130 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében ~ Kosztüm szabásmintája 4.80 P

J. 5954. Elegáns őszi kosztüm szürke gyapjúszővetből, perzsa kötött nyakkal. A kabát eleje különleges vonalú és ezáltal karakterisztikus formát kap. Anyagszükséglet : 3.85 m, 130 cm széles anyagból.

J. 5955. Sportkabát világosszürke gyapjúanyagból. A kabát jellegzetes

formáját a váll felső részébe beszabott ujjak adják. Kétoldalt rávarrott zsebekkel. Anyagszükséglet : 3.75 m, 130 cm széles anyagból.

J. 5956. Őszi kabát sárga- és barna-sávós gyapjúszővetből. A nyak körül csíkos yersey-sál. Ezüst gombok. A hát részekben van szabva. Anyagszükség-

let : 3.50 m, 130 cm széles anyagból.

J. 5957. Csinos sportkabát világosbarna gyapjúanyagból. Nyakkihajtása különleges, amely világos yersey-diszt kap. Az ujjak gombbal díszített hosszú kézelőkben végződnek. Anyagszükséglet : 4.40 m, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében ~ Kosztüm szabásmintája 4.80 P

J. 5958. Báliruha világoszöld marocainból, fiatal leányok részére. A különleges derékforma füzőalakban van szabva, keppszerű ujjakkal. Kétrészesen szabott a harangalj. Anyagszükséglet: 3.65 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5959. Tearuha mintás, puha taftból, fiatal leányok számára. Harangalakú szoknya, fent keveset húzva van, a derékon fodor. A rózsák lila szalag-

ból készülnek. Anyagszükséglet: 5.35 m, 90 cm széles anyagból.

J. 5960. Elegáns rövid estélyi kabát, almazöld veloursifonból. Barnás szőrmével díszítve, széles, húzott töleséres ujjakkal. A nyakkörülű gallér hosszú sálban folytatódik, elől keresztbe téve és hátul esokorba kötve. Anyagszükséglet: 3.35 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5961. Különleges délutáni ruha

fekete crepe-de-chineből, karszerű, kissé molettebb hölgyek részére. A kivágásnál újszerű, fehér díszítéssel. Anyag-szükséglet: 5.40 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5962. Estélyi ruha rózsaszínű crepe-de-chineből. Az aljon ívelt vonalú szegődíszítés, ugyancsak a szoros csipőt díszítik a fodrok is. Hátul mélyen kivágva. Anyagszükséglet: 6.25 m, 100 cm széles anyagból.

SZÍNHÁZ

NÉHÁNY SOR

A PÉNZEMBEREK SZÍNHÁZAIRÓL

Honnan veszik a pénzes emberek azt a vakmerőséget, hogy egyedül csinálnak színházat Budapesten? Hogy ízlésüket, gondolkodásukat, mételeyeztet elveiket ráerőszakolják ezekre a vergődő irodalmi intézetekre. A töméntelen pénz vakká, gögőssé, ravasszá és számítóvá teszi az embert s a vállkozót, akit a megszorult színházi emberek körünyaldosnak huzelgással, valósággal leüti lábáról az a káprázat, hogy korlátlan úr lesz az anyagiak után a szellemi világban is és elég, ha maga előtt látja vonaglni az igazgatót, a göröket és a kiszolgáltatót írókat, hogy egyszerre elveszítse józan esztét és dramaturgnak, rendezőnek, főszereplőnek, Shakespeare-nek képzelje magát. Ha megmaradna azon a biztos területen, amelyet számára a pénz kijelöl és nem szólna bele a művészet irányításába, hanem csak megválogatná okosan az erre hivatott embereket: akkor semmi baj se volna. De nem marad meg a pénz pokoli üdvei közt, neki nem elég a lelkeket elaljasító győzelem, — ő kitör és a kassza mellől is alkotni akar.

Katasztrófális átka a magyar színházi kultúrának, hogy pénzemberei túllépi tehetségük korlátait és nincs hatalom, amelyik vissza tudná nyomni őket az okos pénztári füle működési zúgába. Ezek az elhanyagolt műveltségű parvenük szabadítják reánk a nekik megfelelő, de nekünk ízléstelen, selejtes és felületes műveket. Ezek nyomják le saját és pénzük súlyával a színvonalat, ráfekszenek az írók lelkiismeretére, megrontják a közönség gusz-tusát, úgynevezett bővli árut magasztalnak fel az égig azon a címen, hogy ez kell a népnek. Pedig csak nekik kell.

Nem számolnak azzal a ténnyel, hogy ma már kevés a pénze a publikumnak is. És nagyon meggondolja az a magyar közeposztálybeli néző, hogy mire adja ki a színházi zsöllye árát. Kulisszák, kosztümök, külsőségek, meztelenségek, blöffök, csillogó látványosságok mit sem érnek ennek a mélyen megtaposott közönségnek szemében. A megtépzott emberek a szellem és a szív meleg forrásaira vágnak. Megnézik a hiú és pöffeszkedő semmisségeket, egyszer meg is fizetik és végig is nevetik a csinált vicceket, de az ilyen színházból a család, a becsapás és az elégedetlenség ítéletével távoznak és elterjesztik, hogy az egész dolog nagyon mulatságos, azonban semmi köze sincs a művészethez.

Hogy is lehetne, amikor a gúzsba kötött igazgatón át a pénzember por-szívóügynöki ízlése szólal meg. Mit szólna a fakeskeskedő, ha őt egy költő szánálna, szánálás után a nyakára ülne és esztétikai ismeretei alapján a háttérből ő irányítaná az üzletet. A magyar fővárosban a színházkultúra a kontárok kezére jutott s ennek a levét nemcsak a közönség issza meg, hanem a pénzemberek is, akik nem ismerik a szerénységet, az önfegyelmet s akik nem is akarják felismerni sem a maguk szerepét a művészet körül, sem a színház magasabbrendű hivatását. Pedig még pénzt sajtolni is csak eszméből lehet. Még pedig úgy, ha valaki az ideált hittél, mely meggyőződéssel, tudással és tisztességgel szolgálja.

Az új színházi szezon elején a közönség nem tolong a bérletekért, nem izgul, nem lelkesedik, mert azt hallja, hogy a színházi irodákban ismét a pénz az úr és az igazgató a szolga. Hogy nem a pénz szolgálja a művészetet, hanem a művészet a pénzt. Csupa megalkuvás, leplezés, hazug reklámok dobpergése és csalogatás közben kezdődik az új színházi év, ígéretések röppennek szét a sajtóban, mint választások idején a hordók tetejéről s ha csúfosan megbuknak majd a dicső vállalkozók, tulajdonítsák annak, hogy a magyar közönség kiábrándult a teljesen üzleti célokra felhasznált színházakból. Tiszta irodalmat és művészetet követel, száz százezereseket, menteset minden üzleti szennytől, minden romboló ízlésű pénzembertől és amerikai blöfföléstől. Legyen vége már nálunk is ennek a háború utáni inflációs színháznak, hiszen Párizsban is megbukott ez már, mióta az amerikaiak nem tolonganak a francia fővárosba. Kinek csinálnák tovább ezt a stílustalan stílust a franciák? Nálunk még amerikai idegenforgalom se volt. Kinek csinálnák tovább a budapesti színházak? Csak nem gondolják, hogy a magyar társadalom mélyebb rétegeiben, a nemzetfentartó osztályok régióiban megváltozott az ízlés, a család, a tradícióisztele, a gondolkodás és a szórakozás utáni egészséges vágy? Ez a kitünő és hűséges közönség nevetni, tanulni, sírni és nemesedni akar a színházakban, ezt nem rothatja meg és nem tévesztheti meg az önök eddigi blöffölése. Ez a közönség elfordul végleg a színházaktól, ha nem kap olyan élvezetet, amelyik megéri a pénzt, amelyik tartalmas és hamisítatlan. **Krónikás.**

Az őszi szezon hajviselete

Ugyanaz — kétféle megvilágításban

— Szeretnék egy új kosztümöt!... Finom túrós palacsintát készíték a férjemnek. Tudom, hogy nagyon szereti és már régen nem kapott...

(— *Palacsinta? ... Mi történt? ... Vagy úgy? ... Megezem, de azt fogom mondani, hogy nem ízlett ... Félek, hogy új ruhát akar a feleségem...*)

*

— Ugy szeretnék egy kicsit kövőbb lenni! Csak egy picikével!... De attól félek, hogy akkor nem tettenék az uramnak!

(— *Mennyivel szebb volna az én asszonykám, ha egy kicsit mollettebb lenne! De nem merem megkérni, hogy egyék többet. Mert kinevetne és elmaradottnak tartana...*)

*

— Boldog leszek, ha olyan okos lesz a leánykám, mint az édesapja!

(— *Istenem, ha olyan szép lenne az én leányom, mint az édesanyja!*)

*

— Az uram az egész fizetését ideadja! És mégis alig tudtam belőle félretenni annyit, hogy egy új kalapot vegyek magamnak!

(— *Az egész fizetésemet hazaadom! Hetenként egyszer van kimaradásom és akkor is legfeljebb egy üveg pezsgőre telik!*)

*

— Szeretsz, kis uram?... Mert én nagyon szeretlek!

(— *Szeretlek, asszonykám! ... Mert tudom, hogy te is nagyon szeretsz!*)

HOGYAN VISELKEDJÜNK A TÁRSASKOCSIBAN

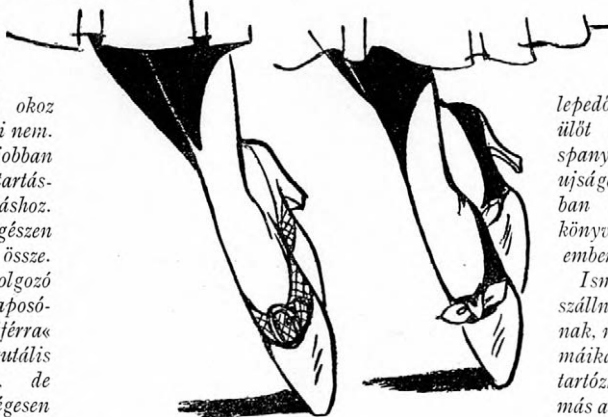
Mióta autbusz-vonalak hálózzák be az országot s egyik községből a másikba nem a saját kocsián, szekeén utazik, illetve gyalogol a dolgait intéző ember, elfeljel-ték kódexbe foglalni a társasutazás szabályaait. A közlekedési vállalatok ugyan táblákon figyelmeztetik egy s más tudni-valóra az utazó közönséget, de inkább csak a saját életbiztonsága vagy a vállalat anyagi érdekeinek megővése szempontjából s így az a része a közönségnek, amelynek a nagyvárosi élet jegyzelő hatásait nem volt alkalmuk megismerni, sok kényelmetlenséget és bosszúságot okoz azoknak, akik tudják, mi illik s mi nem.

Civilizált emberek annál jobban ügyelnek a kifogástalan magatartásra, minél közelebb kerülnek egymáshoz. Már a fel- és leszállásnál egészen cizra jellemrajzokat állíthatunk össze. Láthatjuk a kétkönyökkel dolgozó kíméletleneket, a mások lábára taposókat, a minden pillanatban »afférra« elkészült harciaskodókat, a brutális megjegyzéssel handabandázókat, de ugyanakkor láthatjuk a tisztességesen félredőlt férjkat is, akik maguk előtt bocsátják a nőket, az aggastyánokat, a gyermekeket és a nyomorékokat. Bent a kocsiban meg lehet figyelni, micsoda gögös mozdulatlanságban terpeszkednek el 18—22 éves síhederek, miközben beteg öregasszonyok, kisdadúkat szorongató anyák, rokkantak és kisgyermekek ide-oda diülöngnek s egy-egy kanyarodónál majdnem elvágódnak. Lehet aztán épületes párbeszédet hallani olyan intim dolgokról, amelyeket csak a durva izléstelenység és a társadalmi modor tökéletes hiánya teret ki mások jülehallatára és csöndes megbotránkozására.

Amit eddig elmondottunk, abból simán le lehet vonni a szabályokat. A fiatal

leányokhoz és asszonyokhoz külön jó-akaratiú intelmünk is van. Ha látják, hogy a jelenlévő férfiak közül senkisémet ad helyet a felszálló öregeknek, a gyermekkel utazó nőknek, a testi fogyatékosoknak, legyenek ők azok, akik jó példával járnak elől.

Villamos és autbusz lépcsőjén megállova, kezét nyújtani azoknak, akiktől elbúcsúzunk vagy a kocsik belsejéből utánuk

kiáltani, pláne bizalmas közléseket tenni: izléstelen és neveltséges. Elindított kocsik után nők sohasé szaladjanak.

Ami a hely átengedését illeti, hadd álljon itt a nyugateurópai városokban meghonosított szabály. Fiatalabb nőknek idősebb urak nem szokták átengedni a helyüket, bár a legtöbben nem szívesen vallják be, hogy udvariatlanságuknak magas életkoruk az oka. Férfiak, akik nőknek adják át a helyüket, egyszerűen »Tessék!« szóval fordulnak feléjük, anélkül, hogy ezt az alkalmat társalgásra vagy éppen ismeretségekötésre használnák fel. A nők barátságos fejbiccentéssel és »köszönöm« szóval veszik tudomásul az előzékenységet. Ha férfi van a kísérőjükben, meg kell hogy emelje a kalapját vagy ha akadályozva van, szóval mond köszönetet. Átengedett helyet meg nem köszönni: goromba tapintatlanság.

Szomszédjának hátához, vállára nem támaszkodik a rendes utas. Hasonlóképp illetlen a pad széléhez dőlni, amikor ülnek rajta. Ha megüresedik a hely, nem kell rá héja módjára lecsapni, hanem nyugodtan felé közeledni, de ha egy hölgy is odatart, okvetlen át kell neki engedni. Hangos vitát a jegy érvényessége körül ne kezdjünk a kalauzzal. Kifogásainkat se

közöljük vele, mert a kalauzt nem lehet felelőssé tenni a vállalat dolgaiért. Még kevésbé avatkozunk bele a mások vitáiba.

A társaskocsik ülőhelyeit ne tévesszük össze a szalónok kényelmes karosszékeivel. Ebből következik, hogy ne húzzuk ki magunkat mereven, mert a mögöttünk ülőnek kényelmetlenséget szerzünk vele, úgyszintén ne vessük magunkat hátra sem. A lábak keresztberakása, kinyújtása vagy szétvetése tapintatlanságra vall.

Csinján kell banni az újságolvasással is. Jólélésű ember nem nyitja szét olyanformán a lepedőmértű újságot, hogy a szembenülő zavarja a kilátásban, mintegy spányofalat állítva elé. Hajtsuk be az újságot s ha lapozni kell, gyors tempóban lapozunk. A szomszéd lapjába, könyvébe, vagy éppen levelébe jómódorú ember sohasem pillant be.

Ismerősök vagy jóbarátok, akik együtt szállnak fel, esetleg a kocsiban találkoznak, nagyon válogassák meg a beszédtemáikat. Személyes vonatkozású dolgoktól tartózkodni kell. Így: ne firtassák egymás anyagi, családi, rokonsági, szerelmi ügyeit. Ne keverjék távollévők neveit a diskurzusba, hacsak nem suttogó hangon vagy oly módon körülírva, hogy a közeliükben ülők előtt homályban maradnak. Politikai vélemények hangoztatása nem a társaskocsiba való. Osztályokra, foglalkozási ágakra, jelekezetre nem szabad hangos megjegyzéseket tenni. A társaskocsi — mindenkié, tehát semleges terület, ahol az élet harci jelszavainak semmi helyük. Sokan járták már meg, akik megrögzött szokásból vagy szórakozottságból a villamosba és az autbuszba is magukkal vitték a politikai, társadalmi és gazdasági elfoglaltságaikat.

Végül a nők számára volna egy tanácsunk, amelyet az irántuk való szeretet és megbecsülés diktál. Társaskocsiban ne vegyék elő a púderes dobozukat.

A mai gyerekek. — Na, te híres! Már megint cigarettázol?! — Megmondom a tanító bácsinak. — Nem félek! Én még úgyse járok iskolába.

Keresztnevek

Minden szülőnek kötelessége, hogy kellő elővigyázatossággal és alapos átgondolás után válassza ki azt a nevet, amellyel újszülött gyermekét fogja megajándékozni. A leghelyesebb, ha a kor ízlésének és divatjának megfelelő nevet választ. A keresztnevek is alá vannak vetve a divat törvényeinek és szépségeinek. A múlt század végén például, amikor a Wágner-operákért lelkesedett a zeneértő közönség, nálunk is sok leánygyermek kapta a *Brunhilda*, *Elza* vagy *Izolda* és sok fiúgyermek a *Szigfrid* vagy *Trisztán* keresztnevét.

A gyermekek keresztnevéből egyébként pontosan ki lehet olvasni, hogy a szülők becsvágya mit vár és remél tőlük. Amerikában például az a divat, hogy nemzeti hősök vezetéknévét — *Washington*, *Edison*, *Lindbergh*, sőt *Morgan* — adják az újszülöttnak, keresztnev gyanánt. Franciaországban viszont a klasszikus ókor hőseit, sőt félisteneit részesítik ilyen »kitüntetésben«. Elképzelhető, hogy milyen nevetséges figura lesz egész életében az a szegény gyermek, aki meggondolatlan szülei jóvoltából a *Hercules* nevet kapta, viszont meglehetősen vékonypénzű, satnya és csenevész. Németországban a kettős, összevont keresztnevek divatja van ma (*Annelore*, *Anneluise*, *Marilise*, *Ingemarie* stb.). Nálunk, hál' Istennek, ha egy-két leánynév modorosán pipiskedő túlzásaitól eltekintünk, az újszülött gyermekek 90 százaléka rendes és komolyhangzású keresztnevet kap.

Ne feledjük el, hogy a keresztnev sokszor súlyos teherként, sőt átokként nehezedik viselőjére. Ismerem egy leánykát, akit hiú szülei *Rovena* névre kereszt-

teltek, ami pedig még Angliában is rendkívül ritka név. Ennek a névnek szokatlanságától és ritkaságában rejlt szépségétől megsédülve, szegény leánya olyan életről álmodozott, mint amilyet ez a keresztnev ígért neki, amelynek súlyos terhét nem bírta elviselni. Nem bírt megfelelni azoknak a követelményeknek, amiket ő állított fel saját magára; és az étellel szemben, tisztán: keresztnevének kényszerítő, sőt

kötelező hatása alatt. Egyszerű lényét ez az előkelő név teljesen összekuszálta, mert nem bírta elviselni azt a csillogást, ami a névből sugárzott, de ami teljes ellentétben állt egyéniségével. Ez a súlyos teher tönkretette lelki harmóniáját és boldogtalan teremtés lett belőle, aki nem bírja megtalálni helyét az életben.

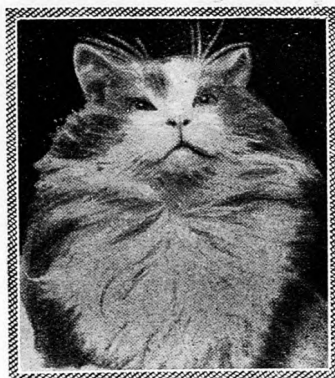
Mert ne feledjük el ezt az igazságot: — Mondd meg a keresztnevedet és én megmondom: kik a szüleid...

UJSÁG-RITKASÁGOK

J. C. E. tiker, egy kis svájci ujság, a »Limmatthaler Tagblatt« gépmestere, harminc esztendő alatt olyan ujság-gyűjteményt szedett össze, amely páratlan a világon. Beutazta újszülöttán az egész földet és magával hozott mindenféle ujságot, amely akár rotációs gépen készült, akár csak

telmében az ujság oldalainak számát vették adózási alapul. Minél nagyobb formájú volt tehát az ujság, annál könnyebben játszhatta ki az adórendeleteket.

Ebben a gyűjteményben 50 különböző vallásfelekezet céljait szolgáló napilap szerepel. Van olyan grönlandi ujság, amelynek szerkesztője, kiadója nyomdása és kihordója egyszemélyben egy misszionárius atya, aki a lapot saját szánján hordozza szét. A világ legészakibb ujságjának előfizetési díja pedig jegesmedvebőrökkel törleszthető. A gyűjtemény egyik legértékesebb darabja egy Dél-Amerika vad belsejéből való ujság, amelyet szintén egy misszionárius szerkeszt és pedig a kutyafejű-indiánok nyelvén. Vanak selyempapírra és csomagolópapírra nyomtatott ujságok. Háborús, forradalmi és katonai ujságok, amelyek sárga, zöld, piros, kék, sőt egészen sötétszürke szűk-ség-papírosra vannak nyomtatva.

egyszerű sokszorosítással (hektográf útján).

A gyűjtemény legértékesebb darabja az a perzsa ujság, amelyet *Is p a h a n*-ban nyomtak, 1908-ban. Ennek az ujságnak ez a legutolsó száma, mert megjelenése után úgy a szerkesztőket, mint a nyomdászokat — kivégezték. A lap ugyanis a forradalmárok ujságja volt, akik véres mondatokkal izgattak a zsarnoki uralom ellen. Őrizetbe vették valamennyiüket, az ujságpéldányokat elkobozták, a szerkesztőket és a nyomdászokat felkötötték.

Ebben a gyűjteményben van a világ legkisebb és legnagyobb ujságja is. A londoni »Amateur Works«-ot 1893-ban olyan alakban nyomták, ami semmivel sem nagyobb, mint a legkisebb notesz. A kopenhágai »Politiken« viszont valóságos lepedőnagyságú, csak egy óriási méretű diplomata-íróasztalon fér el és valóságos testgyakorlatot igényel az átlapozása. Ennek a nagy alaknak oka az volt, hogy Dánia akkori adórendeletei ér-

A kis Vera

CSILLOGÓ PALOTÁK

SÖTÉT EMBEREK

Regény ~ Irta: FORRÓ PÁL

10

A szél belekapaszkodott a vitorlába és a Sirály valósággal repült a tavon. A vén matróz meg akarta mutatni, hogy érti a mesterségét. Játzsza hagytak maguk mögött minden más vitorlást.

Lipton nem csodálta, hogy ilyen könnyedén, gyorsan siklanak. Micit nézte, aki az árbócfának támaszkodott, a két karját feje fölé feszítve tartotta és úgy nyújtódzott bele a napfénybe.

— Milyen szép! — sóhajtotta önkénytelenül.

Mici meghallotta a halk megjegyzést és mosolyogva nézett Liptonra.

— Tetszem magának?

— Nagyon!

— Otthon, Amerikában, sokkal szebb nőket láthat, mint amilyen én vagyok!

— Én otthon csak az autót vizsgáltam. Azok között kutattam, hogy melyik a karcsúbb, elegánsabb, szebb formájú...

Mici nevetett.

— Ahol autó van, ott a nő is felbukkan. A kettőt nem lehet egymástól elválasztani.

— Igen, most már belátom, félmunkát végeztem! És most nagyon-nagyon szomorú vagyok.

— Szomorú? Ebben a napfényes, ragyogó időben? Amikor minden öröme hív?

— A maga fiatalsága testvére ennek az időnek. Az én korom gúnyt lát benne!

— A férfinak nincsen kora. És különösen az amerikai férfinak nincsen. Hallom, maguknál a nyolcvanesztendős urak is golfoznak... Az én ideálom mindig az érett férfi volt.

— Vigasztalni akar?

— Komolyan beszéllek.

A fiatal ember, különö-

sen ha pénze is van, elbizakodott, fölünyes a nővel szemben. Cinikus, nem az érzések szépségét keresi, hanem a változatosságot. Úgy gyűjti a szerelmi emlékeket, mint az indián a skalpokat. Szíve csak a negyven éven felüli férfinak van.

Lipton szeme felcsillogott.

— Igen, néha magam is úgy érzem, hogy rengeteg forró érzés halmozódott fel bennem, melyet oda kellene valakinek ajándékoznom...

— Oh, magát bizonyára agyonkényeztették a nők, mister Lipton!

— Az a hízelgés nem nekem szólt, hanem az autóimnak.

Mici odaült Lipton mellé az árbóca tövébe helyezett padra.

— Szeretném, ha mesélne valamit. Most olyan szép az élet. Nézze, mennyi virág nyílik a parton és hogyan csicseregnek, csattognak, énekelnek a madarak. Beszéljen valamiről. Asszonyokról, akiket szeretett...

— A maga meséi sokkal szívesebbek és érdekesebbek lehetnek, grófnő!

— Én nem a multról álmodom, hanem a jövőről! A tökéletes férfiről, aki értem jön és elvisz, valahová messze, hegyeken és tengereken túlra, egy új világba, amelynek semmi köze sincsen ahhoz, amit eddig láttam.

— Menekül az emlékei elől?

— A jobbat, tökéletesebbet hajszolom, mint a gyermek a szivárványt, vagy a poéta az álmokat!

— Irígylem a férfit, akinél meg fog állni!

— Oh, mit tudja maga, hogy mit fogok néki adni! Milyen muzsikák és lobogások vannak bennem. Én nagyon tudnék szeretni, mister Lipton! Halálosan és szenvedélyesen. Néha azt hiszem, Szemirámisznak vagy Kleopátrának lelke él bennem. Bibor trónra álmodom magam, körülöttem néger rabszolgánők és karavánok hozzák

India gyöngyeit, Arábia illatos kenőcseit és puha szőnyegeit. A palotám csupa elomló, lágy kényelem, a függönyök mögül hárfák és fuvolák sejtelmes muzsikája szól. És a véremben Afrika trópusi melege izzik. Óriás termetű papok az én nevemet imádkozzák a szerelem templomában, ahol táncoló és virágot szóró lányok kacagják ujjongó fiatal-ságukat...

Lipton eltikkadva nézte Micit, aki egy nyújtódzó párdúc doromboló melegséggel dőlt hátra.

— Milyen mulatságos lenne, — kacagott fel hirtelen Mici, — ha én csakugyan afrikai királynő lennék és maga autó-expedícióval látogatna el a birodalmamba. Maga mellé ültetne a kocsijába és az alattvalóim hasravágódnának tiszteletükben, vagy a koci kerekai alá feküdneek alázatukban!

— Milyen különös gondolatai vannak!

— Csak a különös gondolatok a szépek! Amerlyek megdöbbennek, elképesztenek! Nem gondolt még arra, mister Lipton, hogy néha percek alatt valósul meg az, amire az ember évekig vágyakozott? Az ilyen különös, bizarr, vakmerő vágyak? És ki tudja, talán éppen most állok egy ilyen perc küszöbén?

Olyan valószínűtlenül szép ma minden. Csupa csoda vesz körül bennünket! Ma minden lehetséges!

Lipton egészen megzavarodva, elbűvölve nézett Micire. Érezte, hogyan hullanak lelkére a szavak, hogyan simogatják lágyan, mintha bársonyos kezek lennének. Sohasem érezte magát ostobábbnak és szerelmesebbnek. Szeretett volna valami nagyon szépet válaszolni, de mindent durvának és parlaginak talált, mintha gránitkockákat hajgálna smaragdok és rubinok közé.

Mici látta és élvezte ezt a zavart. A rutinos nő biztos ösztönével tudta, hogy győzött. A szerelmes nő több dolgot talal az elbűvölt férfi némaságában, mint az ostromló férfi szóáradatában.

Felállt és a csónak orrához lépett. Ott állt, testét nekifeszítve a szélnek. A haja ziláltan lobogott. Olyan volt, mint a szépség, fiatalság, egészség istennője. Lipton szorosan mellette állt, nehezen lélekzett, a szíve tele volt vergődő érzé-

A budapesti Szépművészeti Múzeum

(íj. Veres Pál felvétele)

sekkel, melyeknek nem tudott szavakat adni. Csak nézte megittasodva a nőt, kétségbeesetten és boldogtalanul, mert elérhetetlennek érezte.

A vitorlás hirtelen oldalt fordult és egy erős hullám alaposan megbillentette. Mici egyensúlyát veszítette, halkán felsikoltott és egyenesen a mögötte álló Lipton karjába esett.

Lipton maga sem tudta, hogyan történt a dolog. A szeme mintha elhomályosult volna, a szíve vadul vert, mint valamikor kamaszkorában, mikor az első találkára sietett, mindent kockáztató, vad elszántság lobbant fel benne és amint karjában tartotta a nőt, átfonta, magához szorította és megcsókolta.

Az öreg matróz széles vigyorgásra húzta a száját, azután elégedetten fordított hátat. Látott ő már sok ilyen jelenetet. Kiszámította, hogy a boraválója e pillanatban legalább háromszorosra növekedett. Hiába, valami haszna mégis van a szegény embernek is a gazdagok idilljeiből!

Mici nem sikoltott, nem tépte ki magát hevesen Lipton karjából. Úgy tett, mintha ez a csók teljesen lefegyverezte, meglepte, elbágyasztotta volna. Lehúnyt szemmel pihegett, a karja lassan a férfi feje felé kúszott, ráfonódott és magához vont. És gyengéden, mintha virágszirmot sodort volna a szellő, hullott a csókja a férfi ajkára.

Csak akkor rezzent fel és zavartan, ijedten bontakozott ki.

— Őrülség! — mondotta és kezével végigsimította a homlokát, mintha forró-ságát akarná hűsíteni.

— Ne haragudjon! — könyörgött Lipton. — Az előbb a percről beszélt, a csodáról, amely egy perc alatt érleli meg évek vágyait... Talán ez volt a pillanat, amely mindent elém hozott... Annyit szeretnék most mondani, de látja, nem tudok. Mindig csak egy szót ismételtek: mennyire szép!

— Ezt nem szabad többé tennie, mister Lipton! — mondotta halkán Mici, mint aki érzi, hogy elárulta gyengeségét.

— Igérem, meg lesz elégedve velem! — válaszolta naivan a férfi. — De úgy-e, nem haragszik? És jó barátok maradunk?

— Barátok? Igen! De vigyázni kell a józanságunkra! Ez a játék nagyon is veszélyes.

És rámosolygott Liptonra, olyan édesen és pajkosan, hogy az majdnem elolvadt gyönyörűségében. Azután odafordult a matrózhoz és rákiáltott:

— Állítsd be teljes sebességre a hajót. Röplüni, száguldani akarok! Vigyél valahová messze... ki a lagunákon át a folyóig... ahol emberek sem járnak...

Mici hálisan mosolygott fel rá, megszorította kezét és azt súgta:

— Kedves!...

A vitorlás repült. Már régen nem lehetett látni a partról, csak a vitorlájának egy darabkája látszott még, mint egy nagy lepke, amely a habok felett imbolyog.

Eva a parton ült és nézte. Mozdulatlanul csodálkozva, elnehezülő lélekkel. Ertelmetlen nyugtalanság kínozza. Mintha valami nem jó történe ott a láthatáron túl, a vizek felett, ahol az a fehér lepke röpül.

De hát mi köze van neki ehhez? Mit bánja ő, hogy mit beszélnek Mici és Lipton? Miért lett rosszkedvű?

Irigyli Micit? A szépségét? A gazdagságát? Vagy talán azt, hogy Liptonnal kettesben ment vitorlázni?

Eva felriadt. Mi történt vele? Valami nincsen rendben, valahol felborult az egyensúlya. Még soha nem volt ennyire ideges.

A levegőben volt valami nyugtalanító.

Talán a virágok túlságos átható szaga? Vagy a strandolók lármás, hancurozó tömege árasztotta ezt az idegeket felkorbácsoló hangulatot?

Eva sírni tudott volna kétségbeesésében.

Mi történt vele? Megbukott volna a híres fegyelmzetttsége? Ő, a büszke, önálló, bátor lány egyszerre ilyen érzelmes, sóhajtozó kis bábú lett?

Nevetséges!

Néki semmi köze sincsen sem Liptonhoz, sem Micihez. Lipton igen kitűnő gentleman, talpig férfi, erélyes, komoly, olyan, amilyenek Éva az ideális férfiakat képzelte. Mici pedig kitenyésztett üvegázi díszvirág, üres, léha, csillogó, amilyenekkel tele van minden világáros minden előkelő szállodája és mulatója. Most Liptonnal akar flörtölni. Hát hadd mulassanak!

De Éva megdöbbenve vette észre, hogy sehogysam tud ebbe olyan símán és könnyen belenyugodni, mint ahogyan az természetes lett volna.

Nem volt féltékeny... valami más titok rejtelmeskedett körülötte. Az idegei fel voltak borzolódva, érzékenyen fogtak fel furcsa üzeneteket, melyekről nem tudta, honnan jönnek és micsodák.

Azt mondják, vannak telepátikus egyének, akik egy hatodik érzékkel rendelkeznek és olyan eseményeket is tudomásul vesznek, melyekről a rendes halandónak fogalma sem lehet.

Éva is ilyen volt.

E pillanatban is érezte, hogy egyre telegrafáltak neki valahonnan, de még nem tudta, hogy ki küldi feléje ezeket a különös, aggodalmat és félelmet keltő üzeneteket. Egyszerre felkapta a fejét.

Világosan érezte, hogy az üzenet a tó partja felől jön... a partról... közvetlenül a kikötő kis mólója mellől.

Odanézett és akkor megpillantotta Rosenhaynt.

Érthetetlen. Ez az ember az előbb még sántított. Most pedig nyugodt, rendes léptekkel közeledik.

Éva izgatottsága egyre növekedett.

Itt valami titok lappang!

És egyszerre döbrent belé a felismerés: Rosenhayn szándékosan játszotta meg a sebesülést. Azt akarta, hogy Lipton kettesben maradjon Micivel.

Éva ajka keserű mosolyra húzódtott.

Micsoda aljas és szánalmas komédia. Bizonyos, hogy Mici be volt ebbe a tervbe avatva. Előre megbeszélték, hogy így fogják megszédíteni a gazdag milliommost. És Lipton e pillanatban bizonyára elragadtatva nézi bájos partnernőjét, elbájolja és felgyulladva hallgatja csicsérgését.

Hát a legokosabb férfi is ennyire naiv? Ilyen könnyen lehet beugratni? Mit akar Mici Liptontól? Munkájára feleségül szeretné elvételni magát! Hát ezért nem boldogulnak a becsületes, nyíltszívű és őszinte szavú leányok! Az ilyen vetélytársnőkkel nem vehetik fel a versenyt.

Éva, a derék, szelid lelkű, becsületes úrilány e pillanatban meg tudta volna korlácsolni Micit. Olyan haragot és gyűlöletet érzett, mint még sohasem. Oh, nem Mici személye volt fontos e pillanatban, hanem a világ minden Micije, minden lány és asszony, aki meghamisítja a szerelmet és ilyen pokoli ravaszsággal keveri a kártyákat.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy motorcsónakra ül és utánuk megy. Megmondja Liptonnak, hogy vigyázzon, be akarják hálózni, hogy átlátszó és becstelen komédiát játszanak vele.

De nyomban belátta, hogy ez képtelenség. Lipton örültnek nézné, felháborodna, azonnal elbocsátaná. Nem, ennek nincsen semmi értelme. Minden próbálkozás hiábavaló lenne. Nincsen a világnak olyan okos szava, és érve, amely lehűthetné a felgyújtott férfilángolást.

A tekintete e pillanatban találkozott Rosenhaynéval, aki egyenesen feléje tartott.

Éva megborzongott.

Nem tudta, hogy miért annyira ellenszenves neki ez a férfi. Már találkozásuk első perce óta. Hiába rajongtak érte, hiába dicsérte mindenki, az a bizonyos hatodik érzék azt súgta Évának, hogy ezzel az emberrel szemben óvatosnak kell lennie. És most különösen gyűlölte Rosenhaynt. Minden haragja ellene fordult.

De úgy látszik, hogy Rosenhaynnak sem volt kellemes a lánnyal való találkozás. Az ajkába harapott bosszúságában.

— Ördög és pokol! — gondolta magában. — Hát mindig ez a kellemetlen nő akad útjába?

De hirtelen észbe kapott, néhány fájdalmas fintort vágott, mint akinek fáj valamije, megállt, kissé megdörzsölte a lábát és megint bicegni kezdett.

Éva jól látta, hogy ez már az ő számára rendezett komédia.

Rosenhayn elhatározta, hogy felveszi a harcot Évával. Nem bírta tovább a kínzó kétséget. Tisztázni kell, hogy Éva azonos-e azzal a magyar lánnyal, aki őt a Lidón leleplezte? És ha igen, felismerte-e? Véletlenül találkoznak-e, vagy szándékosan figyeli?

Egyenesen Éva felé tartott. Szemtelenül, elszántan, a kalandorok vakmerő hidegvérével.

— Ha nem tévedek, ön úgy-e mister Lipton barátom sofförje?

— Az vagyok, uram!

— Nincsen kérem az autójukon kézi-gyógyszertár? Kissé megvéreztem a lábamat, mikor elestem. Fertőtleníteni szeretném egy kis jódossal!

— Sajnálom, nincsen gyógyszeres ládánk!

Rosenhayn tudta, hogy ez hazugság. Éva szándékosan tagadja meg a segítséget. Tehát hadat üzent. Ellenség. Annál jobb, legalább tudja, hogy számolnia kell ezzel.

Fölényesen legyintett.

— Nem baj. Jelentéktelen horzsolás, így is jó lesz. Egyébként örülök, hogy megismerhettem önt, miss Hadházy...

— Ön tudja a nevemet?

— Hogyne! Mister Lipton elégszer említette. El van öntől ragadtatva. Nem csodálom. Az ilyen csinos lány...

— Az én szépségemnek semmi köze nincsen mister Lipton megelégedéséhez! — válaszolta erélyesen Éva.

Rosenhayn meghajolt.

— Bocsánat, félreértett. Az elismerés valóban a munkáját illette. Ámbár az embert a munkájától nem lehet ennyire élesen elválasztani. Ujra kérem, ne haragudjék rám.

— Nem haragszom!

— Szabadna ennek bizonyítékát is kérnem?

— Mit kíván?

— Az iménti kis baleset pompás mulatságtól fosztott meg. Pedig ma valóságos bűn rosszkedvűnek lenni. Engedje meg, hogy arra kérjem: költsük el együtt a villásreggelit és ünnepeljük meg egy pohár tokaji borral a kibékülésünket!

Éva egy pillanatig habozott. Vissza akarta utasítani a meghívást. De azután meggondolta magát. Őt is izgatta ez a találkozás. Nem árt megismerni Rosenhayn urat, hátha közelebb férközhet így ahhoz a titokhoz, amely olyan érthetetlen módon nyugtalanítja.

Rosenhayn gavalléros izléssel állította össze az étrendet.

Hideg fogas, sonka kaviáros tojással, édes sütemények, fagylalt és tokaji aszú.

— Sokat utazott már életében? — kérdezte evés közben Évától. — Nehéz dolog lehet kizárólag térkép segítségével utazni egyik országból a másikba.

Éva résen volt. Megneszelte, hogy Rosenhayn látszólag közönyös beszélgetés ürügye alatt ki akarja faggatni. Elzárkózott és szűkszavúan válaszolgotott.

— Egy éve vagyok sofför. Még csak Ausztriában és Németországban jártam.

Rosenhayn elhatározta, hogy most egyenesen fejest ugrik az oroszlán barlangjába. A szemébe nézett Évának és megkérdezte:

— Olaszországban nem volt még?

— Nem!

Olyan nyugodtan, szemrebbenés nélkül mondta ezt Éva, hogy Rosenhayn lelkéről nagy kő szakadt le.

De azért valami önkínzó, makacs kitartással feszegette tovább ezt a kérdést.

— Nem szeretné látni például Velen-cét? És a Lidót?

Éva vállat vont.

— Mit csinálnék ott? Sem Velencében, sem a Lidón nincsen szükségem soffőrré.

— Csodálatos, — gondolta magában Rosenhayn, — milyen hasonlatosság és mégsem az a nő.

Rosenhaynnak valóbanszerencséje volt Éva keresélt, kutatótt ugyan régi, homályos emlékek között, úgy rémlett neki, hogy már találkozott Rosenhaynnal, de nem tudott sehogysen visszaemlékezni, hogy hol és milyen körülmények között? Végül is megunta a hiábavaló tépelődést és nem törődött vele tovább. Különösnek találta, hogy mennyire élénk, izgatott hangon beszél Rosenhayn, mint akit belső nyugtalanság kínoz és a szavakkal csak valódi gondolatait igyekszik elrejteni.

Nem, ez az ember sehogysen tetszett Évának. Az a nő, akit magával hozott, kétségtelenül a cinkosa. Valamit forralnak Lipton ellen! Be akarják hálózni? Egyszerű férjvadászat?

Most Éva lépett támadásba.

— Nagyon szép asszony a grófnő, akit mister Liptonnak bemutatott! Rokona önnek?

— Társaságbeli régi ismerősöm. Őt is kicsalogatta a pompás idő.

— És ön, Rosenhayn úr, nem búsul, hogy a grófnő helyett az én társaságommal kell megelégednie? A grófnő bizonyára nagyon nélkülözi!

— Mr. Lipton kitélelesen fog helyettesíteni!

Ezt olyan közönyös és fölényes hangon mondta, amely jelezni akarta Évának, hogy őt érzelmileg semmiféle kapocs nem fűzi a grófnőhöz.

Éva önkéntelenül a tó felé pillantott. Mintha a régen eltűnt vitorlást keresné. Egészen meglepedezett Rosenhaynról, szórakozottan nézett a messzeségbe. Pedig jobb lett volna, ha nem téveszti szem elől Rosenhaynt, aki úgy látszik, csak erre a pillanatra várt. Fürdőköpenye zsebéből apró, fehér pasztillát szedett ki és azt egy bűvész ügyességével csempészte Éva poharába.

— Éva kisasszony, — mondotta azután mosolyogva, — még nem is koccintottunk!

A két pohár összecsengett és mind a ketten kiitták a bort.

— Fenséges ital! — jegyezte meg Rosenhayn. — Az ön nagyszerű hazája termeli a borok királyát! Most pedig van egy kitűnő indítványom. Beletemetkezünk ebbe a két nyugszékbe és pihenünk.

Ez valóban okos ötlet volt. Éva örült, hogy nem kell beszélnie és kedvére ábrándozhat és gondolkozhat. Valami különös álmodás és fáradtság bágyasztotta. Talán a friss levegő, a bőséges étkezés tették ilyen lankadtá. Mindegy, jó lesz egy kicsit elnyújtóznia.

Ugy látszik, Rosenhayn is álmos lehetett, mert alig dőlt végig a nyugszéken, máris lezáródtak a szemei. Éva követte a jó példát.

Ha az ember lehunyja szemét, tökéletesen elveszti az időérzékét. Éva sem tudta hogy tíz perce, vagy egy félórája, szundíthatott már. A feje kissé kábult volt, keze, lába ölmösülű. Még sohasem érzett ilyen sajátságos fáradtságot.

Nagy erőlködéssel próbálta kinyitni a szemét. Megint érezte a korbácsoló nyugtalanságot, hogy baj van, óvakodnia kell, valami rejtélyes dolog történik körülötte. A szemhéja egy kicsit megremegett, de csak éppen annyira, hogy a szempillák selymes sövényén keresztül homályosan láthatott.

És ekkor lélezte is előállt ijedtében.

Látta, hogy a szemközi nyugágyon lassan felemelkedik Rosenhayn. A tekintetét állandóan élesen rászégezi, mintha azt kémlélné, hogy alszik-e?

Éva mozdulni sem mert. A szemét még jobban lecsukta. De néhány pillanat múlva óvatosan megint felnyitotta egy kicsit. És ekkor látta, hogy Rosenhayn a fák között végig oson és egyenesen Lipton kabinja felé tart.

Éva fel akart ugrani. De nem tudott megmozdulni. A rémület tette-e, vagy ez a megmagyarázhatatlan bágyadtság, de szinte kővé dermedt.

És ekkor szörnyű dolog történt. Rosenhayn körülnézett, kulcsot vett ki a zsebéből és beleillesztette Lipton kabinjának a zárába.

A halálos ijedség és borzalom mégis megoldotta Éva zsebádságát. Ijedten sikoltott fel.

— Segítsél!

Abban a pillanatban Rosenhayn megfordult és feléje rohant.

— Hagyjon! Hagyjon! Távozzon! — kiáltotta magánkívül Éva.

— De hát mi lelte, kisasszony? Mi történt? — kérdezte látszólag óriási meglepetéssel Rosenhayn.

Éva kezdett magához térni. Megszűnt az előbbi kábulata. Óriási zavarban volt. Maga sem tudta, hogy nem hallucinált-e?

— Bocsánat, — mondotta, — megsédültem, rosszat álmodtam . . .

— Igyon talán egy kis vizet!

— Igen . . . az jó lesz . . . köszönöm!

A távolból vidám kiabálás hallatszott.

— Halló Rosenhayn! Megjöttünk! Hogy van?

Lipton jött Micivel. Az amerikaiira alig lehetett ráismerni. Ragyogott a boldogságtól.

Két kezét előrenyújtva, valósággal magához ölelte Rosenhaynt.

— Sohasem fogom magának megköszönhetni ezt a kellemes délelőtöt!

Azután Évához fordult.

— Megyünk vissza Berlinbe . . . Hetven kilométerrel száguldunk! Ma nem bírom el a lassúságot! Repülni, szárnyalni szeretnék.

Éva úgy érezte, hogy jeges kéz szorítja össze a szívét. Fáradtan, halálos szomorúsággal ült a kormány mellé.

És bent a kocsiban, a puha párnákon hátradőlve, Lipton és Mici kacagott féktelen jókedvvel az anekdotákon, melyekkel Rosenhayn mulattatta őket.

— Képzeld, — mesélte Rosenhayn, — az ön soffőrkiasszonya rosszat álmodott és álomában betörőnek nézett engem! Szavamra, a vér is megdermedt bennem, úgy rámkialtott!

Ezen azután mind a hárman megint olyan édesen nevettek, hogy a könny is kicsordult szemükből.

Nem láthatták, hogy milyen sötét, fenyegető tűz villan meg Éva szemében. Mert akkor valószínűleg torkukra fagyott volna ez a gondtalan kacagás. (Folytatjuk)

Kimélje konyhaberendezését!

A nedvesség és a hőség hamar tönkreteszi. Az asztal, a pohárszék, a mosogatópád négyezer oly soká tart, ha lapját az elpusztíthatatlan Eternit-lemezzel védi. Kemény akár a kő, érzéketlen a nedvesség- és hősséggel szemben, igen könnyen tartható tisztán és — olcsó.

Kérjen díjtalan prospektust!

ETERNIT MŰVEK BUDAPEST,
VI, Andrassy-út 33. sz.

A TÁRSASÁGBÓL

Halló! Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!... Méltóztassék megengedni, hogy szívem minden szeretetével emlékezem meg azokról a kedves nyaraló előfizetőinkről, akik üdvözlő sorakkal kerestek fel bennünket: Huszth Aladárné Balatonföldváról, Melczer Károlyék Balatonszabadiból, Harmath Béláné Balatonföldváról, dr. Faragó Ferenc egyet. tanársegéd New-Yorkból, Hermann Józsefné Hegedűs Ágnes Várpalotáról, Vitányi Erzsébet, Zsolt Nusi, Szabó Ilike, Szeitz Antalné Harkányfűrdőből, Zipser Károlyné Zamárdiból, Szathmáry Marika Újduvából, Borbély Imréné, Borbély Imre és Borbély Magda Héviz-fűrdőből, Gáspárdy Gyuláné Egerből, Domokos József dr. és neje Békéscsabáról, Harsányi Ilona Hévizfűrdőről, Izaak Jánosné Balatonfüredről, Margittay Béláné Héviz-fűrdőről, Boruchné Mészáros Icu Erdőbényéről, Molnár Jenő dr. Bukarestből, Raidl Ferencné Máriazellből, öv. Papp Sándorné Balatonfüredről, Nikolics Ignácné, kir. tanker. főigazgató neje Siófokról, Gergelyffy Gábor dr. Keszthely Hévizről, Szinyei Baba Sárospatakról, Székelyhidy Béláné Raguzából, Harkányi Adolfné pedig Rábagyarmatról küldött kedves üdvözlöt, amit hálással köszönünk és hasonló szívből jövő üdvözléssel viszonzunk.

Házassági híreim ezek: Lehóczky Erzsébet rábaszováti tanítónő, kedves előfizetőnk és Szabó István igazgatótanító a máriacelli kegytemplomban örök hűséget esküdött. — Stoffler Etike, budapesti kedves előfizetőnk feleségül vette Szöllössi Ferenc. — Brandtner Irmuska, kedves előfizetőnk és Kiss Lajos a jóti evangélikus templomban házasságot kötött. — Keszy Vince, a szállodások és vendéglősök ipartestülete elnökének leányát: Krisztina Mária-t eljegyezte dr. rákosi Nászay Károly kir. ítélőtáblai bíró fia: Károly, okleveles gépészmérnök. — Felényi Adél, dési kedves előfizetőnk és kézdívasárhelyi Papp Géza, a Nagyváradon megjelenő Erdélyi Lapok munkatársa, házasságot kötött. — Ormai Margit, Ormai Balázs bácsalmási áll. polg. isk. igazgató leánya és Pál Tibor áll. polg. isk. tanár örök hűséget esküdött. — Erményi Jánosné sz. Varga Teréz Margit és Erményi János ny. szföv. főpénztárnok augusztus 17-én ülte ezüstmennyezőjét. Ugyanaznap kötött házasságot Tibor fiuk Fekete Gizikével. Tanuk voltak görögői és toporci Görgey Viktor honvéd-huszárezredes és dr. Huth Tivadar egyet. tanársegéd. — Bajmóczy Gábor leánya: Gertrud és Schwecht Ferenc Pestszent-

lőrinc örök hűséget esküdött a kispesti ev. templomban. — Erdődi Choma Ödön okl. erdőmérnök és Richter Erzsébet Bujákon jegyet váltott egymással. — Kelényi Erzsébet kedves előfizetőnk feleségül vette Braun Oszkár főhadnagy, Kaposvárott. — Vágó Ancika, kedves előfizetőnk és Paulkovits János Újszászon házasságot kötött. — Szívből gratulálunk.

Felhivom Nagyságos Asszonyom figyelmét P. Olasz Péter S. J., ifjúsági pszichológus »A serdülő fiú a magyar regényben« című munkájára, amelynek nagyszerű megfigyelései és szenzációs útmutatásai minden gyermekét szerető szülő érdeklődésére számíthatnak. A

Garay Istvánék leánykája: Ibolyka, Rákospalota

könyv kalauzálása mellett betekintést nyernünk olyan lelki mélységekbe, amelyek eddig elkerülték figyelmünket. A jellem kialakulásáról, szinte öntudatlan kifejlődéséről és főként a környezet, az olvasmányok hatásáról olvashatunk olyan nagyszerű megállapításokat, amelyek különösen az új magyar generáció nevelésében sorsdöntő jelentőségűek. Minden szülőnek el kell olvasnia ezt a könyvet, ha számolva a mai idők súlyosságával, olyan nevelést akar adni gyermekének hogy az élet viharaiban megállhassa helyét. — Zsigmond Jánosnak »Agave« című Hatvanban megjelent versjuzete egy sokatigéző, új magyar poéta rendkívül előnyös bemutatkozása.

Előfizetőink nyaralásáról ez a beszámoló: Derecskei Fodor Gyuláné Csóton, Nagy Imréné Szegeden, Kákossy Endréné Budapesten, Rácz Margit Szilvásváradon, Kun Károlyné szék. fűv.

köz. fejügyelő neje Ortaházán, Horák Istvánné Hatvanban, Bernáth Károlyné tanítónő Dunaföldváron, Hessky Ferencné Felcsúton, dr. Nagy Jánosné Balatonszemesen, dr. Mathes Józsefné Bánfalván, öv. Tamáskáné Nyizsnyai Aranka Kőszegen, Zimmermann Józsefné Abádszalókon, Katona Józsefné Makón, dr. Bács Lászlóné jbiró neje Szilen, Komlós Izdencsi Margit Balatonfüreden, Schneider Rezsőné Órszentpéteren, Latkovits Gyuláné Bánhidán, dr. Krivoss Árpádné Sopronban, Paszulyka Anna Korponán, Krüner Gézáné Balatonkenesén, Dévald Dezsőné Sikondán, Mayer Istvánné Szegeden, Jankovich Kató gyógyszerész Somogyaszobon, dr. Tury Sándorné Rozsnyón, Szinyei Baba Sárospatakon, dr. Deseő Árpádné vizsg. bíró neje Lutzmannburgban, Hosmann Béláné Kőbölkúton, dr. Németh Józsefné Csepregen, Prohászka Jenőné p. ü. főbiztos neje Debrecenben, Keuler Alice Ricsén, Kovács Béláné Cseszeken, Sipos Erzsébet Nagyszakácsiban, Hajnal Mórné Harkányban, Brunecker Gézáné Hévizszentandrászon, öv. Seprős Walterné Szajolon, Andrejka Árpádné Rendesen, dr. Keresztes Béláné Baján, Nemes Józsefné Kőszegen, Lukácsy Stefi Budapesten, dr. Szabó Józsefné Felvidéken, Herceg Béláné Balatonmária-fűrdőn, Nagy Pálné Hajduaszoboszlón, Szerednyey Lászlóné százas neje Magyaróváron, Martos Sári Bicszapalócán, Horváth Józsefné pedig Mányon élvezi a nyaralás örömeit. Bejejezésül pedig ezt a kis párbeszédet tessék meghallgatni, Nagyságos Asszonyom:

— Az olasz avangardisták elutaztak, helyettük itt vannak a magyar ha v a n g a r d i s t á k !

— Mi az, hogy havangardisták? — kérdi a másik.

— Akkor esznek ha v a n mit . . .

Kezeit csókolom

†††

Az őszinte részvét és a mélyleges megrendülés hangján közlöm Nagyságos Asszonyommal, hogy

GLODIÁK IRÉNE

rövid szenvedés után visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

BALKU BÉLÁCSKA

ártatlan kis életének 6. évében, rövid és kínos szenvedés után meghalt, követve 10 nappal előbb Egbe szállott kicsi húgát.

Mindkét család gyászával őszintén együtt érez a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztősége.

Házi kozmetika

Berlini impressziók

Irta: Dr. Földes Miklósné

Berlini tanulmányutam főkénti célja a modern kozmetika fejlődésének a magam tapasztalatai alapján való megismerése és itthon való alkalmazása volt. Hiszen olyan sokat hallunk és még többet olvasunk a modern kozmetikáról, majdnem annyit, mint a gazdasági krízisről. Magától értetődő, hogy kozmetikus hivatásom és kitűzött céloom tökéletes megvalósítása a világáros mozgalmas dzsungelében is mindennél inkább érdekelt. És bár a ma kozmetikusa nem sajátíthatja ki nagyképűen a kendőzés, masszázs, szemöldök, szempillák korrigálását korunk különleges találmányaként, mégis a gazdasági válsággal birkozó világáros dolgozó nőit megfigyelve, némi irigységgel állapíthattam meg, hogy Berlinben vagy minden nő egy jól képzett kozmetikus, vagy a kozmetikai intézetek olyan tömege és olyan elérhető olcsó áron áll a hölgy-közönség rendelkezésére, hogy aki csak ad valamit magára — és van-e nő, aki nem ad? — szerény büdzséje megterhelése nélkül elérheti és korrigálhatja a természet mostohaóságát, sokszor kegyetlen indolenciáját. Mert nincs olyan tökéletes szépségű nő, aki még tökéletesebb szépséget nem kívánna és el ne tudna képzelni. Éppen a legszebb nőknél tapasztalhatjuk, hogy mennyi hibát, mennyi korrigálni valót fedeznek fel magukon és a szépség utáni örökvagyakozás teremtette meg nem a mai, hanem a növel egyidős ös-kozmetikát, amely mai fejlődésében, merészségével valóban bámulatraméltó eredményt mutat fel.

Berlin legelőkelőbb kozmetikai intézetének vezetője délelőtt tizenegy órakor tett látogatásomkor azzal fogadott, hogy csak délután négy órára tud számot adni, addig — sajnálatára — nem állhat rendelkezésemre. Némi kis irigységgel vettem eme kijelentését tudomásul, mert már informálva voltam, hogy Berlin kozmetikai nagy forgalma nem az orvosok vezetése alatt álló néhány nagyobb kozmetikai intézetben, hanem

**Függönyök,
csipkeszövetek
és grenadinok
legolcsóbban**

WIEG TESTVÉREK

közimunka-áruházában

Budapest, IV., Deák Ferenc utca 23

A CAOLA VITAMINOS KRÉM

vitamintartalmánál fogva a bőrsejtek gyarapodnak, felfrissülnek, a ráncok elsimulnak, a bőr rugalmas, üde és bársonysima lesz.

A CAOLA vitaminos krém

bőrkonzerváló és bőrvédő hatása felülmúlhatatlan és ezért kényesbőrűek, sportolók és napozók számára nélkülözhetetlen.

Használja: REGGEL puder alá, NAPKÖZBEN sportnál, napozásnál, ESTE lefekvés előtt, BOROTVÁLKOZÁS előtt és után.

Kis doboz 50 fillér, Nagy doboz 1 pengő.

BAEDER ILLATSZERGYAR R.-T.
Budapest, Arad, Prága, Milano

az áruházakban elhelyezett 20—25 fülkés kozmetikai műhelyekben bonyolódik le. Ilyen áruházak pedig egymásmellett megszámlálhatatlan mennyiségben sorakoznak. Mődomban volt tehát szakértő szemmel áttekinteni a berlini kartársak módszereinek alkalmazását és ha el is ismerem kozmetikai tudásuk fejlettségét, büszkén gondolhattam az itthoni kozmetikai intézeteinkre, amelyekről a berlini kollégák részéről jóleső elismerő nyilatkozatokat könyvelhettem el. De le kell szögezmem, hogy az ott élő magyar kozmetikusok, mint speciális munkaerők, hírnevet szereztek úgy maguknak, mint a magyar kozmetikának. A modern kozmetika lényegéből száműzték a túlzásba vitt gőzöléseket, a túlzott masszázst és csak az esti és alkalmi kikészítéseknél használnak erősebb színeket. Nem az a cél, hogy a természetet meghamisítsák, hanem éppen a természetet akarják kihangsúlyozni. Míg az áruházak kozmetikai fülkéiben időlegesen készítik ki a hölgyeket, a nagy kozmetikai intézetekben nem kizárólag az arc ápolásával foglalkoznak, hanem az egész test: alak, láb, haj, stb. ápolása a cél. Test-kultúrának nevezik ezt az egész testre kiterjedő kozmetikai szakzerű ápolást.

Nem kerülhette el figyelmemet az sem, hogy kezdve az iskolákon, külön kvarc-szobák állanak a gyerekek szervezete edzésére, erősítésére, de még a legkisebb fodrászüzletekben is ott a kvarc-lámpa. A munkásnők ebédidejük alatt felszaladnak egy kis mesterséges napfényért, pedig szombat délután már ellanyhul ennek a lüktető városnak a zsbongása, mert csak úgy öntik a vonatokat a szabadba ránduló embereket. A modern kozmetika megteremtette a kvarc-automatát is, melyben egy bizonyos pénz bedobása után automatikusan gyűl ki a kvarc-lámpa és alszik el.

Dr. Goodman, a kozmetika amerikai történésze állítja, hogy a kozmetikában semmi se új a nap alatt. Ezt az állítását láttam magam is bebizonyítotttnak, midőn felhívták figyelmemet a Pergamon

múzeumra, hol a legújabb egyiptomi ásatások alkalmával kikerült és ide elhelyezett szobrok között van Nofreték királynő szobra is, amely annyi leütné évszázad után is büszkesége lehetne úgy az akkori, mint a mai kozmetikának, mert tökéletesen látszanak rajta a mesterségesen meghosszabbított szempillák, a szem-, szájívelések, sőt az arc kozmetikai színezése is. Itt ejt bámulatba minket, kozmetikusokat, igazán a mai kozmetika ősenek őszinte, vitathatatlan megnyilatkozása.

A kozmetikusnak is érdekes, nem mindennapi látványt nyújt a filmstudió, hol szépségszakértő-kozmetikusok csodamód preparálják a világ szépeit. A laikus megdöbbenve szemlélné a fiatal hölgyeket és urakat, a film-ideálokat, akiknek testére olyan szinkaosz van felrakva, melyről inkább hinnők, hogy ezer év óta bebalzsamozott múmiák, mint eleven, szíveket hódító hölgyek és urak.

Berlini tanulmányutam befejezésével, visszaemlékezéseim lezárása mottójául csak annyit örökíték meg a magunk részére, hogy barangolásaim tapasztalatait összehasonlítva az itthoni kozmetikai eredményekkel, nem a tizenhat emeletes paloták luxus-kozmetikai műintézteiben, sem az áruházak mester-műhelyeiben rendkívülibb, megkapóbb, feltünőbb eredményt nem találtam, mint amit a magyar kozmetikai intézetek nyújtanak. De találtam, bárhova nyitottam be, magyar kollégákat, kollégákat, akik rövid beszélgetés után már magyarul, anyanyelvünkön válaszoltak a honfitárs kérdéseire.

HÖLGYEIM! **A lűző
és mégsem lűző**
a rossz gazdasági viszonyok folytán
**árait hihetetlenül
leszállította**

Fűzők már P 10.—től

Speciális melltartók „ 3.—

Kérjen ingyen árjegyzéket!

GERŐ Budapest, VII., Király-u. 69
a Király színháznál

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni.

ERMA kézimunkaház, Budapest, VIII., József-körút 11.

Wieg Testvérek kézimunkaháza, Budapest, IV., Dedk Ferenc-utca 23.

Díszes szárnyasfüggöny (2-ik oldalon). *Wieg Testvérek terve.* Tüllből, csipkeshözvetből tüllhímzéssel készül. 150×350 cm ablakra való függönyhöz következő anyagok szükségesek: 2.80 m csipkeshözvet 180 cm széles anyagból métere 5.40 P-től. 4.50 m tüll 300 cm szélességben métere 5.50 P. 25 m összekötő betét métere 12 fillér. Hímzőfonál 6 P. Hímzés szúrt sablonja 2.50 P. A függöny teljesen készen is megrendelhető.

Angol madeira-vitrázs (6-ik oldalon). *ERMA terve.* Mérete 60×80 cm. Elsőrendű batiztsiffonra előrajzolva 3.10 P. Grenadinra előrajzolva 3.50 P. Batiztsiffonból teljesen készen géphímzéssel 9 P. Grenadinból teljesen készen géphímzéssel 9.50 P.

Modern kertipárna (6-ik oldalon). *ERMA kézimunkaház terve.* Mérete 45×55 cm lenvászatra előrajzolva

hátlap nélkül 1.60 P. hátlappal 2.80 P. Hímzhető perlelvel, vagy mulinéval. Szúrt sablonja 1 P. Előrajzolása hozott anyagra 50 fillér.

Zsúrgarnitúra (8-ik oldalon). *ERMA kézimunkaház terve.* A terítő mérete 120×120 cm, szalvéta 25×25 cm. Lenvászatra előrajzolva 11.50 P. Hozzávaló összes hímzőanyaggal együtt 18.50 P. Szúrt sablonja 2.50 P. Előrajzolása hozott anyagra 1.50 P. Teljesen készen is megrendelhető.

Modern mintájú angol madeira-futó (9-ik oldalon). *Wieg Testvérek terve.* Lenvászatra előrajzolva 45×150 cm méretben 7.50 P. pamutvászatra előrajzolva 5 P. Szúrt sablonja 2 P. Hozott anyagra előrajzolási díj 1.50 P.

Madeira-milió (3-ik oldalon). *Wieg Testvérek terve.* Pamutvászatra előrajzolva 80×80 cm méretben 2.50 P. Lenvászatra előrajzolva 5.50 P. Szúrt sablonja 1.20 P. Hozott anyagra előrajzolási díj 80 fillér.

Modern mintájú kerti futó (4-ik oldalon). *ERMA kézimunkaház terve.* Mérete 60×120 cm. Lenvászatra előrajzolva 3.50 P. Szúrt sablonja 1.20 P. Mulinéval, vagy perlefonállal hímzhető. Hozott anyagra előrajzolási díj 70 fillér.

Gobelin-kép »Pipacsok a búzában« (5-ik oldalon). *ERMA kézimunkaház terve.* Mérete 42×58 cm kongrera festve 7 P. Előhúzza, az alakok francia gyapjúval teljesen kidolgozva, a szükséges összes hímzőanyaggal 60 P. Teljesen készen 86 P.

CZIGÁNY ADÉL
VIRÁGKERESKEDÉSEI
BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 60.
TEL.: AUT. 150-70 ~ VI. ANDRÁSSY-UT 50 ~ TEL.: AUT. 224-15 ~ ÜJPEST, ÁRPÁD-UT 67. ~ TELEFON: 956-47

Koszorú és csokorkötészet
Estélyek, bálók díszítését vállalom
Délszaki növények kölcsönzése
Az ország legnagyobb növénylerakata!

Örömmel állapítottuk meg, hogy kedves előfizetőink az általunk ajánlott és az Angol-Magyar Cérnagyár által forgalomba hozott készítményeket szívesen használják és meggyőződtek a »Lánc« és »Horgony« jegyű fonalak kiváló minőségéről. Kérjük kedves előfizetőinket, hogy jövőben is használjanak horgoláshoz Coats-féle »Lánc«-horgolócérnát, hímzéshez pedig Clark-féle »Horgony« mulinét, amelyekből a legelőkeltebb választék áll rendelkezésükre. Midőn ezen világhírű gyártmányokra szíves figyelmüket felhívjuk, biztosítjuk, hogy csak saját érdekükben cselekszenek, ha ezeket a gyártmányokat kerik és állandóan használják. A kiadóhivatal

Vidéki rendelésnél külön 50 fillér portó küldendő.

MIT FŐZZEK?

Szeptember 1. Csütörtök: Zöldségleves, vagdalt libamell zöldbabfőzelékkel, kakaslelet. **Vacsora:** Füstölt nyelv, szalámi, kórtett leptói, sajt zöldborsóval, gyümölcs.

Szeptember 2. Péntek: Halászlé, szilvágombóc, kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Gombás omlett parajkörtéssel, sajt, gyümölcs.

Szeptember 3. Szombat: Francia burgonyaleves, töltött paprika, almapiuding. **Vacsora:** Hirtelen sült rostélyos burgonyapürével, paprikasalátával, gyümölcs.

Szeptember 4. Vasárnap: Velőgombóclevés kacsapörlékkel, lerakott karfiol, kacsapecsénye számszál-burgonyakörteessel, uborkasalátával, puncstorta, gyümölcs. **Vacsora:** Halmarjóné, hideg sült és libamáj kovászos uborkával, vegyes gyümölcs.

Szeptember 5. Hétfő: Húsleves daraquskával, főtt hús sóskamártással, pirított tarhonyakörteessel, palacsinta vanília-krémmel. **Vacsora:** Málnás pörkölt délről maradt tarhonyával, kovászos uborkával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 6. Kedd: Tojásos köménymagleves, paradicsomos csirke makaronikörteessel, Stefánia köles. **Vacsora:** Lacipecsénye hideg körtésekkel, vegyes gyümölcs.

Szeptember 7. Szerda: Karfiolleves, töltött felsől zöldborsófőzelékkel, molkáslelet. **Vacsora:** Ludaskása, paprikasaláta, sajt, gyümölcs.

Szeptember 8. Csütörtök: Sárgarépaleves, töltött káposzta, manduláspité. **Vacsora:** Virslitormával, vegyes sajt, gyümölcs.

Szeptember 9. Péntek: Kirántott ponty salátafőzelékkel, almás- és túrósrétes. **Vacsora:** Tojás vajban sültve (receptje az aug. 20-i számban) kovászos uborkával, sajtos metélt, gyümölcs.

Szeptember 10. Szombat: Paradicsomleves, gombásült tökfőzelékkel, madártej piskótával. **Vacsora:** Kirántott sonkás palacsinta tojasmártással, rokfort vajjal, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Szeptember 1. Csütörtök: Köménymagleves, töltött paprika, gyümölcs. **Vacsora:** Párizsi, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 2. Péntek: Tejeleves, szilvágombóc. **Vacsora:** Trükktojás parajfőzelékkel, gyümölcs.

Szeptember 3. Szombat: Burgonyaleves, hirtelen sült felsőlzelet kelkáposztafőzelékkel, gyümölcs. **Vacsora:** Aludtje, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 4. Vasárnap: Kacsapörlékleves, kacsapecsénye sült burgonyával, paprikasalátával, szerelmeslevél. **Vacsora:** Hideg sertésült kovászos uborkával, gyümölcs.

Szeptember 5. Hétfő: Húsleves árpakásával, főtt hús párolt burgonyával, sóskamártással, gyümölcs. **Vacsora:** Lelesó kolbásszal, uborkasalátával, gyümölcs.

Szeptember 6. Kedd: Karfiolleves, töltött borjúmell zöldborsófőzelékkel, gyümölcs. **Vacsora:** Kávés vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 7. Szerda: Sárgarépaleves, darametét, gyümölcs. **Vacsora:** Paradicsomos csirke délről maradt metélt-körtéssel, gyümölcs.

Szeptember 8. Csütörtök: Gombaleves, töltött káposzta, gyümölcs. **Vacsora:** Körtett leptói, sajt, zöldborsó, gyümölcs.

Szeptember 9. Péntek: Zöldbableves, túrócsusza, kukorica. **Vacsora:** Halpaprikás csipkelével, gyümölcs.

Szeptember 10. Szombat: Tejeleves hagymaleves, töltött paprika, gyümölcs. **Vacsora:** Tojásrántotta párolt zöldborsóval, kovászos uborkával, sajt, gyümölcs.

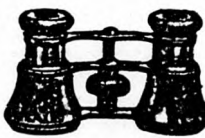
CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptők, Fényképező készülékek és cikkek Barométerek, hőmérők.

HÁZTARTÁS

Áttört zöldbaleves. Fialat zöldbabból negyedkilót megtisztítunk, egy kanál zsírban, vagy vajban puhára pároljuk. Meghintjük egy kanál liszttel, felelesztjük húsvesssel és ha jól felforr, szítán áttörjük. Kevés tejfelt adunk bele és mégegyszer felfőzzük. Egy kanál tejjel egy tojássárgáját elkeverünk s a forró levest hozzáöntjük. Pírtott zsemlyekockával tálaljuk.

Vajastáska vagdalt hússal. (Előétel.) Vajas tésztát készítünk. vékonyra kinyújtjuk, azután tenyérnyi nagyságú négyszögalakokba felvágjuk. Ezalatt 25 deka húst felvagdalunk, egy lábosban egy kevés vajat felolvasztunk, habarunk bele egy kanál lisztet, apróra vágott zöldpetrezselymet, vöröshagymát, megpírtjuk, a vagdalt húst beletesszük, öntünk rá két kanál húsvest s addig pároljuk, míg a leve elfő teljesen. A tészta-kocka egyik szélét megkenjük tojásfehérjével, hosszában a vagdalékkal megtöltjük, összesodorjuk, a széléit összenyomjuk, hogy szét ne essenek, külső részét tojásfehérjével bekenjük, zsemlyemorzában meghempergetjük s forró zsírban szép világospirosra megsütjük.

Szőlőmártás. A szőlőszemeket megmossuk és cukrozott vízben megfőzzük. Egy evőkanál lisztből habarást készítünk 3 evőkanál fejtellel. A szőlő levéllel felelesztjük, a megfőtt szőlő közé töltjük és felfőzzük.

Töltött borjúszület. Egy kg borjúcombnak nagyobbik feléből szeleteket vágunk, jól kiverjük. A kisebb darabokat vagy hulladékúhúst néhányszor átadáljuk egy vízben áztatott és kinyomott zsemlyével együtt. Négy tisztított szárdellát apróra vágunk és zsírban pírított kevés hagymával, petrezselyemmel, összevagdalunk gombával, egy egész tojással a húshoz keverjük. A borjúszületeket ezen masszával megkenjük, összesodorjuk, vékony spárgával körülkötözzük. Lábosban egy kanál zsírt felolvasztunk, egy fej hagymát vékony szeletekre vágunk, a gombát is összevagdalva beletesszük, a szeleteket sorba belerakjuk, két deci fehér bort öntünk rá és gyakori forgatás és rázás mellett puhára pároljuk. Tálalás előtt a spárgát leszedjük, a húst 2—3 szeletre vágjuk és mártással leöntve tálaljuk.

Töltött uborka. Középnagyságú uborkát meghámozunk, középen kettévágjuk, magvas részét kivesszük. Fővő, ecetes vízzel leforrázzuk. Félkiló húst megdarálunk, kevés borsot, sót, zsírt, 6 deka rizst adunk hozzá, összekeverjük és az uborkát megtöltjük. Mivel

nagyon hamar megfő, a rizst előbb meg kell főzni, mert különben kemény marad. Kevés híg rántással levét felelesztjük. Izlés szerint még ecetet, sót, kevés cukrot tehetünk bele s tálaláskor tejfelt öntünk rá.

Haresa tüzelve. Egy megtisztított haresát beszóunk és állni hagyjuk. Egy óra múlva vékony szalonnával sűrűn megtüzeljük, egy darab sonkával lábosba tesszük, csontot, zöltséget, borsot, vöröshagymát teszünk bele. Egy pohár vizet és egy pohár bort öntünk rá és betakarva lassan puhára főzzük. A halat óvatosan kivesszük, a mártást átszűrjük, felére elfőzzük. A halat forró mártásba tesszük néhány percre és melegített tálon adjuk fel.

RECEPTEK

Kávé-szeletkék. Egy kanál zsírt egy tojássárgájával habosra keverünk, teszünk bele 8 kanál porcukrot, 8 evőkanál tejet, citromhéjat, vaniliát, 8 kanál lisztet és egy kávéskanál szóda-bikarbónát. Összegyúrjuk, felét elvesz-

Csecsemők, hölgyek, túristáknak

izzadás, kipállás, ki-sebész élen legjobban bevált a **Krompacher-féle** kellemes illatú, higiénikus gyógyhintópor. Gyógyít, szárít, hűsít, szagtalanít. Egy praktikus csaváros bádogdoboz 60 fillérért mindenhol kapható.

szül, teszünk bele kevés feketekávé, azután tepsibe rakjuk, még pedig alul a sárga, tetejére a barna tésztát. Ha kisült, tetejére teszünk két tojásból vert kemény habot, melyet egy evőkanál porcukorral és egy evőkanál őrlött dióval összekeverünk. Ujra betesszük száradni és két ujnyi szeletekre vágjuk.

Imecs Zoltánné, Balatonfüred

Anna-torta. 28 deka cukrot, 10 tojássárgáját habosra keverünk, adunk bele 28 deka mandulát, melyből egy maréknyit lehántva hosszúra vágunk, a többi pedig héjastól megdaráljuk, 2 szelet csokoládét és 10 tojás habját. Lassú tűznél megsütjük s csokoládémázzal bevonjuk. *Dr. Kiss Endréné, Pécs*

Kávé-krém. Igen erős feketekávé t főzünk és hűlni hagyjuk. Félliter tejszínből kemény habot verünk, 20 deka cukrot teszünk bele és annyi kávé, hogy erős legyen. Nyolc szelet piskótát kockára vágunk, vesszünk egy formát, oldalát piskótával kirakjuk, azután beletesszük a kockára vágott piskótát és a kávé tejszínhabot. Ahol a forma záródik, vajjal megkenjük, hogy a víz ne menjen bele, megszózott jégbe ássuk, 2 óráig benne hagyjuk.

Szöll Erzsébet, Makó

Grillás krémfánk. Gyúródeszkán 14 deka vajból, ugyanannyi törött cukorból, 2 egész tojásból, 9 deka lisztből eleinte késsel, azután kézzel tésztát gyúrunk, egyenlő részekre eldaraboljuk, kis hosszúságú, úgynevezett hajócska formákra kinyomjuk és a kemenében formában, világos barnára kisütjük, eközben a krémet elkészítjük a következők szerint: 14 deka hámozott mandulát megszártunk és mozsárban finomra törjük. Azután 4 egyenlő részre elosztjuk s minden egyes részt egy egész tojással a mozsárban jó finomra megtörünk, illetve összedörzsölünk. Egy tálban 14 deka vajat jól elkavarunk, keverünk hozzá 14 deka finomra tört cukrot és ehhez 14 deka mandulából készített tömgezt és cukorban tört mandulával ízesítjük. Míg a krémet készítjük, ugyanazon idő alatt készítsük el a behintéshez szükséges grillést 7 deka mandulából és ugyanannyi cukorból. Ha az elkészült és kihűlt, mozsárban megtörjük és félretesszük. A krémfánkot

Nincs semmi gond a nagytakarítással!

Nem kell vesződni az alkalmazottal!

Ha reggel a kulcsokat átadja, este rágyogyóan tiszta lakásába térhet vissza.

Győződjön meg komoly, szakavatott munkánkról!

Férgeket irtunk, gépekkel takarítunk jótállással, nyom nélküli szigetelés ~

Festünk és bútort szállítunk

Telefonon is készséggel állunk rendelkezésére és árajánlattal díjmentesen szolgálunk!

OTTOPÁL ÉS TÁRSA
bejegyzett cég

hatóságilag eng.

féregirtó- és takarító vállalat Budapest, I., Királyhágó-u. 5/A **Telefon: 50-4-84**

Csak egyszer vegye igénybe felelősséges szolgáltatunkat!

a következőképpen állítjuk össze: elővesszük a hajócska formájú megsütött tésztát, a formából kivesszük, teletöltjük krémmel és végül az összerőrt grilással behintve, hűvös helyre tesszük, ahol addig tartjuk, míg asztalra adjuk.

Orbán Károlyné, Rákosszentmihály

Jogász-torta. Tíz tojássárgáját 20 deka cukorral jól elkeverjük, adunk bele 20 deka darált diót, egy marék morzsát s a 10 tojás kemény habját. Három részben kisütjük s a következő töltelékkel megtöltjük: 8 tojás sárgáját 25 deka cukorral, két kanál erős feketekávéval óvatosan felforraltunk, mikor kihült, 25 deka vaját keverünk bele s ezzel a tortát megtöltjük. Tetszésszerinti jéggel bevonjuk.

Csikó Károlyné

BEFŐZÉS

Zöldbab télire. 6 kg fiatal sárgás zöldbabot megtisztítunk, felvágunk, nagy tábla tesszük, 1 kg sóval és fél kg cukorral behintjük, 24 óráig állni hagyjuk. Másnap üvegbe rakjuk levélvel együtt és kevés szalicillal behintve, leköjtük. Az üveg többször is felbontható. A babot használat előtt egyszer kimossuk.

Iván Mária, Tiszaladány

Paprikasaláta eltevése. Fele zöld és fele piros nagyfajtájú, édesízű paprikát veszünk, belét kivesszük és szalagokra felvágjuk, megsózzuk és egy órát állni hagyjuk, azután kicsavarjuk és soronkint üvegbe rakjuk, kissé megnyomkodjuk és tetejére pár ujjnyi finom táblaolajat öntünk, hólýagpapírral leköjtük és kamrában elhelyezzük. Nem szükséges gőzölni.

Gomba télire. Egész apró csukott gombákat megtisztítunk és mielőtt megmossuk, kissé megkénezzük. Gyenge sósvizet főzünk késhegynyi szalicillal, a megmosott gombát üvegbe rakjuk, a vizet ráöntjük, jóerősen leköjtük s pár percig gőzben főzzük. Használat előtt a vizet leöntjük róla, a gombát leforrázzuk, kiszedjük, szitán lecsurgatjuk s azután éppen úgy kezeljük, mint a friss gombát.

Birsalmakocsonya. Birsalmafőzés alkalmával kapott ragadós lé 6 kilóját lefőzzük 2 kilóra, nyitott zománcos edényben. Tésztünk hozzá 2 kg cukrot s keverés közben addig főzzük, míg próba alkalmával megkeményedik. Forrón, teaszűrőn poharakba öntjük s így szép tiszta kocsonyát kapunk.

Szilva ecetben. Szép, válogatott hamvas szilvát üvegekbe rakunk és forralunk vízzel kevert jó borecetet. Egy liter kevert ecethez negyedikül cukrot veszünk, egy kávéskanál szalicilt, 6

szem szegfűszeget, 2 drb fahéjat, jól felforraltjuk s ha kihült, a szilvára öntjük és lekötvé eltesszük.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim szíves tanácsát kérem, mit tegyek, hogy az ágy-nemű tolljai közé befészkeltem molytól az ágy-neműt megszabadítsam, mivel már az ágint is kikezdte a moly. Nagyon hálás volnék, ha valaki tanácsot tudna adni nekem.

B. Józsefné

Kedves olvasó asszonytársaim! Jó foglós és egy nagyon finom kuglóf receptjét kérem Önöktől, ha szívesek volnának a mi kedves lapunk útján küldeni. Hálásan és szívből köszönöm előre is.

B. Vilmosné

Kérem olvasótársnőimet, ajánljanak olcsó és jó, házon kívül is dolgozó gyermekvarrónót. Szíves válaszukat előre is köszöni

»Sváthhegyi előfizető»

Makacs légesóhurutomtól szeretnék megszabadulni s bár különféle gyógyszereket használtam, néha meggyógyulok, de a legesekélyebb hideg levegő után újra előáll. Szíves válaszukat utánja

Cs. Henriékné

Olvasóink köréből az alábbi dalok szövege megküldését kéri: »Özvegy ezredesné jeligére: »Sárbogárd-Dombóvár«, »Napsugár« jeligére: »Sírva zokog a hegedű« és »Ha a rózsám két szép szemébe nézek...«, »H. Mária, Győr« jeligére: »Nem lehet azt parancsolni senkinek« és »Mért nem szabad szeresselek, mért kell, hogy elfeledjelek Tégedet« dalok szövegét és szerzője nevét.

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek a zöldborsónak sötét üvegekben való eltevési módját lapunk útján közölni. Viszontszolgálatra kész

»G. Gy.-né»

Kedves Asszonytársaim! Az Önök megértő, szeretetéhez fordulok hat gimnáziumot végzett 18 éves kishúgom érdekében, akit szülei nem tudnak tovább taníttatni és kényszerülve van úri családnál valamilyen állást keresni. Ha valaki sajátmagánál alkalmazhatná vagy ismerősénél ajánlhatná mint nevelőnőt, házikisasszonyt, komornát, társalkodónőt, igen boldog volna. Ház-tartási munkákban is szívesen segít. Igényei szerények, legfontosabb a jó bánásmód. Minden értesítést hálás köszönettel fogadok. Szív. üdvözlettel *viléz Négyessy Kálmánné*, ig.-tanító neje, Szentés, Sáfrány M.-u. 14.

Kedves olvasótársnőimet kérem, ajánljanak egy komoly, megbízható házzvezetőnőt vagy jobb mindenest főzőnőt, aki négyszobás lakásomat két tagból

álló család részére némi segítséggel rendben tartaná és minden házimunkát egyedül elvégezi. Kikötésem, hogy állat-barát legyen, mert több kutyám van és ezekkel szeretettel kell bánjon. Miután pestkörnyéki villában lakom, csendes, házias nőt alkalmazhatok. Szíves értesítéset kérem. *Gyarmathy*, Budapest, VII., Vilma királynő-út 11.

Üzenetek

»Dr. D. Béláné.« Antik edénye értékesítését hirdetés, esetleg a Vagyonmentő útnan érheti el, ez esetben a postatakarékpénztár zálogüzleti csoportjához kell fordulnia (Budapest, IX., Kinizsi-u. 2. I. 9.) a hivatalos idő alatt 9-től 2-ig készséggel adnak felvilágosítást. A kívánt hirdetést ezen számunkban hoztuk. A beérkező választ a megadott címre továbbítjuk. A jelítség levélrendeltetési helyére eljuttattuk. — Amennyire módunkban áll, segítünk a segítéskereszterülőkon, mert ma mindenkinek lételessége támogatni a gyöngébbeket. Istentől munkánkra kért áldását hálásan köszönjük.

Szív. üdv. Szerk.

»Baromfityesztő.« Rendelje meg Winkler János »Lúd- és kacsatenyésztés« című könyvét a »Patria« könyvkereskedésben (Budapest, IX., Üllői-út 25.). A könyv ára 4 pengő, melyben a lúd- és kacsatenyésztésre vonatkozólag kimerítő utasítást talál. Különb levélbeli érdeklődésére a Baromfityesztők Országos Egyesülete is (Budapest, IX., Üllői-út 25.) a legnagyobb készséggel ad meg minden szükséges felvilágosítást.

»G. Gy.-né.« Minden kiló kifejtett zöldborsóra 40 deka darabokra zútot söt veszünk, az egészet összekeverjük, sőtét, szükségjü üvegekbe rakjuk, a visszamaradt sósléből minden üvegbe öntünk, és kifőzött paradagóval ledugaszoljuk és leszurkoczzuk. Használat előtt a borsót kissé forrázzuk, hogy sós ízét kivegyük. Évekig eláll. Főzéshez úgy használjuk, mint friss állapotban szoktuk.

Üdv. F. I.-né, Orosháza

»K. M.-né, Barót.« Köszönettel igazoljuk az átutalt 117 P 24 fillér vételét, mely összeggel nb. előfizetése 1936 április hó 1-ig nyert rendezést. Ajándékunkat ajánlott küldeményként küldtük meg. Nagyságos Asszonyunk lapunk iránti bizalmáért és előfizetésének ennyire páratlanul álló időre való rendezéséért külön is leghálásab köszönetünket küldjük. *Szív. üdv. Szerk.*

»Szomorú asszony.« Kedves Nagyságos Asszonyom, nagyon-nagyon szeretnék segíteni Magán. S ha Ön is segít nekem ebben a szándékomban és ha úgy akarja, mint én, remélem, hogy tudok is és a »szomorú asszony« rövidesen el fogjuk felejtetni. Először is tisztában kell legyünk azzal, hogy levertséget, szomorúságát az érzéssel való állandó foglalkozás okozza és az, hogy minden gondolatát tudatosan ide összpontosítja és ezenkívül egyáltalán nem tud érdeklődni semmi iránt ezen a csodálatos, folyton változó világon. Pedig ezzel az önmagával vívó és folytonos levertséget, kedélytelenséget, szenvedést kitermő önmagával való foglalkozás okozza részint az okot, amely mind súlyosabb mérveket kezd ölteni és fokozza lelkiállapotának rosszabbodását.

Ha meg tudná tenni és meg kell tegye, akármilyen nehezére essék is és neheznek találja tanácsomat, fel kell hagyjon ezzel az önmarcangolással, figyelmét el kell terelje magáról, mert gyógyulásának, boldogságának csak ez az egyetlen módja segíthet. Érdeklődni kell minden iránt és le kell vesse magáról a rárakódott szomorúság sötéttségét, amely elhomályosított maga körül mindent, úgy hogy már észre sem tudja venni, hogy mennyire elgondolkodtatlan érdekes a napfényben fürdő legyezske életet élvező, zümmögő, örömben teljes élete, gondolatnyi időtartamával. Ha rájratapja magát, hogy a lelkéből kikivánczó nevetés összhangban van az isteni elrendelés megmúszhatatlan örök céljával és nem a szomorúság, nem a bánat a természet törvénye, hanem az ujjongó élet, mely teremt, alkot, tökéletesíti és csodákat művel azok által, akik törvénye szerint élnek, akkor ezzel az érdeklődéssel gyógyulása biztosan megkezdődött. Aki nem ismeri fel önmagában a teremtő erő eme mindent legyőző és gyöngeségen átgyázoló, bonyolódott és mégis egyszerűsége hatalmas akaratát: az el kell pusztuljon, mert önmaga ítéli pusztulásra magát, szembehelyezkedve az élet gyönyörű rendjének egyetlen céljával. De nincs olyan betegség sem, amely az Istenben való mélyeséges hittől eltántoríthatna és ne találna megnyugvást az Ő kifürkészhetetlen akaratában. Miért engedte el kezét, mikor olyan édes, olyan végtelen nyugalmat adó az a tudat, hogy a meggyötört lélek odatérülhet lába elé, odahajthatja könnyes arcát, mint gyermek az édesanyja ölébe és érezheti azt a végtelen nyugalmat, békeséget adó szeretet, amely felemel és könnyűvé teszi a legnehezebb elhatározást is? S a szakadatlanul marcangoló bizalmatlanság, ami elzárja az érzéket, a gondolatok útját, hogy nem tudnak szavakká válni ajakán, nem juttathatja-e eszébe, hogy férjjét éppen ennek a hangtalan bizalmatlanságnak felismerése üzi el a megértés, bizalom helyett mindhosszabb ideig tartó makacs ellenségeskedés, beszédnél is beszé-

desebb hallgatás ül rá az otthon békéjére, boldog harmóniájára és némaságával szomorúvá, temetőre emlékeztető élettelenégre ítéli. Ma még csak a macacsságuk vitte világ, azonban be kell látnia, hogy nem mehet ezen az úton tovább, mert ami ma még csak macacsságnak tetszik, holnap az érzéketlenség, közöny szétzúzza az elgyengült szeretetet, amit a törékenységre vált szív nem tudott táplálni. Emlékezzen arra az időre, Nagyságos Asszonyom, amikor nem gondolt arra, hogy szeretetéért mennyit kap, hanem ezerszer többel viszonzotta mindazt, amit kapott. Boldog lenne, ha ma sem tenné mérlegre, amit kap, hanem asszonyi lelkének legszebb kincseivel ékesítene az otthon szeretet után áhító oltárt, mert mindig az a boldogabb, aki mélyebb, nagylelkűbb, nemesebb szeretettel tud szeretni. Sohasem az a sajnálatraméltó, aki szeretetének dús kincsét elosztogatja, hanem az, aki ezeknek a kincseknek nem ismeri értékét. A legnagyobb boldogság a lelkünkben van elrejtve és aki az ott szunnyadó kincseket, drágaságokat fel tudja hozni, azt az élet semmiféle bánata, szomorúsága le nem törheti. Aki kételkedne önmagában, annak odatartathatom példaként assisi szent Ferenc életét, amelynél meggyőzőbben ember még nem tett tanúságot a boldogság megtalálásáról. Olyan bizonyosság az emberi boldogság mellett az ő élete, hogy távoli ragyogása áttör a végtelenség ködén, bátorítja a bátortalan és rávezet a szerelmen kívüli megszámlálhatatlan ezer más boldogságra, amelyek csak azért tűnnek kevesebbnek, mert a szerelem alkalmat ad egyetlen lényben szeretni mindazt, amit különben egyenként kell összehordanani, mint a mezők különböző szárlanként is gyönyörű virágait. Nagyságos Asszonyom, nincs veszve semmi, ha beteges érzékenységet leküzd és úgy fogadja férjét, mint az első éveken fogadta. A szeretet áldozatot is kér Öntől, azt az áldozatot, hogy fenntartás nélkül tudjon szeretni és ne legyen ítélőbíró, mikor nem bünről, csak emberi gyarlóságról van szó, amit egy asszonynak, egy feleségnek soha nem szabad mérlegre tenni. Levele harmadik részére csak annyit jegyzek meg Móra Ferencel, a mi legmelegebbszívű írónkkal tartva, hogy »sem rossz gyerek, sem csúf virág nincs«. Minden gyerek lelkében olyan nagyon él a szeretet utáni vágy, hogy aki szeretettel öleli át, kicsi szíve ösztönszerűen megéri és átengedi magát a szerető karok ölelésének. A gyerek szunnyadó értelme még nem tudja feljogni, hogy őt a szegénységből ragadták ki és ezért neki hálásnak kell lenni, ő csak a kifejező szeretetért tud szeretetet adni, de ez a szeretet olyan legyen, hogy az ő kicsi gyermekértelme megérthesse addig, míg szelleme kifejlik és már szavak nélkül, a tettek rugóiból is tudni fogja, hogy a szeretet gondoskodik róla. Nem méltóztatott megírni, hogy mi

Felesleges hajszálak zavaróan hatnak a női bájra

Főleg a világos nyári hónapokban van kitéve kritikus tekinteteknek. Távolítsa tehát el hónálján, alsókarján, lábain, arcán és hátán levő felesleges hajszálait "DULMIN" szőrtelenítő krémmel. A

DULMIN Szőrtelenítő Krém

nem folyadék, hanem fehér, lágy krém. Teljesen szagtalan és olyan enyhe, hogy gondolkodás nélkül használható. "DULMIN" szőrtelenítő krém gyorsan és fájdalommentesen hat és a hajszálakat 3-5 perc alatt eltávolítja.

Mindenütt kapható!

DR. M. ALBERSHEIM, FRANKFURT/M., PARIS, LONDON

Magyarországi központ: Mihály Ottó, gyógyszerkereskedés Budapest VI, Podmaniczky - u. 43

a kifogása a gyerek ellen s ezért nincs is módomban olyan kimerítően foglalkozni lelkének eme szakaszával, mint szerettem volna. Legközelebb, ha óhajítja, szívesen visszatérek rá, ha e kérdésben pozitívumokat közöl... Egy új út áll előtte, Nagyságos Asszonyom, amelyen még elindulhat és elérhet az emberi boldogság legszebb pontjára és ha majd visszatérek magam mögé, nem találja meg az utat, ahonnan lelkének kiegyensúlyozott akaratára ide elvezette. Szív. üdv. Szerk.

»ÖZV. S-e F-né.« Mindig meghatódva olvassuk az olyan leveleket, mint az Öné, Nagyságos Asszonyom. Higgye el, érezzük, hogy velünk küzd és hogy a vihar Önt sem kímélte meg. Ha nem raknákné elénk reményességét, hírtük dús

ISKOLÁS leányokat és fiúkat

tetőtől talpig legolcsóbban felruházz

Kovácsévics Milenkó

Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 3., az udvarban

Intézeti ruha, kabát, cipő és fehérmű

összes szövet, vászon- és kötöttáru óriási választékban

Közismert olcsó árainból 5% kasszaskontó

kincseit, el tudnák-e hinni, hogy egyszer mégis csak felszakad a ránk súlyosodó gondok sötét fellege és áttörhet nap sugaras jövőnk elérhető délibábjá? Kinek mondjuk, hogy az egymásután távolbavesző évek elvitték reményességünk felhalmozott tartalékát, de elvitték azt a kevés jót is, amit a munka gyümölcsözőtt és mindannyian gyümölcsötől megfosztott faként állunk csupasz az ős és a tél fenyegetően közelgő hervadó pusztasága előtt. Az elhervadó ős és az álomba szunnyadt tél után bizonyosan új tavaszba borul az élet bennünk és mindenben, ami él a földön. Ugy érezzük, hogy elapad a szenvedések óceánja és mi újra a nyugalom békéjében, harmónikus csendjében élhetjük le ajándék-életünket. Jó lett volna gyönyörködni ennek a nyárnak csodálatos szépségében, amit olyan pazarul tékoztolt erre a világra, de az embercsinálta gond sötét fátyola eltakarta előlünk és mi nem is érhetünk rá meglátni és nem vehettük tudomásul, hogy éretünk, miattunk bontogatta ki legékesebb színeit, nekünk kitergette meg a búza, megunhatatlan kenyerünk drús kalászeit, a fák sokizú gyümölcseit és a rét virágaiból nekünk terített szőnyeget. Mi csak rohanva tömtük meg a «masinát», nem élveztük az íz fenséges aromáját. Mi nem heverésztünk le a legpompásabb szőnyegre, hogy belebámuljunk az ég végtelenségébe és messzejáró gondolattal kövessük hófehér felhők el nem érhető útját. De mindennek van határa, Nagyságos Asszonyom és én hiszem, hogy elapad e hosszantartó gondok özönvíze is és mindannyiunk munkája nem vész el hiába... Lapunk iránti szeretetökért és azért az áldozatért, amelyet a mai időkben is meghoznak érte, hogy célját betölthesse — hálával, meleg üdvözléssel köszöntöm. Szerk.

»Költözködés«. Szeretettel viszonzuk nyaralásukból küldött üdvözléteket és értesítjük, hogy legközelebb a gobelinretikül-ajándékunk lesz escedékes.

Ajándék szempontjából mindig a júniusi előfizetés alkalmával végződik egy évi előfizetése, mivel tényleg júniustól kezdődött b. előfizetése. Költözködésük alkalmával főként a csomagolást kell nagy gonddal végezzék, hogy a bútorok ne karcosodjanak, a szekrények üveg- és tükörbetétei ne törjenek el. Először is szerezenek be megfelelő mennyiségű zsákvásznat, amibe a kényes bútorok becsomagolandók és pedig úgy, hogy a bútor felületére papírt borítsanak, erre megfelelő vastagon szalmát, vagy szénát helyeznek el és ezt leszorítják a zsákvászonnal, melyet a bútor hátlapján kis szögekkel leszögeznek

CSOKOLADÉ PURGO A CSALÁD KEDVENC HASHAJTÓJA!

úgy, hogy jó szorosan fekdjön a bútoron. Leghelyesebb a padlóra kiteríteni a megfelelő nagyságú vásznat, erre elrendezni a szalmát és a papírt, azután a bútort ráfektetni az első oldalával és azután ráhajtani úgy, hogy a hátlapon leszögelhető legyen. A nagyobb darab bútorokba elhelyezhető a kisebb bútor, mint pl. az éjjeli szekrény, úgy azonban, hogy oda legyen szöggel erősítve a nagy bútorhoz, mert különben a szállítás alkalmával mindkét bútor tönkre menne. A ruhaszekrénybe ugyanígy elhelyezhető a tükörkép is, amelyet előbb szintén előbbi módon kell becsomagolni és azután a szekrényhez megfelelő módon hozzáerősíteni, hogy ne mozoghasson benne. A porcellán- és üvegműek részére erős láda szerzendő be, amelynek az aljára szalmát kell tenni és erre papírba és szalma közé úgy elhelyezni a törékeny tárgyakat, hogy azok ne mozduljanak meg, tetejére és oldalai közé szintén szalma teendő, azután jól leszögezendő és ráírandó, hogy »törékeny« és megjelölendő, hogy melyik az az oldal, amelyről nem lehet átfordí-

tani. A ruhaneműt, ágyneműt szintén megfelelő ládába, papír közé burkolva, hogy piszok ne jusson hozzá, kell csomagolni. Gondos csomagolással olyan tökéletesen lehet szállítani, hogy egyetlen karcolás, vagy törés nem fordul elő.

Sziv. üdv. Szerk.

»Mártha asszony« jelígre szerkesztőségünkben levél van, sziveskedjék címét közölni, hogy továbbíthassuk, vagy érte jönni. Szerk.

»Cs. Mária«. Ha valaki azt kérdezné, hogy melyik nehezebb: költeményt, vagy prózát írni, azt felelném: mindkettő egyformán nehéz annak, akit Isten az irodalomhoz szükséges kiváltságos tehetséggel nem áldott meg. Aki-nél tehetség adatott, az négy verssorával csodálatba ejti a gondolkozó embert. Kedves kisleány, én a maga helyében inkább olvasnám sok híres költőnk verseit és megtanulnám kívülről, mint: hogy saját megkezdett verseim heverjenek íróasztalomon és vergődjenek kinyitott kitalálásán, amelyből igazi vers még sem születethetik. Egy bizonyos, hogy akit a Muza homlokán csókol, annak megkezdett, félbemaradt versei csak akkor maradnak befejezetlenül asztalán, ha már a toll örökre kiesett a kezéből. Ugy-e, igazam van?

Sziv. üdv. Szerk.

»Kecskeméti asszony«. Tanácsotkérő soraira üzenem, hogy rendszeresen minden este lefekvés előtt állott vízben kicsavart ruhát tegyen a vakbélre, ha nem elhanyagolt a baj és nem kíván feltétlenül operációt, ez használni szokott. Én orvosi rendelésre használtam és meggyógyultam. Mielőbbi javulást kíván és szeretném, ha az eredményről értesítene. »Csernovici magyar asszony»

»Kecskeméti asszonynak«. Családunkban tapasztaltak alapján ajánlom, hogy naponta kétszer, reggeli és uzsonna előtt fogyasszon el 3 kávéskanál mézet, ami elősegíti a bél működését és oly mértékben tápláló, hogy néhány hónap alatt súlygyarapodást ér el.

Üdv. »Egy régi előfizetőtárs»

Dr. Földesné »Juno-kozmetikai intézete«, mely orvosi felügyelet alatt áll, külföldi tapasztalatok alapján ujonnan berendezett helyiségében (Rákóczi-út 6, Pannonia szállodával szemben) lapunk előfizetőinek egy díjtalan arcápolást és szaktanácsot nyújt.

A bőrápolás célja elsősorban a bőr szépségét, fiatalosságát megőrizni és annak öregedését megelőzni. A Baeder Caola vitaminos krém jelentősége éppen abban rejlik, hogy vitamintartalma jól fogva a bőrsejtek állandó utánpótlását lehetővé teszi és ezzel annak frissességét, rugalmasságát folyamatosan biztosítani tudja.

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA HAVONTA KÉTSZER MEGJELENŐ ÁLLANDÓ MELLÉKLETE
SZERKESZTIK : ETA NÉNI, ELEK BÁCSI ÉS KIS PAJTÁSAINK ~ SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓ-
HIVATAL: BUDAPEST, VI., JÓKAI-U. 37, A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA SZERKESZTŐSÉGE

Drága jó Tanító néni!

Az iskolacsengő újra csak megszólal...
Iskolába szólt szépen csengő szóval.
Iskolába szólt, hogy tanuljunk ottan,
S csöndben, figyelmesen ülünk a padokban.

Hallgatjuk, amit mond a Tanító néni.
Megtanulunk írni, okosan beszélni.
Megtanulunk minden hasznosat és szépet, —
Jó Tanító néni, megköszönjük néked!

Ha Előtted ülünk, arany minden óra,
Te vagy az, ki minket elvezetsz a jóra,
Aki tanítsz minket féltő szeretettel,
Simogatsz vagy büntetsz két áldott kezettel.

A jó Isten Néked boldog éltet adjon,
Ahová lép lábad, friss virág fakadjon!
Szívedben ringassad a mi szíveinket,
S ahogy mi szeretünk, szeress Te is minket!

A konyhában

*A szakácsnő a konyhában
Az ebédet főzi,
De úgy látszik, a sok munkát
Egymaga nem győzi.
Odaáll hát segíteni
Egyoldalról Jutka,
Másoldalról meg a Lackó
Álldogál, mint kukta.*

*Figyel Jutka, figyel Lackó,
A két szemük csillog,
A szakácsnő hamiskásan
Erre-arra pislog.
A két keze serényebben
Dolgozik, mert látja,
Hogy a Jutka, meg a Lackó
Szemét-száját tátja.*

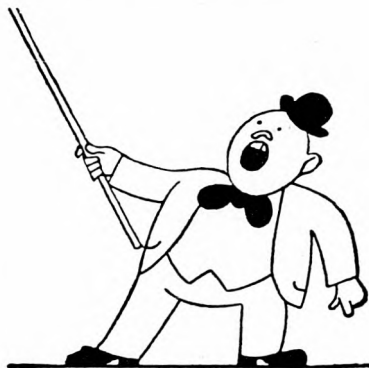
*Igy van ez jól, Jutka s Lackó !
Figyeljétek szépen,
Hogy készül a finom ebéd
Minden egyes délben.
Igy legalább, Jutka lelkem,
Segítsz anyukádnak,
S téged, Lackó, ha úgy fordul,
Kiveszünk a gyereksorból
Legelső kuktának.*

Ihajcsuhaj úr

Nézétek meg ezt a férfit,
Milyen duhaj !
Ugy is hívják, az a neve :
Ihajcsuhaj.
Állandóan kiabál a
Szomjas torka,
Ezért mártja be a száját
Mindig borba.
Kurjongat ő reggel, délben,
Este, éjjel,
Fölveri az álom csöndjét
Énekével.
A botjával részeg fővel
Hadonászik,
Nem bírja el nehéz fejét,
Elitta már minden eszét
S nagyon sokszor négykézláb a
Sárban mászik.

*

Nézétek meg Ihajcsuhajt,
Kispajtások,
S óróa a tanulságot
Levonjátok :
Kinek mindig félreccapva
A kalapja,
Nem érdemli, hogy rásüssön
A jó Isten aranynapja !

A fehér selyemkendő

(Napkeleti mese)

Volt egyszer egy királyfi.

Egyszer egy szarvast vett üzőbe és vadászkiérete nem bírta őt utólérni. Ő sem bírta a szarvast elejteni. Amikor kiért az erdőből, a szarvas hirtelen eltűnt, a királyfi káprázó tekintete előtt pedig egy csodálatos szépségű kastély emelkedett az ég felé.

A kastély királyi gazdája szívesen fogadta a királyfit. Ennek a királynak három gyönyörűséges szép leánykája volt, de a legkisebb királykisasszony volt mégis a legszebb.

Az esti lakománál a legszebb királykisasszony került a királyfi oldala mellé. A királyfi megbűvölné nézte a szépséges leánykát. A lakoma vége felé a legszebb királykisasszony egy virágot vett a kezébe és halvány pír futotta el orcáját, amikor a királyfinak nyujtotta.

A vacsora végén, amikor a leányok már eltávoztak, a király megkérdezte a királyfit:

— Melyik leánykám kezét akarod?

A királyfi gondolkodás nélkül felelte:

— A legfiatalabbét!

— Noked adom! — mondta a király és pihenni tértek.

Másnap azonban így szólt a király:

— Fiam, ha a legkisebb leányom kezét akarod, teljesítened kell egy nehéz feladatot!

— Boldogan! — felelte a királyfi.

— Van nekem egy hatalmas erdőségem, — folytatta a király. — Este hat óráig ki kell vágnod valamennyi fáját!

A király parancsa elhangzott és nagyobb nyomaték kedvéért csillogó üvegfejszét adott az ifju kezébe.

A királyfi elindult. Amikor azonban az első fát ki akarta vágni, a fejsze darabokra tört.

Szomorúan lekuporodott a fa tövébe szegény királyfi és végtelen bánat kínozza a szívét.

Déltájban sietve kijött hozzá a legfiatalabb királykisasszony, hogy ennivalót hozzon neki. A királyfi azonban nem akart enni, mert végtelen nagy volt a szíve fájdalma.

— Királyfi, egyél csak nyugodtan! — mondta a

A lakoma végén a legszebb királykisasszony egy szál virágot nyujtott a királyfinak

királykisasszony.

Megvárta, amíg elfogyasztotta az ebédet, aztán homlokon csókolta, amitől a királyfi boldog álomba szenderült.

A királykisasszony levette a nyakában levő fehér selyemkendőt, bogot kötött rá és háromszor megkopogtatta vele a földet. A harmadik kopogtatás után a földből erdei manók bújtak elő, nagy fejszékkel a vállaikon.

— Munkára! — parancsolta a királykisasszony. — Vágjátok ki az egész erdőt és daraboljátok föl a fákat!... Három órára készen legyetek vele!

Az erdei manók munkához láttak és serényen dolgoztak. A királykisasszony leült az alvó királyfi mellé.

Amikor a királyfi hat óra tájban fölébredt, majdnem kővé meredt a csodálkozástól, mert egyetlen fa sem volt már az erdőben. A királyhoz szaladt, tehát és követelte a leánya kezét.

— Holnapig gondolkodási időt kérek, — mondta a király.

Másnap pedig így szólt:

— Fiam, ha a legkisebb leánykám kezét akarod, még egy munkát kell teljesítened!... Van nekem egy nagy, szürke, iszapos tavam. Este hat óráig meg kell tisztítanod az iszaptól, hogy olyan tiszta legyen, mint a tükör!

A király most egy üvegből készült csónakot adott a fiúnak. Szegény királyfi alig ült bele, ez a csónak is darabokra törött.

Déltájban megint ebédet hozott neki a legkisebb királykisasszony, megint elaltatta a csókjával és most a víz tündéreit hívta segítségül, akik hamarosan el is végezték a nagy munkát. Amikor a királyfi fölébredt álmából, boldogan látta, hogy a tóban szemernyi iszap sincs már és olyan kristálytiszta a vize, mint a tükör.

Vígan szaladt be a palotába és követelte a királykisasszony kezét. De most is ugyanazt a választ kapta:

— Holnapig gondolkodási időt kérek

Amikor az ifjú elhagyta a királyszobáját, a folyosón találkozott a legfiatalabb királykisasszonnyal, aki ezt mondta neki:

— Szökjünk!... Mert az apám még egy munkát akar veled elvégeztetni!

Mind a ketten kilopóztak a palotából és elindultak azon az úton, amely a királyfi házába vezetett.

Amikor a határhoz értek, a királykisasszony megdöbbenve figyelni kezdett, mert lihegést és lódobogást hallott a hátuk mögött.

— Apám üldöz bennünket! — kiáltotta és fehér selyemkendőjével beburkolta sajátmagát és a királyfit.

A királyfi ebben a pillanatban rózsabokorra változott, a királykisasszony pedig szépséges rózsává, amely a bokor közepén nyílt. Amikor az üldöző király a rózsabokorhoz ért, a szép rózsát le akarta szakítani, a rózsabokor azonban tüskéjét beleszúrta a király kezébe. A szúrás mély volt, a király keze nagyon vérzett és ingerülten tovább ment.

Az éjszaka többi része csöndben és nyugalomban telt el.

Csak a kis rózsza sóhajtozott:

— Milyen boldog vagyok, itt melletted, kedves rózsabokrom!...

Másnap reggel a királyfi hazájába értek.

A királyfi szülei boldogságukban, hogy újra viszontláthatják szeretett gyermeküket, nagy örömmünnepet ültek.

A királykisasszony piros selyemruhát kapott, amelynek olyan volt a színe, mint a rózsza. Fekete haja fölé pedig aranykoronát. A királyfi azután kézen-

fogva vezette az oldár elé és feleségül vette.

A fehér selyemkendőt pedig, amely boldogságukat szerezte meg, gyémántos szekrénykébe zárták el, örök emlékül.

AZ ELEFÁNT

IRTA: EMŐD TAMÁS

Állatkertbe mentek együtt
Jancsika meg Jucika,
Gondoskodva magyarázott
Néik az anyucika.
Megmutatta az oroszlánt,
Kengurut és pelikánt, —
— Jaj, anyuci, — mondta Juci, —
Nézzük meg az elefánt
Nézzük meg az elefánt...

Staniclibul kivett egy szem
Cseresznyét a Jucika :
— Had aggyak az elefántnak
Egy szemet, anyucika...
Felkapaszkodott a rásra :

— Gyere ide, elefánt !
Adok neked egy cseresznyét,
Ne féjjél, senki se bánt.
Ne féjjél, senki se bánt.

Odaadta a cseresznyét
Elefántnak Jucika,
Egyszerre csak szólt ijedten :
— Mi lesz most, anyucika?...
Nagy baj lesz az elefántnak,
Nagy baj lesz most önéki,
Megette a cseresznyét és
A magot nem köpte ki.
A magot nem köpte ki.

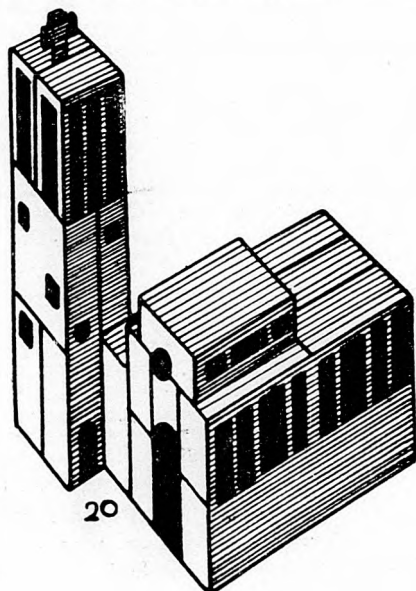
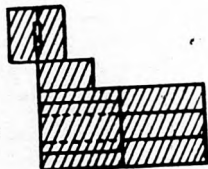
Templomot is tud építeni, aki ügyes !

Kispajtásaink ! Ha figyelmesen átolvastátok a Magyar Gyermek Lapja ezelőtti számát, megtanultátok belőle : hogyan lehet üres gyufaskatulyából különféle szép kis házat építeni. A bemutatott rajzok alapján az ügyes gyermek egész kis várost építhetett magának.

radságot és a skatulya-város legszebb díszé lesz a skatulya-templom !

Csak hogy nincs olyan város, amelynek háza és palotái közül nem magaslik ki égbenyúló tornyával az Isten háza : a templom ! Éppen azért, kispajtásaink, megtanítunk most titeket arra, hogyan lehet gyufaskatulyákból templomot építeni. Feleslegesnek tartjuk, hogy a mult számunkban közölt magyarázatot megismételjük. Ha figyelmesen megnézik az alaprajzot és a templom távlati rajzát, rögtön tisztában lesztek az építési módjával is. Csak annyit árulunk el, hogy a templom építéséhez már 20 üres gyufaskatulya szükséges.

De meglátjátok, hogy megéri a fá-

Kis munkatársaink írásai

Nagyapánál

Irta : *Vörös Viktória*
kis munkatársunk (Nyiregyháza)

*A nagyapám kertje
Tele van virággal,
Röpködő, danoló
Sok kicsi madárral.*

*Aranyhímes szárnyú
Tarka pillangóval,
Friss virágillattal,
Csengő nótaszóval.*

*Az embernek itten
Dalra áll a szája,
A kicsi madarak
Tanítják meg rája.*

*S míg nótáink vigan
Az ég felé szállnak,
Tarka csokrot kötünk
Jó nagyanyukánknak.*

Tündérorszáiban

Irta : *Ruppert Katóka*
kis munkatársunk (Pécs)

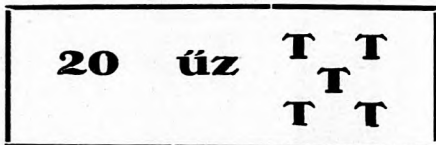
*Táncol a sok kis tündérke,
Soha el nem járad,
Május hótól októberig
Mindig táncot járnak.*

*Egyetlenegy virágszálat
Nem taposnak ők el,
Nem ártanak semminek a
Játékos kedvökkel.*

*Kispajtásom, ha szaladgálsz,
Ne taposs virágra,
S meg ne ijedjen tőled a
Sok dalos madárka!*

FEJTÖRŐ

1.

Beküldte : *Hammerschmidl Irénke*,
kis munkatársunk (Pestszentlőrinc)

2.

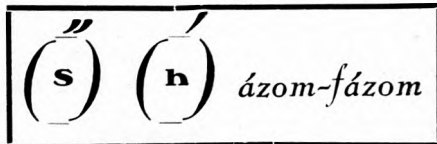
Beküldte : *Bognár György*,
kis munkatársunk, (Sátoraljaújhely)

3.

Beküldték : *Kovács Aranka és Bandika*,
kis munkatársaink (Tápiógyörgye)

4.

Beküldte : *Miklós Boriska*,
kis munkatársunk (Nagycsákány)

Meglejtési határidő: október 1

A megfejtés eredményét és a nyertesek nevét az **október 20-i** számunkban közöljük.

A helyesen megfejtők közül sorsolás útján 20 megfejtő **szép meséskönyvtalomban** részesül.

A július 20-i számban Közölt FEJTŐRŐ pályázatunk 20 szép Képes mesékönny ajándéka

A fejtőrő helyes megfejtése:

1. Ottó. 2. Szeretnék] szántani, hat ökröt hajtani.

Sorsolás útján alább felsorolt húsz kis barátunknak küldtük meg a mesékönny-ajándékot: 1. Lovász Erzsébet, Abrudbánya. 2. Fehér Lacika és Sárka, Hódmezővásárhely. 3. Kocsor Lajos, Királytelek. 4. Ijjász Edit, Ungvár. 5. Kulischich István, Karcag. 6. Vajda Ibolyka, Mezőkeresztes. 7. Vértesi József, Dombegyháza. 8. Safesák Editke,

Jelsava. 9. Örszigei Zarka Béla, Budapest. 10. Mambrinyi Ödönke, Budapest. 11. Balogh Editke, Nőtincs. 12. Kiss Ákos, Pilisvörösvár. 13. Huszár Kató, Kiskomárom. 14. Nagy Baba, Kaposvár. 15. Bartha Piroska, Nyíregyháza. 16. Szendrey Icuka, Harta. 17. ifj. Dér János, Madaras. 18. Dénés Bertuska, Orosháza. 19. Balló Lencsike, Csernát-falu. 20. Hegedüs Editke és Gyurika, Mosonszentmiklós. Többi kis barátaink a legközelebbi sorsolásig legyenek türelemmel.

Gyermekek postája

Fischer Jancsi. Bonyhádra küldöm utánad, Jancsika szívem, üdvözletemet, mert tudom, hogy ott talál meg. Őrizd meg minden számát ennek a kislapnak és majd megtalálsz benne az alkalmi verseket is. Rajtad keresztül köszönjük meg édes anyuskád és apuskád kedves levelét. Mondd meg, nagyon jól esett, hogy a M. U. L. irányát helyeslik. — **Fabényi Tildike.** Tildikém, aranyom, nagyon jó volna, ha minden kívánság beteljesülne. Előbb-utóbb Ti is meg kell tudjátok, hogy a nagy emberek kívánsága ritkábban teljesül, mint a Tiétek. Míg kicsik vagytok, kicsik a kívánságaitok, könnyen teljesíthetőek, ha nagyok lesztek, a kívánságotok is veletek nő s bizony nem egyszer teljesíthetetlen marad. De azért soha nem szabad elkeseredni. Gondolj erre, ha esetleg neved nem volna a jutalomban részesülők között. — **Szabó Miklós és Piroska.** Drága Miklóska, Piroska kishugod rejtvénye jönni fog, a Tied nem jöhet, mert a kulcs- és zárrajzról kliséket kellene készíttetni, ehhez pedig pénz kell, mert a kliséket a cinkografus bácsi nem készíti ingyen. Küldj olyan rejtvényt, amelyikhez nem kell klisé, vagyis rajz nélküli rejtvényt készíts. Szerettedről bizonyos vagyok, mert anélkül nem tudtál volna olyan szép levelet írni. — **Garasi Ági.** Kicsi Ágicám, mondd, ki nem nyerne szívesen, ha arról van szó, hogy ajándék jár a nyeréssel? Persze, hogy szeretnél nyerni, mi ezt jól tudjuk és azon

is vagyunk, hogy rendre minden kis barátunk részesüljön ajándékban. Így kívánja ezt a magyar igazság. — **Dóry Klárka.** Klárrikám, aranyos kislányom, meleg szívvel emlékezünk mi mindig Dombóvárra. Ott lakik egy nagyon kedves néni, aki a legelső tíz előfizetőnk közé tartozik. Most, hogy kedves anyuskádtól és Tóled levél jött, arra a kedves néniére is gondolunk, aki legrégibb barátja a M. U. L.-nak. Ugy-e, Te is ilyen drága, hűséges kisbarátunk maradsz. — **Kossey Ilonka.** Ilonkám, drága kicsi szívem, azt írod, hogy »nem tudsz rejtvényt fejteni, szép hízórt rajzolni. Sonkánk most nincs, nem is lehet küldeni, de inkább a téli disznóölésre tessék majd eljönni hozzánk.« Ha most itt volnál, felkapnálak és össze-vissza csókolnám kis kezed, amivel ilyen kedves meghívót tudsz írni. El is mennénk mi hozzátok, ha nem laktátok olyan messzi. — **Reinholz Gyuluska és Évike.** Éde kis barátaim, ugye nehéz türelmesen várni? Pedig a türelemre be kell gyakoroljátok magatokat, mert jellemeteket a fegyelem és minden indulatlan uralkodnitudás szilárdítja meg. — **Jel-lusig Emese Mária.** Mérföldes csizmában városok felett ságuldott át leveleddel a kis piros nadrágos, kék dolmányos szőke fiucska. Drága Emesém, olvasd el figyelmesen a hátsó oldalon levő »Tudnivalók«-at és meglátod, hogy a várat el tudod készíteni. Ha csak az első három sort olvastad el és megrettenve hátráltál meg a feladat elől, akkor bizony nem tudhatod, hogy mit tartalmaz a további utasítás, melynek

alapján a várat elkészítheted. — **Kő-
czián Zolika.** Zolikám, kispajtásom,
Neked is jó mulatást kívánunk, hogy
mindennap megfürödhess a Tiszában.
— **Szikszay Ágnes és Kató.** A következő
megfejtést Ti írjátok anyuskátok he-
lyett, kicsi Ágicám, Katókám! Vagy
talán nem tudtok még írni? No, ne
nehezeltetek, nem tudhattuk, hogy
ilyen sokat kívánunk tőletek. Anyus-
kátoknak köszönjük, hogy helyettetek
is fárad. — **Guthy Margit.** Margitkám
édes, fejtsd meg nekem azt a rejtvényt,
hogy melyiketek az Etus és melyik a
Margit, mert a két írás közül egy tudós
frázzakért sem tudná eldönteni, hogy
melyiketek írta, olyan egyező az írás.
Hátha megtréfálunk és Etusnak küld-
jük a meséskönyvet és Margitka kapja
a nagyoknak való regényt? — **Bru-
tovszky Sándor.** Sanyikám, kis bará-
tom, kicsi szíved szeretetteljes üzenet-
éért hasonló szeretettel köszöntünk.
Kipróbáltátok a tevejátékokat? — **Bab-
dák János és Sándor kistestvéreknek.**
Fiacskám, az a rejtvény, amelyiket
meg tudtok fejteni, nem nehéz, csak
egy kissé meg kell erőltessétek kicsi feje-
teket. Az a fő, hogy sikerült és jól sike-
rült. Hogy a sorsolás eredményét ne
várjátok nehéz szívvel, megkönnyítjük
sok szép mesével, verssel. — **Gründl
Matyi és Öcsi.** Matyikám, Öcsikém,
kicsi pajtásaim, csak az álom olyan
szép, ahogyan Ti írtok. Kicsi ajkátok
így daloljon mindig. — **Blaha Lujzika.**
Egyszer a legszebb magyar dalos pa-
csirta a Te neveddel csattogtatta vi-
lágraszóló bűbajos énekét. A hírnév cso-
dálatos ragyogása fénylik ma is ezen
a néven, melyre Te nagyon büszke le-
hetsz, aranyos Lujzikám. — **Vörös-
marty Béla.** Bélukám, mi lesz, ha a
»nehezen várásod« dacára még sem ré-
szesülhatsz ajándékkönyvben? Kis bará-
rátom, ha sorsolásról van szó, biztosan
nem szabad számítanod az ajándékra,
mert megtörténhetik, hogy Te nem leszel
a boldog nyerő, hanem más kis pajtá-
sod. Remélni azért remélhatsz, csak
bizonyosra várni nem szabad, annál
nagyobb lesz a meglepetésed, ha a sor-
olás Téged részesít jutalomban. —
Szöts H. Levente. Kicsi Levente bará-
tom, add át édes anyuskádnak köszö-
netünket, hogy rejtvénymegfejtésre is
ő tanít Téged. Kíváncsi vagyok, hogy
el tudod-e készíteni Vajdahunyad vá-

rát? Mennyi tiszta jeles tanuló van itt
egy táborban! Jó is jónak lenni, mert
tapasztalod, hogy a jutalom nem ma-
rad el. Szeretsz cserkész lenni? Remé-
lem, egyszer majd feljősztek őh hozzánk?
Kisbarátom, »jó munkát«. — **Lovász
Erzsébet.** Erzsikém, kicsi erdélyi virá-
gom, hogyan köszönjük meg Neked
testvérkédet: az erdélyi havasok soha
el nem hervadó virágát, a csillagszerű
hőféhér gyopárt, amit küldtél nekünk.
Kicsi szíved vonzalmát forró szeretet-
tel köszönjük. Egyszer majd mi is kül-
dünk Neked valami hasonló ajándékot,
aminek Te is úgy fogsz majd örülni,
mint mi örültünk az erdélyi havasok
üzenetének: a gyopárvirágnak. — **Dem-
jén Lenke és Pista.** Kis pajtásaim, az
emberforma rejtvény megfejtését ebben
a számban megtaláljátok. Most fogtok
csak igazán nagyot nevetni, hogy nem
nehéznek találtátok. A fej egy »o«, a
törzs egy »o« és a két láb két »t«. Még
mindig nehéz megfejteni? Hanem a róla
írt versikéért meg kell dicsérlünk, mert
tőletek, két kis gyerektől, dicséretre-
méltó, hogy ilyen ügyesen versbe fog-
laltátok. — **Vörös Viktória,** okos kis
leányka, örömmel gratulálunk Neked,
»Nagyapánál« című versedhez. Édes
kis szíved dalol benne olyan szépen,
hogy örömmel nézünk a mi szemünk is
könnyűl csillog. Hát még drága nagy-
apád, hogy fog hallgatni, ha elolvassa,
mert a meghatottság elveszi a hangját
és csak simogatni fogja kicsi unokája
okos szép fejecskéjét. Büszke lehetsz,
hogy anyuskád ideális, költői lelkét
örökölted. — **Kiss Pityuka, Kisvárda.**
Meskó Gábor, Miskolc. Horváth Erzsike
(nem írtad meg, hogy hol lakol). **Kom-
polthy Etel, Budapest, Lukács Micike**
(szintén elfelejtette megírni, hogy hol
lakik), rajzai meglepően jól sikerültek
Amiért hibátlanul, szépen rajzoltatok,
küldünk egy-egy meséskönyvet annak,
aki megírta a lakása címét is, aki nem
írta meg, küldje be utólag és a mesé-
skönyvet megkapja. — **Heinrich László.**
Rejtvényeid, kis barátom, nagyon ne-
hezek, valamivel könnyebbet szerkeszsz,
hogy kisebb olvasóink is megfejtessék.
Drága kis pajtásaink, mindannyiatok-
tól szeretettel búcsúznak és kérünk,
hogy a következő számig Ti is sok-
szor gondoljatok reánk. Ölel

a szerkesztő néni és bácsi.

A KIADÓHIVATAL PÓSTÁJA

Tisztelettel kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, sziveskedjenek ezen rovatunkat figyelemmel kíséreni, mert kiadóhivatali ügyekben hozzáknak forduló előfizetőinknek itt válaszolunk. Ha valaki jelzésre kívánja a feleletet, úgy annak szives közlését kérjük

Tisztelettel közöljük igen tisztelt csehszlovákiai előfizetőinkkel, hogy pénzküldeményeiket sziveskedjenek a 37.454 számú prágai postakaraképként árfizetési lapon "Bankový dom Frankl a Spol., kommandita Ceskei escovpnei banku uverneho v Prahe Bratislava- címre küldeni.

Tisztelettel kérjük i. t. romániai előfizetőinket, hogy lapunk részére szóló mindennemű pénzküldeményeiket sziveskedjenek kizárólag romániai megbízottunk címére, Török János Baciu. 456. Posta Turches. Jnd. Brasov. küldeni annak megjelölésével, hogy az átutalt összeg lapunk előfizetési díjával szolgál.

Kérjük i. t. előfizetőinket, sziveskedjenek a pénz beküldésekor a csekk- vagy utalvány-szelvényen az összeg rendeltetését feltüntetni, mert ezzel nagyban elősegítik munkánkat, önmagukat pedig az esetleges tévedésekkel járó kellemetlenségektől kímélik meg.

P. Gyula, Debrecen. Kérjük értesítést, hogy párna- vagy retikulaajándékunk küldését kívánja-e?

N. Nelly, Gyergyóaltalú. Portókötségre kérjük 50 lei szives beküldését, hogy ajándékunkat elküldhessük.

L. I.-né, Bakonyiákó. N. L.-né, Szeped. Sch. J.-né, Révfülöpy. B. Klári, Aszódi. O. I.-né, Sajókaza. P. A., Nova. dr. B. J.-né, Csávoly. Cs. E.-né, Lajoskomárom. M. L.-né, Budapest. Elküldtük.

G. E.-né, Tótszerdahely. Igaza van, elnézését kérjük.

J. B.-né, Ujszász. Az ajándékot elküldtük. Múltunk kapható kiadóhivatalunkban, mostromként 10 fillérrel.

B. V., Szovata-fürdő. Ajándékunk portókötségre kérjük 50 lei szives beküldését, hogy elküldhessük.

N. Márta, Szécsény. A kért lapból már teljesen kifogytunk.

N. L.-né, Foktó. Kérjük szives értesítését, hogy mit óhajt? Ha teljesíthető, készséggel intézkedünk.

V. S.-né, Dasztiatlu. A jelzett összegeket köszönettel megkaptuk.

R. L.-né, Vizvár. A lapokat elküldtük. Elnézését kérjük.

M. I.-né, Debrecen. Csak a legközelebbi, 12 P befizetés után fog járni, mert mindig egy újabb évi díj befizetése teszi esedékesé.

K. A.-né, Nádudvar. Az elmaradt lapszámok időközben már megkaphatta, mert mi elküldtük. B. előfizetése augusztus 1-ig van rendezve.

Özv. H. Gy.-né, Szatmár. Kérünk 50 lei portó átutalmi, hogy esedékes ajándékunkat elküldhessük.

F. A.-né, Pankota. Ugyanaz, mint H. Gy.-nének. A portó beküldése után azonnal küldjük ajándékunkat.

V. S.-né, Berekböszörmény. Köszönjük a szerzett előfizetőt. A szerzésért járó ajándékul kerli párnát küldtünk, mert a kért millió kifogyott.

H. J.-né, Marcali. A kért lapokat elküldtük.

Dr. B. S.-né, Újkérseke. Csak újabb 12 pengő befizetése után válik esedékesé. Mindig egy teljes évi díj után jár ajándék.

H. K., Alsósímand. Portóval együtt 80 lei a bekötési tábla darabja. A tavalyi, 1931-es évfolyam második felének bekötési táblája kapható.

B. B.-né, Tóváros. Nagyságos Asszonyunk tévesen számította ki az előfizetést, mert a küldött 6 pengővel július 1-én lejárt b. előfizetés csak október 1-ig nyert rendezést.

Dr. P. A.-né, Mislán. A szerzett előfizető, Sz. A., csak 10 pengőt fizetett eddig, ha a hátralékos 2 pengőt beküldi, kérjük értesítését, hogy ajándékunkat elküldhessük.

M. B.-né, Zecske-mét. Lapokat elküldtük, a címváltozást előjevezvük.

R. J.-né, Alsópáhok. Nb. előfizetése december 15-ig van rendezve.

Z. E.-né, Kisvárdá. Retikula-ajándékunk helyett kívánásához híven annak idején 8 részes műlőgarnitúra-ajándékunkat küldtük meg.

T. Mihály, Zsibó. Készséggel várunk.

K. M.-né, Badaecsonytomaj. Ajándékunkat szezedi címére küldtük meg.

S. Elvine, Orosháza. Kérését készséggel teljesítjük.

M. Margit, Jábod. Nb. előfizetése október 1-ig rendezve van.

B. Mária, Budapest. A kért lapból már teljesen kifogytunk.

Tótségi előfizető. 8 pengő beküldése után ajándékunk esedékes.

F. R.-né, Tahi. Nb. előfizetése 1933 január 1-ig van rendezve.

Sch. J.-né, Isaszeg. 6 pengő befizetése után retikula-ajándékunk esedékes. A szerzett előfizető ha a félévi előfizetési díjat rendezte, ajándékunkat szives fíradózáért elküldjük.

W. Á.-né, Cikó. Elnézését kérjük.

M. J.-né, Szombathely. Lapokat pótoltuk. Ajándékunk esedékeségekor párnaajándékunkat küldjük el.

F. Z.-né, Nagyléta. Párnaajándékukat elküldtük. A közölt címet köszönjük, multváltozószámunkat elküldtük.

T. Irén, Sátorlajta-jhely. Nb. előfizetése október 1-ig van rendezve.

K. A.-né, Nagykanizsa. 8 részes garnitúra-ajándékunkat küldjük el.

T. D.-né, Egyek. Fénykép leközlése díjtalan, a leközléshez szükséges kikérlőtségre hozzájárulása fejében 5 pengő beküldését kérjük és a fénykép benn a lapban kisatalkban jelenik meg.

Z. Gizzi és Mici, Pallag. Félévi előfizetési díjunkt 12 pengő. A havonként ajfító előfizetőink is részeseimnek retikula-ajándékunkban az évi díj befizetése után.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai BÓJTHE ETELKA

Úgyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Vidéki úrleánykát teljes ellátásra vállal főerdész özvegye. Iskolák, egyetemek, iparművészeti képző közben. Cím: Puskás Jenőné, Budapest, IX., Ferenc-körút 38.

Hatévés, kisésszodagva beszélő, eleven kislány és 5 és féléves kislányom mellé keresek főként gyógy-pedagógiai tanítást értő tanítóntól vagy tanítót, aki tud németül és zongorázik. Ajánlatokat "Intézőncé" jelígre kiadóba kérek.

Polgári iskolai német, francia, zongoratanárú gyermekekhez menne úri családhoz nevelőnek. Családias (Hibás) mellett fizetés melleske. Gomolka Leopoldina, Zsáka.

Házikisasszonyok, gyermekkísasszonyok ajánlkozik intelligens leány 6 éves bizonyítvánnyal. Kis háztartás vezetését egyedül vállalja. Magda Erzsébet, Karcag.

Perfekt varróról díjtalanul elmenne télnapi munkálat az ellátásért Kiskunmájsára vagy Kiskunhalasra vidék megismerése céljából. Major Rózsa, Esztergom, Malonyai-u. 2.

OKL. tanító csekély fizetésért gyermekek mellé ajánlkozik. Előkészít a négy elemi magánúton való elvégzésére, esetleg nevelőnek is elmenne. Címe: Hirschler Adél, Sopron, Győri-út 10.

Fiatal tanító 2 évi gyakorlattal, vídám kedélyű, gyermekmondóknak, nevelőknek vagy komornak ajánlkozik. Minden tekintetben megbízható, komoly leány. Meghívatást fizetés megjelölésével kérek. Leveletet kiadóba "Pusztára" is jelígre kérek.

Úrleányok fizető vendégként kellemes otthon nyujtok. Dunay, Budapest, Atilla-körút 19.

Mária Terézia háló, szótlan, modern ebédő, 500 díszkötésű könyv és értékes képek elutazás miatt sürögősen eladók. Mastalire Rudolfné, Dohány-utca 60. II. em. 28.

Nyugdíjas, magányos, finomlelkű úrnőnek némi hozzájárulással vidéken testvérti otthon nyujtok. Esetleg némi tőkével közös boldogulásra társulok. Leveletet "Megértő lélek" jelígre kiadóba kérek.

Szerényenyű 25—35 év körüli nő alkalmazzék két kis gyermek mellé, akiket nyugodtan bízhatnék rá. Kellemes otthon, bőséges kosztort és csekély, 8—12 pengő zsebpénz adok. Nehéz munkát nem kell végezzen, mert mindeneslgy, mosónő és vasalónő van. Szalay Józsefné, Szombathely, Erdőipár.

Szerény, intelligens, gyermekszereplő, németül is beszélő úrleányt keresek 4 és 12 éves leányaim mellé: 8-tól 3-ig, ellátással és csekély díjazással. Jelentkezés: Budapest, II., Szilágyi Dezső-ter 5. III. em.

Tanító ajánlkozik házitánítónek nagy gyakorlattal, hosszú bizonyítványokkal. Ajánlatot "Lelekismeretes" jelígre kiadóba kérek. Húza gimnáziumot végzett, elmenne itóddba gyermekek mellé, üzletbe. Igényei nagyon szerények.

Női divatszalon a legutolsó divat szerint illeszen, olcsón készít női ruhát. Intányos feltételek mellett rövid idő alatt tőkletesen tanít szabni, varni. Szakvizsgákra előkészít. Bogárné, VI., Vilmos császár-út 45. I. em. 1/a.

Fajtisztja japán chin 2 hónapos ivadéka eladók Friedl Ernőnének. Budapest, X., Bihari-u. 8. II. 53.

Urúdiama, konvencionális társaságot épít, kapcsolatot keres értekes, átlagon felüli kultúrnővel. (Pseudo-nym: papirkosár !!) "Greta" kiadóban.

Teljes ellátásra cívallakó tanuló úrleányt. Zongora u. dr. Göttinger. Budapest, I., Szent Imre-út 6.

Iskolás leány meleg otthonra talál özv. dr. König Erzenénél, ügyvéd özvegyénél. Címe: Budapest, II., Iskola-u. 19. (sz. 1)

25 éves r. kath. tanító, magyar, német, zongoratanítással, több évi gyakorlattal gyermekek mellé ajánlkozik. Dihamis Anna, Sopron, Szt. György-u. 11.

Intelligens, nyugdíjas házaspárnak, kik Magyarországra várnak, eszedes faluban lakást adnék tisztellettetésre kiszolgálással. Lakás nagy, szőpen gondozott kerttel. Gyermektelen házaspár vagyunk. Cím: Posta-hivatal, Tass.

Zongoratanárú akadémiai módszer szerint kezdőket és haladókat vállal mérsékelt díjazás mellett. Kívánatra házon kívül is. Esetleg Budapest környékén csoport-tanítást is. Kovács, Telp-u. 23. III. 29.

Minden tantárgyat egy előkelő német intézetnek, nyelveket, zongorát tanít diplomás idősebb német úrnő. Árva gyermekek gondozását és a háztartás vezetését is vállalja. Elsőrendű referenciákkal cemesi és polgári családoktól. Ajánlatokat Draskóczy Sándorné címére Gibárt, Abaújtorina m. kér.

Elemi és polgári iskolai fiúk és leányok vállalkótlanság nélkül havi 65 pengőért felvételtnek a gyönyörű hegyvidéken fekvő szentendrei református polgári iskolai internátusokban. Prospektust küld az igazgatóság.

Hadiözveg két tisztességes, becsületes leánya, az egyik jó szakácsnő a másik ügyes szobalány, vidékre úrleányadhoz ajánlkoznak. Cím: özv. Mészáros Kálmáné, Esztergom, Bathányi Lajos-u. 18.

Két apai árva úrleány szívesen elmenne gyermekek mellé, vagy háziteendők végzésére. Református vallásúak, szerények, négy polgári végzetek, kézimunkázók és a háztartási teendőkben gyakorlatosak. Kérésük, hogy esáldatagnak tekintés. Leveletet Dombi Béla ref. lelkész, Jászberény címre kérek.

Kedvezményes árban készít elegáns női ruhát. Szabó Ilona, Berkövitsné új szabásznő, Budapest, Horthly Miklós-út 50. IV. 5.

Balaton mellett, igen egészséges, szép fekvésű faluban keresztény nyugdíjas tisztviselőnek elfogad teljes ellátásra ugyancsak nyugdíjas tisztviselőntől. Cím: Németh Lajosné, Szeped, Zala m.

Közép- vagy főiskolás úrleányoknak kellemes családi otthon nyujt teljes ellátással özv. dr. Viesztné, Cllői-út 11/13.

Andrássy-tinál lakó keresztény úriasszony nagyon olcsón vállal vidéki úrleányokat következő iskoláévre. Cím: Doktoriné, Sziv-u. 31. f. 1.

Intelligens fiatalleány, aki portéko hiányában képességeim megtefelet állást nem tud találni, ez úton ajánlkozik úrleányhoz gyermekek mellé házitánítóként, ha ez sem kaphatna, egy bármilyen állást is elfogad, csak megfizetését biztosíthatna. Elmenne uralági inasnak vagy gazdaságba akármilyen munkára, érdőkerülőnek, szerény igényei immár a legminimálisabbak, csak éppen, hogy élni tudjon. Szíves jóindulatukat kéri "R. Imre" a kiadóhivatalba.

Két iskolás gyermek, közép vagy egyetemi hallgató, úrleányadhoz jó otthon talal, esetleg Pestre felbuztó vidéki úriasszony is új szép lakásban bitorozott szobát kaphat. Vidéki úrleányt szívesen tartozok. Cím: "Úrleányad" jelíge alatt kiadóban.

Angol, francia, elsőrendű házi-varróó vidékre is ajánlkozik. Cím: Váray Gizli, Pesterzsebet, Rózsá-utca 2.

Perfekt angol és francia varróó olcsón készít legkényesebb ízlést is kielégítő ruhákat. Címe: Fodor Mária, VI., Jókai-u. 37. III. 10

Szerényenyű okl. tanító nő ajánlkozik gyermekek mellé. Patay Mária, Győr, V., Báthory-u. 10.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele, Budapest

Wirth testvérek, Budapest